

Dược Sư - Vô Chùng Phong

Contents

Dược Sư - Vô Chùng Phong	1
1. Vô Chùng Phong - Chương 1	2
2. Vô Chùng Phong - Chương 2	6
3. Vô Chùng Phong - Chương 3	10
4. Vô Chùng Phong - Chương 4	15
5. Vô Chùng Phong - Chương 5	19
6. Vô Chùng Phong - Chương 6	23
7. Vô Chùng Phong - Chương 7	27
8. Vô Chùng Phong - Chương 8	31
9. Vô Chùng Phong - Chương 9	35
10. Vô Chùng Phong - Chương 10	39
11. Vô Chùng Phong - Chương 11	43
12. Vô Chùng Phong - Chương 12	47
13. Vô Chùng Phong - Chương 13	51
14. Vô Chùng Phong - Chương 14	54
15. Vô Chùng Phong - Chương 15	58
16. Vô Chùng Phong - Chương 16	63
17. Vô Chùng Phong - Chương 17	66
18. Vô Chùng Phong - Chương 18	69
19. Vô Chùng Phong - Chương 19	72
20. Vô Chùng Phong - Chương 20	76
21. Vô Chùng Phong - Chương 21	80
22. Vô Chùng Phong - Chương 22	83
23. Vô Chùng Phong - Chương 23	87
24. Vô Chùng Phong - Chương 24	91
25. Vô Chùng Phong - Chương 25	94
26. Vô Chùng Phong - Chương 26	97
27. Vô Chùng Phong - Chương 27	101
28. Vô Chùng Phong - Chương 28: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 01	103
29. Vô Chùng Phong - Chương 29: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 2	106
30. Vô Chùng Phong - Chương 30: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 3	110
31. Vô Chùng Phong - Chương 31: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 4	113
32. Vô Chùng Phong - Chương 32: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 5	116
33. Vô Chùng Phong - Chương 33: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 6	120
34. Vô Chùng Phong - Chương 34: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 7	124
35. Vô Chùng Phong - Chương 35: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 8	128

Dược Sư - Vô Chùng Phong



Giới thiệu

Editor: Bánh Xi Cu LaBeta: Gil BThể loại: đam mỹ, võng du, tương lai, nhất công nhất thụ, HE. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duoc-su-vo-chung-phong>

1. Vô Chùng Phong - Chương 1

Ở phía đối diện, Phong Mạt chậm rãi giơ lên pháp trượng, miệng ngâm xướng chú ngữ (*) cổ lưu truyền ngàn đời. Sắc trời theo từng lời của hắn mà dần dần sáng sủa, mây mù bốn phía tản ra nhường chỗ cho mặt trời cùng những rặng mây đỏ. Giây phút ánh sáng chiếu xuống, dàn khô lâu tiểu binh (*) của ta đồng loạt kêu thảm mà biến mất. Đám người phía sau Phong Mạt phát ra một trận hoan hô lớn, đánh dấu vận mệnh bị PK chết của tử linh pháp sư tà ác là ta. Ngực đã đau muốn chết lặng, nơi đó khảm sâu một viên khóa hồn châu. Nó cố định linh hồn của ta, làm cho rất nhiều con rối thể thân mà ta chuẩn bị trở nên vô dụng. Ta cười khổ một tiếng, lần này chỉ sợ thật là chạy trời không khỏi nắng.

Một luồng sáng chói lòa từ chân trời chậm rãi lan tới, gần như sắp nuốt chửng toàn thân ta, ta buồn bực nhìn trời khinh bỉ, oan quá đi...

_____ *le đường ngăn cách flashback của tên editor láo toét* _____

Ba tháng trước đây trong game (*), trời trong nắng ấm, mây trắng từng đóa lượn lơ, pháp sư nho nhỏ ta đây đang uống rượu ở một bàn nhỏ bên cửa sổ lầu hai của tửu lâu lớn nhất kinh thành thì một mỹ nữ tuyệt sắc, áo trắng phiêu phiêu ta chưa từng gặp bao giờ đi qua dưới phố. Ta theo thói quen hướng về mỹ nữ mà huyết sáo, sau đó kéo sụp mũ áo choàng, chỉ lộ ra nửa mặt dưới. Mỹ nữ nọ vừa thấy bộ dạng của ta liền hét lên một tiếng, cứ thế thì triển phong hệ ma pháp (*) từ dưới phố bay lên bổ nhào vào lòng ta. Tiếp sau đó, ta liền cảm thấy hai phiến môi mềm mại áp lên miệng. Ta một bên mở cờ trong bụng, sung sướng đáp lại diễm phúc từ trên trời rớt xuống này, một bên cảm khái: thì ra mỹ nữ này thoát nhìn lạnh như băng hóa ra lại nhiệt tình như vậy. Mỹ nữ đột nhiên buông ra, nghi hoặc nhìn ta. Sau một lúc lâu, nàng hỏi, giọng chân chừ: “Người là Phong?”

“Phong?” Ta lập tức hiểu ra, xem chừng cô gái này nhận nhầm người. “Ta không phải Phong, ta tên là Tiền Tiến Tiền Tiến. Người có thể gọi ta là Tiền, Tiền Tiền, A Tiền, cái nào cũng được~”

Trước ánh mắt chăm chú thâm tình của ta, “Ba!” một tiếng, hai má ta đã được bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của mỹ nữ “chăm sóc”, ngăn chặn ý đồ tiến thêm một bước của ta đối với nàng. Nhìn mỹ nữ hai mắt ngẩn lẹ, ta liền nâng cánh tay muốn ôm nàng vào lòng, hỏi xem nàng vì sao lại buồn rầu đến thế. Chợt thấy ngực đau nhói, ta cúi đầu thì thấy trên tay nàng là một thanh chủy thủ khảm đầy bảo thạch xa xỉ,

lưỡi dao đã đâm vào ngực trái của ta sâu tận chuôi. Nếu không phải ta luyện tử linh pháp sư, trên người lại mang theo vài con rối thể thân thì ta đã bỏ mạng nơi này rồi. Dưới ánh nhìn kinh ngạc của ta, mỹ nữ lưu loát rút chủy thủ ra, cứ thế xoay người... chạy??!!

Kéo mũ áo choàng che đi dấu ấn năm ngón tay trên mặt, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có vấn đề này không ổn. Theo cảm nhận từ hai má thì cái dấu vết “mỹ miều” này không qua nửa ngày sẽ không biến mất. Thì ra đây chính là cái gọi là trong họa có phúc. Một con rối thể thân không dễ chế tạo chút nào, mỗi con đều hao tổn của ta ít nhất một vạn vàng, bằng một vạn khối tiền thật đó. Ta đau lòng muốn chết luôn T^T

Nhanh chóng càn quét sạch rượu và đồ ăn, ta liền rời khỏi cái nơi thương tâm đó, hốt hoảng chạy tới nơi truyền tống trong thành, dự tính trở về “nhà” luyện chế một số vật phẩm trang sức đem đấu giá bù lỗ.

Trong game ba ngày sau, tại một thôn nhỏ ở ngoại ô, cách kinh thành không xa, cửa một căn nhà đơn sơ bật mở. Ta ngáp ngáp dài bước ra ngoài hít thở khí trời. Sau ba ngày đêm không ngừng lao động, ta cuối cùng cũng chế xong một bộ trang sức thủy tinh, gồm một ghim cài áo, một vòng cổ, một vòng tay, một đôi khuyên tai: tăng cường 50% đối với ma pháp hệ quang minh, 20% đối với các hệ ma pháp phòng ngự, thêm 30 điểm phòng ngự vật lý, lại được vẽ ngoài tinh xảo – nhất định có thể treo giá trên trời!!! Còn chưa kịp chạy dài YY, ta đã bị tình huống bên ngoài dọa cho ngây người. Một nhóm người chơi ước chừng khoảng năm, sáu mươi người, mỗi người toàn thân đều là trang bị trên cấp bạch ngân, hùng hổ đem nhà ta vây kín. Ta buồn bực đứng ngoài cửa, lần đầu tiên hối hận vì đã tham rẻ mà mua nhà ở ngoại ô, ngoài phạm vi ngôi nhà đều là khu cho phép PK, đã thế còn vì tiết kiệm một vạn vàng mà cắt bỏ luôn cái sân bao quanh nhà. Nếu còn cái sân thì ta ít nhất vẫn còn có thể lui về trong nhà an toàn.

Hiện tại trên cổ ta đã có tới bảy, tám thanh trường kiếm dí vào. Ta có thể đem toàn bộ vốn liếng ra mà cược: chỉ cần ta chạm tay lên cái cửa nhà phía sau lưng thì sẽ bị miểu sát (*).

Trừ những kẻ đang cầm kiếm kề trên cổ ta, đám còn lại bỗng dưng dạt sang hai bên. Ở cuối thông đạo vừa được tạo nên xuất hiện một người chơi mặc giáp, toàn thân hắt tản ra ánh sáng thánh khiết chói lòa, tay ôm một người chơi nữ. Theo ta biết thì toàn bộ server chỉ có một bộ giáp vì được Giáo hoàng chúc phúc mà tản ra thánh quang như thế. Nó thuộc về Phong Mạt, một gã siêu cao thủ ma vũ song tu (*), bang chủ Phong Hành bang – bang phái lớn nhất server Ngân Nguyệt.

“Hắn!” Người chơi nữ nọ ghen ngào nói giữa những tiếng nức nở, đầu nàng vùi trong lòng nam chiến sĩ làm ta không thể xem rõ diện mạo, lan hoa chỉ run run nhưng thẳng tắp. Những người chơi đứng ở hướng bị nàng chỉ đều dạt ra xa, lộ ra một con Cuồng Ngưu đằng sau.

Xem ra không phải tìm mình, ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, cứ tưởng sắp xong đời. Đại khái là một em gái tân thủ bị trâu húc chết, tìm người tới báo thù.

“Các vị, nhường đường chút nha, ta chỉ đi ngang qua!” Ta vô tội lấy tay đẩy mấy mũi kiếm chĩa vào cổ họng mình, quay vào nhà. Chờ những người đó hồi thần thì cánh cửa đã “Phanh” một tiếng sập lại trước mặt. Tháo bao tay xuống kiểm tra độ bền: 5/1000!!! Đây vốn là bạch kim sáo trang cấp cao nhất đó!!!! Riêng phí sửa chữa cũng tốn một đồng bạc lớn, thật là khóc không ra nước mắt mà...

Nhanh chóng hạ tuyến (*), ta liền lên diễn đàn của Tung Hoành nhìn ngó, quả nhiên thấy 1 loạt post mới:

“Tiền Tiến Tiền Tiến hẳn là bị san hào (*)”, “Gian thương Tiền Tiến Tiền Tiến”, “Quá trình giết người giết quái của Tiền Tiến Tiền Tiến”... Mấy post này chắc đều là do tay trong của Phong Hành bang đánh lên đầu bảng. Đi thẳng tới hơn 10 post sau mới thấy một vài post tám chuyện linh tinh kiểu như “Sờ đầu lão hổ – Bang chủ phu nhân của bang lớn nhất server Ngân Nguyệt bị đùa giỡn!!!” hay “Sắc lang nên luyện Tử linh – Bàn luận xác suất tử vong của hái hoa tặc”...

Ta buồn bực gãi gãi đầu. Lần này thực sự chọc phải tổ ong vò vẽ rồi. Ta chơi trò chơi chỉ để kiếm tiền và giải trí, giờ lại dính vào phiền toái lớn như vậy không biết còn trụ nổi ở cái game Tung Hoành này không nữa.

[Nửa giờ sau]

Hàm oan trong bụng, ta quyết định hóa bị phần thành động lực ăn uống. Thấy trong tủ lạnh chỉ còn lại vài quả trứng cùng mấy miếng thịt bèo nhèo, ta liền đặt hàng qua mạng một đồng nguyên liệu nấu ăn. Ở cái thời đại tự động hóa cao độ này, người tự nấu ăn ở nhà cơ hồ đều tuyệt chủng, người người nhà nhà đều quen dùng đồ ăn thức uống do người máy làm. Ta cũng từng là một “đảng viên” trung thành, thẳng tới lúc đang chơi một game gọi là Thực Thần tình cờ gây ra nhiệm vụ bí ẩn nhất game. Bái chung cực boss của game – trưởng ngự trù cung đình làm thầy, bị nhốt trong hoàng cung không thấy mặt trời tròn 20 năm mới được xuất sư. Đã vậy, trong quá trình nhiệm vụ còn không được phép log out làm cho ta đối với quyết định mua máy chơi game cao cấp nhất – chỉ cần tình trạng thân thể cho phép có thể cam đoan người chơi suốt đời không cần hạ tuyến, dịch dinh dưỡng dùng hết tự động được bổ sung – hối hận không thôi.

Do quen ăn cơm do ngự trù cung đình làm, từ đó ta liền có một di chứng, đó là đồ ăn người máy bảo mẫu làm ra đều thấy khó ăn – theo như lời sư phụ thì là do trong món ăn không có tâm ý của người làm bếp. Rơi vào đường cùng, ta đành chạy tới khách sạn ăn, tuy so với đồ ăn người máy làm dễ ăn hơn chút đỉnh nhưng vẫn kém hơn rất nhiều so với đồ ta đã ăn trong Thực Thần. Ta tiếp tục chơi – là bị sư phụ chop tới kế thừa y bát ở trong cung làm trưởng ngự trù đời thứ 2. Tuy rằng không có tự do thật là cực khổ, nhưng ít ra mỗi ngày ta đều có đồ ăn ngon để thỏa mãn khẩu vị đã bị chiều hư sau nhiều ngày phải nuốt “thức ăn gia súc” ở hiện thực.

Nghĩ ngợi nửa ngày, ta rốt cục đi tới một biện pháp lợi cả đôi đường: chính mình nấu (dù sao đồ ăn muôn hình muôn vẻ đều đã khắc sâu trong não ta). Trải qua hơn một năm khắc khổ luyện tập, lãng phí vô số nguyên liệu, ta cuối cùng cũng làm ra được thức ăn vừa ý.

“Đình” – Chuông trong phòng vang lên báo hiệu nguyên liệu nấu ăn ta đặt đã được đưa tới qua thông đạo tiện lợi. Mở nắp thông đạo lấy ra thùng thực phẩm được đóng gói cẩn thận, trên bốn mặt thùng dán ảnh quảng cáo cỡ bự: Hoàng Hôn – một cuộc sống mới!!! Closed Beta (*) 11/7, ngài cũng có thể là một trong số những người may mắn. Chi tiết cụ thể xin truy cập trang chủ công ty Long Hành Thiên Hạ.

Long Hành Thiên Hạ là công ty trò chơi đứng đầu trong liên bang, Hoàng Hôn là trò chơi đình đám mới mà công ty này khai phá. Từ 10 năm trước đã bắt đầu đầu tư khai phá, bản đồ trò chơi rộng lớn, toàn bộ NPC và quái vật đều là AI (*), vì thế công ty game bỏ ra một khoản khổng lồ để kiến tạo đầu não trung ương Thiên Không. Nó có kích cỡ bằng một thành thị loại nhỏ, trên bảng xếp hạng siêu máy tính toàn liên bang xếp hạng thứ 9. Trò chơi không có GM, một khi đưa vào hoạt động sẽ do Thiên Không toàn quyền quản lý.

Tin tức này làm ta hoàn toàn mất đi hứng thú chơi Tung hoành, lập tức chạy sang trang chủ Long Hành Thiên Hạ đọc các thông tin liên quan tới Hoàng Hôn. Thì ra lần closed beta này không chỉ có nhân viên chuyên trách của công ty tham gia mà còn tùy cơ lựa chọn 200 vạn người trong toàn liên bang. Ta lắc lắc đầu: 200 vạn? Xác suất quá nhỏ nếu tính tới tổng dân số 13567 triệu dân trên toàn liên bang. Dù sao thì cũng còn lâu mới tới phiên ta.

Đã không trông mong được vào Closed Beta, ta cũng chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào Open Beta (*). 15 ngày sau Hoàng Hôn mới đi vào Open Beta, trong khoảng thời gian này có lẽ ta vẫn còn có thể cùng Phong Mạt chơi đùa một chút...

_____ *le đường ngăn cách flashback của tên editor lão toét* _____

Ánh sáng chói lòa hoàn toàn bao phủ thân thể ta, khắp người truyền tới từng đợt đau đớn như bị hỏa thiêu. Một lát sau ta bị tẩy trắng, cảnh vật xung quanh lưu chuyển, ta được đưa về đại sảnh tạo nhân vật. Không đợi NPC mở miệng ta đã log out. Rất nhanh lên diễn đàn, ta mở liên tiếp 3 post một dài hai ngắn. Cái post dài “Ta cùng Phong Hành bang – Một vài cố sự” tường thuật lại ta trong 15 ngày vừa rồi như thế nào đầu trí, so dững khí. Post ngắn thứ nhất “Bàn luận về cái lợi và hại của biên độ điều chỉnh tướng mạo 20%” chủ yếu trình bày bộ dạng chỉnh thấp 20% của ta thế mà lại cùng khuôn mặt chỉnh lên 20% của Phong Mạt cực kì giống nhau. Đây cũng là lời giải thích cho những chuyện kì cục ta gặp phải suốt thời gian vừa qua: Vụ hiểu lầm được mỹ nữ hôn nồng nhiệt kèm với phiên toái lớn hơn – toàn quá trình bản nhân (*) bị tẩy trắng.

Chú thích:

*chú ngữ: thần chú

*khô lâu tiểu binh: binh lính xương khô

*ba tháng trước đây trong game: nguyên văn là “trò chơi thời gian 3 tháng trước” – game này là game phẳng chân 4D, sử dụng một quỹ thời gian riêng theo một tỷ lệ nhất định so với hiện thực (vd: 3:1 hay 7:1...etc...). Để tránh dài dòng lặp lại ngứa mắt, đây sẽ là lần duy nhất editor dùng cụm này để nhấn mạnh quỹ thời gian game riêng. Từ sau đó sẽ do các reader tự dựa theo ngữ cảnh mà hiểu nhé~:p

*phong hệ ma pháp: pháp thuật hệ gió

*miếu sát: bị giết ngay tức khắc (để nguyên là “miếu sát” nghe nó có không khí game:3)

*ma vũ song tu: luyện đồng thời 2 đường ma pháp (hệ trí tuệ) và vũ lực (hệ thể lực)

*hạ tuyến: rời game, go offline

*san hào: Trong bối cảnh những game phẳng chân 4D kiểu này thì mỗi nhân vật (character) trong game chỉ

sống 1 cuộc đời => khi một nhân vật bị giết về cấp 0 đồng nghĩa với chết, dữ liệu về nhân vật sẽ bị xóa bỏ khỏi bộ nhớ hệ thống và tên tài khoản (account) của người chơi sẽ không còn tồn tại.

*Closed Beta: (nội trắc) bản game thử nghiệm cho một bộ phận người chơi nhằm tìm ra và sửa chữa những thiếu sót trong hệ thống qua những trải nghiệm trực tiếp của người chơi.

*AI: Artificial Intelligence – trí thông minh nhân tạo

*Open Beta: (công trắc) thời gian game chính thức được đưa vào vận hành.

*bản nhân: một cách xưng hô mang tính chất tự nâng cao bản thân (những bạn có tiếp xúc với văn hóa Nhật có thể biết tới cách xưng hô này qua cụm từ “oresama”)

2. Vô Chùng Phong - Chương 2

Hệ thống nhắc nhở ta có bưu kiện, thì ra là một đợt đồ tươi nữa, vừa xử lí xong thì những nguyên liệu nấu ăn vừa đặt đã được đưa tới rồi.

Tự khao bản thân một bữa linh đình, ta tắm rửa rồi háo hức cắm tâm phiền (*) game Hoàng Hôn vào mũ trò chơi đặc chế của công ty Long Hành Thiên Hạ, bắt đầu một trò chơi mới.

Tiếp dẫn dựa theo phong cách nhất quán của Long Hành Thiên Hạ, là biểu tượng của công ty – một con rồng xanh mũm mĩm đáng yêu dài tầm 1 thước.

“Anh đẹp trai, muốn tên gì?” Tiểu Thanh long quạt cánh bay tới ngồi trên vai ta nói. Quả nhiên là AI, từng hành động, lời nói đều tạo sự thoải mái, thân thiết lại không cần tốn sức.

“Yên Trường Không.” Ta thuận miệng nói. Vì dân số toàn liên bang quá đông nên tên nhân vật đã sớm không bị hạn chế về tính duy nhất, nhằm giảm nhẹ sự phiền phức của người chơi khi đặt tên nhân vật.

Tiểu Thanh long tiếp tục: “Bộ dạng?”

Trước mắt xuất hiện một ảo ảnh giống ta như đúc, ta chỉ huy thanh long tùy tiện chỉnh sửa vài chỗ. Cho tới khi bộ dáng của ảo ảnh cùng ta một trời một vực, ta mới vừa lòng gật đầu.

“Phân phối thuộc tính?”

Ta nhìn vào giao diện Thanh long đưa ra.

Tên: Yến Trường Không

Giới tính: Nam

Cấp bậc: 0

HP: 100/100

MP: 100/100

Độ đói khát: 0/100

Độ mệt nhọc: 0/100

Danh hiệu: Không

Lực lượng: 5

Nhanh nhẹn: 5

Thể chất: 5

Trí lực: 5

Tinh thần: 5

Vận khí: Không rõ

Mị lực: Không rõ

Ngộ tính: Không rõ

Tân thủ có 40 điểm tự do phân phối, trừ bỏ 3 mục cuối thì năm mục còn lại đều có thể cộng thêm điểm. Theo thói quen, ta đem tất cả điểm tự do cộng hết vào trí lực. Trí lực quy định số kỹ năng có thể học tập được của mỗi nhân vật. Nếu người chỉ có 5 điểm trí lực thì chỉ có thể học được tối đa 2 loại kỹ năng, có 10 điểm học được 3 kỹ năng... Cứ như vậy suy ra, ta căn cứ tư tưởng càng nhiều càng tốt mà đổ hết điểm cộng vào trí lực.

Đương nhiên cũng không thể nói thêm trí lực sẽ tốt hơn thêm những mục khác. Đây chỉ là lựa chọn cá nhân, có người thích tăng lực lượng để giết quái nhanh từ đó thăng cấp nhanh, có người lại thích tăng nhanh nhẹn nhằm hưởng thụ cái cảm giác biến thái ta đánh người người không đụng nổi một cái lông chân của ta, người khác thì thích thêm thể chất chạy theo con đường máu trâu da dày thịt béo, hay có người thích cộng tinh thần tung đại chiêu cho “kun ngẫu”. Tóm lại, năm hạng mục mỗi cái đều có cái lợi riêng, muốn cộng cái gì chỉ dựa vào sở thích cá nhân mà thôi.

Nói nhảm thế đủ rồi. Tiểu Thanh long búng tay một cái, cảnh sắc xung quanh ta lập tức thay đổi, từ không gian ảo biến thành khung cảnh của một thôn trang nhỏ.

May là trên người còn có bộ bố y hệ thống đưa tặng. Mở giao diện túi cá nhân, bên trong ngoài hai cái bánh bao thì ngay cả một con dao găm cho tân thủ cũng không có. Hệ thống thật là càng ngày càng keo kiệt.

Chạy khắp tân thủ thôn một vòng, ta nhận hết bốn nhiệm vụ học nghề: đầu bếp, rèn, may, công tượng. Trừ nghề đầu bếp là vì thỏa mãn khẩu vị đã bị chiều hư thì ba nghề còn lại đều học để kiếm tiền. Vũ khí, trang bị là niềm đam mê của những người chơi nam giới trong khi quần áo và trang sức là những thứ phái nữ không thể cưỡng lại; hồng, lam được thì bất kể người chơi nào cũng cần tới rồi~

Kiểm tra giao diện nhiệm vụ:

[Học nghề] Thợ rèn: Tới Nam Sơn ở phụ cận thôn lấy một quặng sắt.

[Học nghề] May: Ra rừng cây nhỏ ngoài thôn đánh hai tấm da chó.

[Học nghề] Công tượng: Ra mảnh ruộng ngoài thôn đào 5 mảnh ngọc thạch bị chuột tha.

[Học nghề] Đầu bếp: Ra rừng cây nhỏ ngoài thôn thu 3 khối thịt lợn rừng.

[Học nghề] Dược sư: Ra vùng phụ cận thôn thu thập 10 chu hoàng tinh.

Thế là một thằng culi cứ thế phi ra ngoài thôn.

Địa điểm đầu tiên là ruộng. Nơi này cách thôn gần nhất, nhưng chưa gì đã chật ních người. Một điểm hội sinh quái bị sáu, bảy người cùng vây quanh. Ta thở dài một tiếng cắt ngang ruộng đi tới khu rừng nhỏ phía sau. Chỗ này cũng đã tụ tập không ít người. Mấy bé lợn rừng mới sinh còn chưa kịp kêu một tiếng báo hiệu sự chào đời đã bị đập chết thẳng tay. Tiếp tục đi sâu vào rừng tìm đến lãnh thổ của chó hoang, số người cuối cùng cũng thưa thớt hơn một chút nhưng mỗi điểm hội sinh quái cũng đều đã có người đứng canh. Ta không quen với hành vi giành quái. Lại đứng trước thẳng tiến, tới Nam Sơn, ta đứng ngoài cổng hầm mỏ ngó vào: tối om om, chỉ thấy vài con độc xà ngoe nguẩy qua lại ở cửa động, cũng chẳng rõ bên trong có người không.

Giơ chân đạp trúng chỗ bẫy tắc của một con rắn, bàn chân dùng lực di di, cháu rắn bé nhỏ liền nằm im không động đậy.

Ta không thể không cảm thán Long Hành Thiên Hạ làm game này đúng như tuyên truyền, phẳng chân (*) 100%, quả không đi lệch tiêu chí của họ: “Cấp bậc không phải là tuyệt đối, thực tiễn mới là vương đạo!”. Cũng vì thế mà trong game này rất nhiều việc đều phải dựa vào bản thân tự mày mò, nếu chỉ dựa vào cấp bậc cũng chưa chắc đã đạt được điều mình muốn.

Xem xét một chút, ngoại trừ khá khá kinh nghiệm gia tăng, con rắn này chẳng cống hiến thêm được vật phẩm hay nội tạng nào. Long Hành Thiên Hạ vẫn keo kiệt như thế.

Ánh xanh chớp động, mấy con rắn độc ở phụ cận đều đồng loạt lao tới tấn công ta. Trò vật! Ta hừ lạnh một tiếng, nhanh như chớp xuất thủ. Trong nháy mắt, chỗ bẫy tắc của mấy con rắn đều bị ta kẹp chặt giữa những ngón tay. Độ chân thực quả nhiên rất cao! Giống trong hiện thực, mấy con rắn độc dài chỉ tầm 1 thước, rộng chỉ bằng một ngón tay thế này ngoài nọc độc trong miệng thì cũng chẳng có gì nguy hiểm. Chúng nó yếu ớt không thể vùng thoát, bị ta kẹp chặt vung tay lắc mạnh một cái cột sống đã gãy hết. Một đám sống dở chết dở bị ta ném xuống đất, mỗi con một đạp nện đuôi nhau về miền cực lạc. Cả năm, sáu con rắn này cũng không rơi ra vật phẩm gì. Xét tới những truyền thuyết về độ phẳng chân 100% kia, ta liền đoán rằng Long Hành Thiên Hạ vì khởi kiến tính chân thực cao nên sẽ không để quái vật không phải hình người rớt ra trang bị cùng tiền tài. Cúi xuống nhặt xác rắn ném vào túi đồ, thịt muỗi cũng là thịt, toàn thân rắn độc đều là nguyên liệu quý có lẽ có thể bán cho được điểm lấy tiền. Nếu ta mặc kệ đồng xác rắn này trên mặt đất, năm phút sau bị hệ thống quét mắt thì thật phí công.

Vào sâu trong động, ta gặp một đội lấy quặng. Mười mấy người vây quanh bảo vệ ba, bốn thợ mỏ đang liều mạng chà đạp một vách động. Họ thấy ta giết rắn như vật cỏ, đi tới đâu rắn chết tới đó thì rất hâm mộ. Chắc là họ nghĩ cấp bậc của ta rất cao, nên không thấy ta nói gì thì cũng không tự tiện lại gần. Không được bao lâu, lượng phụ trọng của ta đã lên quá nửa, ta không còn cách nào khác đành phải đi ngược trở về. Trên đường ra, ta gặp một đội thợ mỏ mới vào. Cũng giống đội vừa rồi, họ cũng tạo thành vòng bảo vệ vài người lấy quặng bên trong. Nhóm người hoàn toàn bị lũ rắn bao vây, nên lúc ta đi qua cũng chẳng ai rảnh rỗi để ý tới ta.

Vác theo một túi nặng trĩu xác rắn độc, ta đi thẳng về được điểm trong tân thủ thôn. Sau một hồi cò kè mặc cả, ta kiếm được 3 bạc 50 đồng.

Trong Hoàng Hôn, 100 đồng bằng 1 bạc, 100 bạc tương đương 1 vàng.

Có được khoản thu nhập đầu tiên, ta ra quảng trường nhỏ giữa thôn bắt đầu thu mua da chó, thịt lợn rừng, quặng sắt, mảnh Ngọc Thạch và hoàng tinh. Chỉ một lúc sau, ta đã thu đủ số lượng cần thiết cho da chó, thịt lợn rừng, mảnh Ngọc Thạch và hoàng tinh. Đi trả trước mấy nhiệm vụ nghề may, đầu bếp, công tượng và y dược, ta thẳng cấp thành đệ tử may, công tượng, đầu bếp và dược cấp cao. Quảng sát đương nhiên là không thấy. Có mỗi hai đội lấy quặng thì giờ này vẫn còn chăm chỉ vui đùa trong mỏ Nam Sơn lao động, lấy ai chạy về bán quặng cho ta?

Lần la hỏi thăm mấy người bán nguyên liệu một chút về cách thu thập da chó, mảnh ngọc thạch, thịt lợn rừng và hoàng tinh, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, chuột, chó hoang và lợn rừng đều không tự rơi ra vật phẩm. Mọi người đều phải buồn bực xách theo xác động vật đem bán cho tưu lâu, lấy tiền mua chủy

thủ, rồi sau đó mới có thể dùng dao lột da, lọc thịt mang về trả nhiệm vụ nghề. Trong lúc tám chuyện, ta còn nghe họ nhắc tới một người chơi nữ gọi là Thiên Thiên. Nghe nói vì game này quá chân thực, khác với những game khác do hệ thống chỉ huy thân thể người chơi thực hiện những hành động thu thập nguyên liệu, người chơi vào game này đều bị choáng ngợp khi phải tự làm mọi việc – và quan trọng nhất là họ không biết làm. Lọc thịt lợn thì đơn giản nên ai cũng làm được, nhưng da chó thì chẳng ai lột được một bộ nghiêm chỉnh. Ấy thế mà Thiên Thiên xuất hiện chỉ rạch vài nhát dao lại có thể lột ra nguyên một bộ da chó hoàn chỉnh. Hiện giờ, toàn bộ da chó của những người trong thôn đều là do nàng xử lý, bám đuôi nàng còn có hơn trăm người học nghề. Đội ngũ giết quái mạnh nhất trong thôn tự nguyện tổ đội kéo cấp cho nàng, đổi lại nàng ưu tiên da chó cho đội bọn họ. Ngoài ra, mảnh ngọc thạch chỉ cần dùng xẻng đào lỗ chuốt ngoài ruộng, còn hoàng tinh thì giết quái vùng ngoại ô sẽ tùy cơ rơi ra.

Game quả nhiên là một thế giới mà kẻ mạnh xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Chú thích:

*tâm phiến: dùng như một loại “chìa khóa” để nhận dạng người chơi, có thể hình dung cái này ở dạng thẻ~~ (cơ chế có vẻ giống như cắm sim hay thẻ nhớ vào di động vậy:3)

*phẳng chân: game có độ chân thực cao, được kiến tạo dựa trên sự thật.

3. Vô Chùng Phong - Chương 3

Trả xong 3 nhiệm vụ học nghề, ta lại ngó vào giao diện nhiệm vụ:

[Nghề] Thợ rèn: Đi hầm mỏ Nam Sơn lấy 1 quặng sắt.

[Nghề] Thăng cấp may: Tạo 1 bộ hộ giáp cấp 10.

[Nghề] Thăng cấp công tượng: Tạo 1 bộ trang sức cấp 10.

[Nghề] Thăng cấp đầu bếp: Làm 1 lồng bánh bao hấp.

[Nghề] Thăng cấp y dược: Chế 1 viên hồi huyết đan loại nhỏ.

Bên cạnh 4 nhiệm vụ thăng cấp nghề đều kèm theo hình ảnh mẫu, thuyết minh cụ thể cùng một danh sách những nguyên liệu và công cụ cần thiết. Khác với những game trước cần độ thuần thục để thăng cấp nghề, hệ thống của Hoàng Hôn chỉ cần người chơi chế tác thành công những sản phẩm như quy định đặt ra là có thể được thông qua. Tuy vậy, tính sơ sơ, phí dụng cần thiết để làm ra một sản phẩm như vậy đối với ta hiện giờ vẫn là một con số trên trời.

Cũng có thể thấy được là trong game này, muốn luyện kỹ năng sống còn phải phụ thuộc rất nhiều vào bang hội. Nhưng ta lại chẳng phải người thích dựa dẫm vào người khác mà sống, nên mỗi lần bắt đầu một game mới ta đều phải trải qua một khoảng thời gian thê thảm hơn so với đa số những người khác. (*Editor làm nhảm: Cho bắt tay cái nào~ Đồng cảm nha~~~~ T^T*)

Mua cuộc đào quặng xong, trên người ta chỉ còn lại có 5 xu đồng.

Nhiệm vụ tất yếu: Kiếm tiền!!!

Một lần nữa bước chân vào Nam Sơn, nơi này đã có 10 đội tới đào mỏ, nhưng cũng chưa quá chật chội, còn đủ chỗ cho ta. Quét bay một đám rắn độc, ta rút dao mổ bụng chúng nó lấy mật bỏ vào túi. Trước khi đi, ta đã vào được điểm (*) hỏi thì được biết loại rắn này chỉ có mật là đáng giá nhất. Hơn nữa, lấy mật rắn tiết kiệm không gian túi và lượng phụ trọng hơn nhiều so với việc vác theo một lô xác rắn. Trong lúc đợi đợt rắn tiếp theo chào đời, ta lôi cuốc lôi xẻng ra chăm chỉ đào quặng. Tại thôn trang nhỏ nơi thâm sơn cùng cốc này, tỉ lệ đào được quặng sắt là rất thấp. Vì thế, ta đào nửa ngày mới ra ba cái quặng sắt mà túi ta cũng nhanh chóng đầy ắp. Quặng sắt rất nặng nha...

Thế là ta đây lại một lần nữa vác theo cái túi nặng oằn lưng ra khỏi hẻm Nam Sơn. Kì lạ là càng muốn chạy cho nhanh, hai chân ta lại càng bám dính lấy đất mẹ hiền hòa. Mở giao diện thuộc tính mới té ngửa, độ mệt nhọc đã vọt lên tới 95 từ lúc nào. Ta nhanh chóng tìm một tảng đá bên vệ đường, đặt mông ngồi bẹp xuống chờ độ mệt nhọc chậm rãi khôi phục.

Ngồi nhìn tới nhìn lui một lúc lại thấy thêm 10 đội nườm nượp kéo nhau đi về phía Nam Sơn. Xem ra lần này về thôn rồi cũng không cần quay lại mỏ. Nơi đó nhất định là bắt đầu chen chúc.

Hứng bụi lề đường chán chê mà độ mệt nhọc chỉ mới giảm xuống 70, ta tuy còn mệt nhưng cũng đành đứng dậy chuẩn bị chạy lấy người. Thời gian là không thể lãng phí~ Đúng vào lúc này, trong tầm mắt ta xuất hiện một người chơi quần áo tả tơi từ hướng Nam Sơn chạy ra. Trông hẩn hẹt mày xám tro, cước bộ lảo đảo, tám, chín phần là vừa bị quái chà đạp thảm hại. Ta đang đoán già đoán non xem người này là kẻ sống sót của một đội xui xẻo chộc phải boss cuồng bạo, hay là cái loại cao thủ cuồng luyện cấp chuyên môn giết quái vượt cấp, thì hẩn liền cầm đầu xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Ta vội vàng chạy tới xem xem hẩn còn thở không. Nếu chết rồi thì ta đương nhiên có quyền vơ hết đồ trong túi hẩn nha~ Quy định của Long Hành Thiên Hạ đặt ra cho trường hợp tử vong luôn rất khắc nghiệt: đã tụt về cấp 0 lại còn bị rơi hết tất cả trang bị trên người và đồ đạc trong túi – đáng sợ chưa? Xét thấy trang phục trên người tên này đã tổn hại nghiêm trọng, ta sẽ thương tình không lột trần truồng hẩn, nhưng chủ thủ hẩn đang cầm chắc chắc phải là của ta!

Thất vọng tràn trề... Sao thằng cha này còn chưa chết?!!!!

Giết người cướp của ta làm không nổi, đi đường gặp chó mèo bị bỏ rơi ta còn chia cho chúng nó cơm thừa, nói gì tới việc thấy người sắp chết mà không cứu... Có điều, trên người ta không có được phẩm, cũng chẳng biết hẩn vì sao hôn mê. Ta chẳng còn cách nào khác ngoài khom lưng xuống định công người về tân thủ thôn. Hai chân bỗng nhiên mềm nhũn, bên tai vang lên tiếng cảnh báo vượt quá phụ trọng cho phép của hệ thống, ta đành ngậm ngùi quăng hết khoáng thạch vừa đào được xuống đất để khiêng anh chàng ngất

xử này về.

Lết vào cửa được điểm, ta bán mật rắn được 5 bạc thì phải trích 1 bạc ra mời đại phu cho “cái xác” trên lưng. Thế mà lão đại phu chỉ đơn giản là dốc vào họng tên ngất xử một lọ hồng được (*) loại nhỏ thì hần tỉnh... Ta học máu. Cái hắc điểm này!!! Một bình hồng được loại nhỏ chỉ đáng 10 xu đồng nha!!!!!!!!!!!!

Cầm tức xoay người, ta định đi quảng trường thu mua quặng sắt. Lâu như vậy rồi, chắc cũng đã có vài đội lấy quặng từ Nam Sơn về.

“Người! Chờ đã!” Đằng sau truyền tới tiếng gọi xa lạ. Không cần nhìn cũng biết, nhất định là tên vừa được cứu tỉnh kia.

Ta quay đầu: “Có việc?”

“Ồ... Cảm ơn người đã cứu ta.” Hần giờ cái mặt mèo hoa lem luốc ra nói lời cảm tạ.

“Không có gì.” Ta cười tủm tỉm nói. Cái mặt lấm lem vết bẩn nặn ra biểu tình thành khẩn đúng là làm cho người khác khó có thể nhịn cười.

“Người tên là gì? Chúng ta thêm hảo hữu đi! Ta là Đạp Lãng.” Mặt mèo hoa như bắn súng liên thanh ném ra liền ba câu.

“Được, ta gọi là Yến Trường Không.” Mở giao diện hảo hữu, ta hơi ngạc nhiên khi tên Đạp Lãng đã nằm chính ình bên trong. Hệ thống của Hoàng Hôn có trí năng thật cao.

Lại xoay người chuẩn bị rời khỏi được điểm.

“Chờ chút, người đi đâu thế?” Mặt mèo hoa lại mở miệng.

“Đi mua quặng sắt, ta muốn học nghề.” Ta đẩy cửa đi ra. Chắc người kia đã hiểu được ý của ta: hần muốn giết quái, ta muốn học nghề, sự liên quan có dùng tám con ngựa kéo cũng không tới. Nếu không phải nghĩ tới sau này sẽ có một đầu bán trang bị thì còn lâu ta mới kết bạn với hần.

“Ồ...” Đạp Lãng thất vọng kêu một tiếng.

Chân trước của ta vừa bước ra khỏi cửa thì... “Khoan đã!” – lại bị gọi giật lại. Chỉ là lần này thanh âm không giống Đạp Lãng.

Miễn cưỡng rút nửa người trở về trong tiệm, hóa ra người gọi là NPC đại phu?! Đang kinh ngạc, chớ quấy rầy~

Lẽ nào là nhiệm vụ ần?! Ta đánh hơi được cái gì đó mờ ám.

Nhào tới nhiệt tình nắm lấy tay đại phu: “Nếu ngài có việc gì cần giúp đỡ xin cứ thoải mái nói ra.”

“Ha ha.” Trên mặt đại phu bây giờ mang một sắc thái hoàn toàn khác so với sự nôn nóng dè bủ lúc khám bệnh, có một chút tán thưởng, lại có một chút hài lòng. “Thằng bé này, người thực sự không tệ. Thời buổi này thật hiếm có người nào gạt bỏ được thù hận cá nhân để giúp đỡ một người xa lạ.”

“Quá khen, quá khen~” Ta tỏ vẻ khiêm tốn một chút.

“Ta xem người cũng có tố chất để trở thành Y Thánh. Lương y như từ mẫu, những điều ta có thể truyền thụ chính là cần một đứa nhỏ như người. Người có muốn theo ta học y không?” Đại phu vuốt chòm râu trắng như tuyết dưới cằm hỏi ta.

“Nếu được thế thì còn gì bằng!” Ta gật đầu như già tởi. Chuyện tốt như thế nếu bỏ qua là thằng đàn!

Mở giao diện nhiệm vụ, nhiệm vụ thăng cấp được sư vẫn còn, nhưng phía dưới lại hiện ra một nhiệm vụ chi nhánh: học y cùng đại phu Phượng Dư Thanh – học được tài học tích lũy cả đời của Phượng Dư Thanh, học thành tài tự động thăng cấp thành được sư trung cấp.

Từ đó về sau, ta sống ở căn nhà nhỏ đằng sau được điểm. Bái sư đương nhiên có chỗ tốt của bái sư, được liệu trong tiệm ta được phép tự do sử dụng, được dùng miễn phí các loại công cụ chế được. Vấn đề cơm nước cũng được giải quyết nhanh gọn. Chỉ cần ta đứng ra phụ trách nấu cơm thì cần nguyên liệu gì sư phụ đều hăng hái xung phong chạy đi mua. Cũng bởi ta tự chế ra rất nhiều món ăn thơm ngon mà lại mới lạ nên kỹ năng nấu nướng cũng tăng vọt một đường. Chỉ trong vài ngày, hệ thống đã phải tự động công nhận ta là ngự trù cung đình. Nếu không vì phần lớn nguyên liệu làm đồ ăn cần thiết đều quá hiếm lạ thì danh hiệu tối cao của nghề đầu bếp – Trù Thánh cũng đã sớm lóe sáng trên đầu ta rồi.

Hiện tại, ta trên người còn dính theo danh hiệu đồ đệ cứng của rất nhiều người, ví như NPC thợ rèn Tề Thiên Quân, NPC thợ may Liễu Xảo Nhi hay NPC công tượng Nghiêm Duyệt... vân vân mây mây... Về phần vì sao hảo cảm độ của ta với họ đều cao như vậy ý hả? Sau lần đầu ném thử tài nghề nấu nướng của ta, họ mỗi ngày đều tới nhà được sư Phượng Dư Thanh cợ cơm. Giờ thì hậu viện được điểm đã bị biến thành cái căng tin công cộng của cả thôn rồi. Tuy nói mọi người đều góp tiền cơm nhưng ta rất mệt nha...

Mỗi lần nấu cơm, theo sau ta còn có một cái đuôi. Đó là đồ đệ NPC của ta, đầu bếp của tửu lâu trong thôn – Quý Tầm. Hắn sau khi ném thử đồ ăn ta làm thì chết sống đòi tôn ta làm thầy. Bị hắn bám tới độ phải bắt đắc dĩ đồng ý, từ đó trong bộ sưu tập danh hiệu nhiều như sao trời của ta lại thêm một cái gọi là Sư phụ của Quý Tầm.

Thấm thoát đã trôi qua năm tháng, toàn bộ kỹ nghệ ta sở hữu đều đã đủ trình độ tốt nghiệp. Vì thế, ta mang theo một thân bản linh loạn thất bát tao cùng một đồng thư giới thiệu do các vị sư phụ cho nhét đầy trong túi rời khỏi tân thủ thôn. Nghe nói cách đây không xa là thành Dương Châu, theo lời các sư phụ thì ở đó ta sẽ tìm được sư huynh, sư tỷ của bọn họ để tiếp tục học nghề.

Thời điểm rời đi thì thuộc tính của ta là thế này:

Tên: Yến Trường Không

Giới tính: Nam

Cấp: 25

HP: 10000/10000

MP: 2500/2500

Độ đói khát: 0/100

Độ mệt nhọc: 0/100

Danh hiệu: Không

Lực lượng: 150

Nhanh nhẹn: 200

Thể chất: 100

Trí lực: 315

Tinh thần: 100

Vận khí: Không rõ

Mị lực: Không rõ

Ngộ tính: Không rõ

Hệ thống quy định mỗi cấp thăng lên, trừ bỏ ba hạng mục cuối thì năm hạng mục còn lại mỗi mục đều tự động gia tăng 1 điểm, còn được thêm 5 điểm phân phối tự do. Để học tập được thêm càng nhiều kỹ năng, ta vẫn đều đem điểm phân phối tự do cộng hết vào trí lực. Thế thì vì sao điểm thuộc tính của ta lại tăng

lên một cách bất hợp lý như vậy ư? Cái này phải kể tới đồng rượu thuốc của sư phụ nghề dược của ta~ Từ hồi ăn mỗi ngày ba bữa do ta nấu, độ hảo cảm của ta cùng Phượng Dư Thanh sư phụ tăng lên với tốc độ tên lửa. Hẳn liền mỗi ngày cho ta ngâm rượu thuốc mà tắm. Nhờ quá trình này, ta mới phát hiện hạn mức HP của ta đang tăng dần.

Ta ngâm rượu thuốc suốt 100 ngày mới ngừng. Sau đó liền phát hiện mỗi lần thăng cấp, năm hạng mục kia không tự động tăng mỗi hạng một điểm như trước mà hiện tại tăng tới 2 điểm mỗi hạng, điểm phân phối tự do cũng từ 5 tăng thành 10 điểm. Những vị sư phụ khác cũng chăm sóc ta rất chu đáo, tuy không tới mức khoa trương như hiệu quả ngâm rượu thuốc, nhưng các hạng thuộc tính vẫn tăng lên một cách bất thường.

Chú thích:

*dược điểm: cửa hàng bán thuốc và những nguyên liệu, dụng cụ thường dùng trong chế dược.

*hồng dược: bình máu:v uống tăng điểm HP (health point).

4. Vô Chùng Phong - Chương 4

Ông chủ dịch trạm Cổ Trường Thuận nói có thể đưa ta tới Dương Châu miễn phí nên ta cũng chẳng cần gì phải khách khí với hắn. Ta đóng gói tất cả những thứ đồ chế ra mà chưa bán vào túi đeo lên lưng, lực lượng gia tăng nên phụ trọng cho phép cũng tăng theo.

Cáo biệt Phượng Dư Thanh, rời khỏi dược điểm, ta đi tới đầu thôn, xe ngựa của Cổ lão bản đã chờ sẵn. Vừa trèo lên xe, ta thuận tiện đưa vài cái bánh bao cho tên ăn mày Vân Thiết Sinh ngồi cạnh xe ngựa. NPC này nghe nói trước kia từng tung hoành giang hồ, sau đó bị người ta chặt đứt toàn bộ kinh mạch ở tay và chân, võ công cũng mất hết. Hắn tay không cầm nổi vật nặng, chân không lết được vài bước, đành phải trở về quê dựa vào ăn xin mà sống qua ngày. Cũng may dân quê chất phác nếu có cái ăn đều không quên bố thí cho hắn một chút. Từ khi ta bắt đầu quản lý cái “cảng tin công cộng” của thôn cũng thường dành phần cho hắn. Rồi lúc Quý Tầm bá sự, ta cũng từng đặt điều kiện để khi ta rời đi hắn sẽ thay ta chiếu cố một chút cho Vân Thiết Sinh.

Đáng ra người này có ăn rồi thì nên làm người đàn ông hoàng, nhưng hắn dường như thấy ăn mày cũng là một “nghề” rất có triển vọng nên thà chết cũng không chịu rửa mặt và thay đổi bộ đồ thùng lỗ chỗ trên người. Mọi người không ai khuyên nổi nên cũng đành mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

“Phải đi rồi à?” Vân Thiết Sinh nhận lấy bánh bao, thuận miệng hỏi.

“Ừ.” Ta gật gật đầu.

“Chờ đã!” Vân Thiết Sinh tháo từ cổ xuống một khối lệnh bài đất bản bám đầy tới nửa tác. “Nếu ta chết, mang thứ này treo trên sào đầu giá ở kinh thành sẽ có lợi cho ngươi. Còn cả ngọc bội này nữa. Trước khi

ta chết, người tuyệt đối không được đặt nó vào kho hàng của hệ thống. Nhớ lấy!”

Ta nghi hoặc liếc mắt nhìn Vân Thiết Sinh. Ta vẫn biết hắn bị bệnh, không biết trúng phải loại độc mẫn tính gì, nó ăn mòn thân thể hắn. Dựa theo sức khỏe của hắn bây giờ thì chắc chỉ còn sống được nhiều nhất năm năm.

Nhận lấy lệnh bài nhét vào túi, ta xoay người chui vào trong xe ngựa.

Vào thành Dương Châu, ta ra quảng trường dừng sạp bán tất cả những gì có thể bán. May là tay nghề của ta không tệ, giá cả cũng tiện nghi nên không bao lâu, hàng hóa đã bị tranh giành mua đi hết.

Sau đó, ta cầm tập thư giới thiệu lần lượt đi từng chỗ chào hỏi. Điểm đến đầu tiên đương nhiên là nhà của Thường Bách Thảo, sư huynh của Phượng Dư Thanh, dù sao thì ta cũng quen sống trong được điểm rồi. Quả nhiên, vừa nhìn thấy thư của Phượng Dư Thanh, Thường Bách Thảo không chút do dự thu nhận ta, còn sắp xếp cho ta ở tại hậu viện của một căn nhà bên cạnh tiệm của hắn. Nơi này tập trung tới mười mấy hộ gia đình. Ngoài ta và Thường Bách Thảo còn có ba NPC tiểu nhị và bốn NPC đồ đệ của hắn. Đại đồ đệ gọi là Thường Tĩnh, là con trai lớn của Thường Bách Thảo. Kế sau là Thường Lộ rồi tới Thường Hòa. Hai người này là con gái thứ hai và con trai út của Thường Bách Thảo. Tứ đồ đệ là Trầm Lạc – cô nhi được Thường Bách Thảo nhặt về. Nghe họ nói thì trước ta còn có một đồ đệ nữa, là người chơi, nhưng chỉ học 3 tháng đã xuất sư rồi đi, tên là Một Đêm Phong Lưu.

Bước chân vào được quán nhà họ Thường chưa đầy một ngày, ta đã thành công nắm giữ vị giác và chiếm dụng phòng bếp của bọn họ.

Đêm xuống, thừa dịp bọn họ ngủ, ta thoát khỏi trò chơi. Tỷ lệ giữa thời gian game và thời gian thực là 6:1, đã gần một tháng không off, công việc đã nhồi đầy cái hòm thư đáng thương của ta. Phải mất tới 2 ngày vùi đầu vào ta mới giải quyết hết.

Khi trở lại trong game, Thường gia hiển nhiên là rất bất mãn hành vi bỏ đi biệt tích của ta. Ta phải tốn bao công sức làm ra một bữa đại tiệc để xin lỗi, vất vả lắm mới làm họ nguôi ngoai phần nào.

Tốn mất bảy, tám tháng, kỹ năng y dược, rèn, may và công tượng của ta mới đạt tới cao cấp. Riêng kỹ năng nấu nướng thì nhờ sự trợ giúp của mọi người mà ta đã đạt tới danh hiệu đầu bếp cấp cao nhất – Trù Thánh. Thế là ta lại mang theo một tập thư giới thiệu dày cộp xuất phát đi kinh thành.

Vẫn theo quy củ cũ, ta đem đồ ra chợ bán rồi đi chào hỏi tiền bối. Địa điểm đầu tiên vẫn là được điểm – Bách Vị Đường. Chủ nơi này là đại sư huynh của Phượng Dư Thanh và Thường Bách Thảo, cũng là chương môn của Bách Vị Môn nhà bọn họ – ngự y của đương kim Thánh Thượng.

Đối lập với sự nhiệt tình của Thường Bách Thảo, người này đúng là mắt nhắm mắt mở lên trần nhà. Nể mặt Thường Bách Thảo, hắn sai quản gia sắp xếp chỗ ở cho ta, cũng cho ta biết ta có thể tự do sử dụng thư khố phía tây Bách Vị Đường, có gì không hiểu thì có hơn ba trăm vị sư huynh để hỏi, còn chưa hiểu thì tới hỏi hắn.

Thu xếp xong, ta lại đi chào hỏi các vị tiền bối nghề khác. Cuối cùng, ta tìm đến nhà tại kinh thành của con trai ông lão đánh cá Thiết Lão Tam từng gặp ở Dương Châu. Nhớ hồi đó, ông lão bị đau đầu được ta chữa trị nên chúng ta liền làm quen. Con trai ông lão ủ rượu rất ngon, đặc biệt hợp để nhậu cùng cá nướng. Nếu rảnh ta thực muốn trở về Dương Châu thăm ông lão một phen. Hẳn đánh cá, ta nướng cá rồi hai người nhâm nhi chén rượu nói chuyện phiếm, có vẻ rất tuyệt nha~

Thiết Ý Hiền, con trai hẳn, mở một xưởng nấu rượu ở kinh thành. Sau khi xem xong thư nhà gửi lên, hẳn cảm kích ta chăm sóc Thiết Lão Tam nên mời ta ở lại nhà hẳn.

Không khí ở gia đình này, giống như rượu bọn họ ủ, ngọt lành, mát lạnh.

Dàn xếp xong tất cả mọi chuyện, ta lại rời game. Biết thế nào được, công việc không thể trì hoãn.

Trong vài ngày ta log out, hệ thống tổ chức đại hội võ lâm lần thứ nhất, mười tên đầu bảng sẽ có phần thưởng hậu hĩnh. Ta nhều dãi nhìn những phần thưởng cùng tiền tài của mười người đứng đầu được nêu ra trên diễn đàn, cảm thấy có lẽ mình cũng nên gia nhập một môn phái nào đó, học chút công phu.

Tên của người chơi đứng thứ nhất nhìn có điểm quen mắt. Ta nghĩ nửa ngày rốt cuộc nhớ ra: người này cùng tên với người chơi duy nhất có tên trong danh sách hảo hữu của ta – Đạp Lãng!! Đương nhiên, ta cũng không ngây thơ mà nghĩ rằng Đạp Lãng này chính là thằng cha kia. Có đạp đầu vào tường cũng không thể thấy cái tên dần dần đến mức không biết uống hồng được hồi đó và cái người toàn thân trang bị cao cấp lại phong độ, ngọc thụ lâm phong trên hình có gì giống nhau được.

Nhìn giới thiệu về các môn phái cùng ý kiến những người chơi đã vào môn phái trên diễn đàn, ta quyết định đi phái Tiêu Dao thử thời vận. Kỹ năng phái này có vẻ khá tạp nham (may mà trí lực ta thừa thãi), hơn nữa chế độ quản giáo đệ tử rất lơ lửng, môn quy không được vài cái. Có điều, tuyệt nhất là đệ tử phái Tiêu Dao nếu gia nhập môn phái khác cũng không bị tính là phản sư.

Tuy nhiên, nghe nói là điều kiện nhập phái của Tiêu Dao cực kì biến thái. Cho tới nay, số người gia nhập thành công môn phái này chưa vượt qua con số 3. Đáng sợ nhất phải kể đến: những người chơi tham gia khảo nghiệm để gia nhập phái Tiêu Dao nếu không thành công sẽ bị hút khô công lực toàn thân, nói cách khác chính là hạn mức nội lực tối đa tụt về 0. Không kể muốn gia nhập phái này thì điều kiện tối thiểu là phải đạt tới cấp 20. Khi đạt tới cấp bậc khá cao như vậy rồi mà hạn mức nội lực tối đa lại về 0 thì quả thật là một tổn thất cực lớn. Vì thế nên số người có gan tới thử tài vận đã thiếu này càng thiếu.

Trong Hoàng Hôn, hạn mức nội lực tối đa khi mới bắt đầu là 100, tăng một cấp lại tăng thêm 100 điểm thượng hạn. Ngồi điều tức không chỉ giúp khôi phục nội lực mà cũng là một cách để cao hạn mức nội lực tối đa: ngồi thiền 1 canh giờ thì nội lực thượng hạn sẽ tăng thêm 1 điểm, nếu có sự phụ trợ của nội công tốt còn có thể tăng thêm một chút nữa.

Những thứ ta học được từ trước tới giờ vốn đều không liên quan gì tới nội lực, cho dù tụt về 0 thì mấy kỹ năng sống cũng không biến mất, nên dĩ nhiên ta chẳng sợ gì trừng phạt của phái Tiêu Dao.

Trở lại trò chơi, ta ngày ngày nỗ lực nâng cao tay nghề y được, rèn, may cũng như công tượng của mình,

không hề như trước kia nhất tâm nhị dụng (*), khi không đi ngồi lê đôi mách cùng đám NPC.

Chỉ một tháng sau, ta đã mang hàng loạt danh hiệu ánh vàng rực rỡ: Trù Thánh, ngự y cung đình, chức tạo cung đình, đại sư đúc, đại sư công tượng, vân vân mây mây... nghênh ngang treo đồ chế được lên bán đấu giá rồi ly khai kinh thành.

Trạm dịch không hề miễn phí nên ta nổi ý du sơn ngoạn thủy, nói cách khác là... đi bộ tới Phật Cổ sơn. Dọc đường còn có thể thuận tiện giết quái luyện cấp. Dù sao đây cũng là hành vi cơ bản khi chơi game, bê bối cả một năm trời không lên được vài cấp thì nghe cũng không ổn cho lắm.

Đi năm, sáu ngày bình an vô sự, ta tới được Trường Hận sơn, cách Phật Cổ sơn 2 ngày đường. Sườn núi dốc, lại hẹp, vừa đi lại còn phải vừa chém chết mấy bé quái vật cứ nhằm ta lao đầu vào, độ mệt nhọc của ta tăng nhanh như tên bắn.

Khó khăn lắm mới tới được đỉnh núi, ta tìm một chỗ đất bằng phẳng đặt mông ngồi bệt xuống, lồi trong túi ra đồng củi nhặt trên đường đốt lửa trại, lại xiên một con thỏ bắt được dọc đường đặt phía trên để nướng. Bữa tối nay ăn thỏ nướng vậy. Tuy trong rừng không thiếu sơn trăn nhưng vì mệt mỏi quá độ nên ta cũng lười đi kiếm.

Tại đằng xa, một nhóm người xúm đông xúm đỏ bao vây chém giết một con quái. Lấy con mắt của một đại sư đúc, ta có thể nói rằng nhóm người này trang bị không tệ nha~ Bị nhiều người chà đạp như vậy mà con quái kia vẫn trụ được, xem ra ít nhất cũng phải là hàng tiểu boss.

Xét độ thi thú của tiết mục khai vị thì nhóm người này làm rất khá nha~ Tiến lùi bài bản, công phòng hợp lý, nhìn là biết ngay đây là một đội khảo sát giàu kinh nghiệm.

Không bao lâu sau, thỏ nướng đã chín vàng óng ả, mùi thơm bay vạn dặm. Ta khoái chí gặm thịt thỏ, nhắm rượu Thiết Ý Hiên tặng, hưởng thụ là đây, dễ chịu là đây~~~

Bên kia tiếp tục truyền lại tiếng binh khí va chạm, nhóm người kia vẫn chăm chỉ tiếp tục mài máu quái.

Thỏ ăn hết rồi, ta nhìn sắc trời đã muộn mà độ mệt nhọc vẫn lơ lửng trên 60 liền móc lều ra cắm trại ngủ lại đây đêm nay.

Cắm trại hay log out ngoài trời trong Hoàng Hôn đều phải có lều trại, bằng không một khi bị quái vật phát hiện thì chỉ có phận bị giết chết không cách nào chống cự. Và một trong những quy định ngầm nữa của Long Hành Thiên Hạ chính là phải đập lửa trại mới được phép dựng lều.

Đột nhiên, phía đối diện vọng tới một tiếng rú thê lương làm ta tò mò liếc qua. Ắi du~ Nhóm người này thật bị kịch, boss cuồng hóa rồi~ Thanh máu boss được bơm đầy căng, nội lực cũng tăng gấp mấy lần nữa chứ. Vậy tại sao ta lại biết được? Ta là đại phu, hơn nữa còn là ngự y cung đình, loại kỹ năng hạ cấp như theo dõi lượng máu của người khác này đã phải nhuần nhuyễn từ lâu. Đây là quái, không phải người? Còn không biết tới khái niệm quái hình người hay sao??

Cho dù không phải quái hình người thì ta vẫn xem được. Hồi còn luẩn quẩn ở Dương Châu ta cũng quen vài vị thú y, cũng học lỏm được không ít kiến thức. Thế nên dù là người hay động vật ta cũng có thể chữa trị.

Chỉ trong một cái chớp mắt, ở nơi chiến sự đã có vài người gục xuống.

“Lều cho thuê, 1 vàng một đêm, muốn vào mau tới~~~” Ta vừa gào vừa nhắc sẵn cửa lều.

Một trận gió mạnh thổi qua, vài cái bóng phi qua trước mắt ta nhảy vào trong lều. Khi ta ngẩng đầu lên thì tình huống đã chuyển thành ta cùng boss quái 4 mắt nhìn nhau...

Chú thích:

*nhất tâm nhị dụng: multi-task, làm nhiều việc cùng một lúc. Ở đây ý là thằng nhỏ mọi khi toàn lê la vừa làm vừa chơi nên tốn thời gian:v

5. Vô Chùng Phong - Chương 5

Làm quái cũng không dễ chịu nha... Xem bộ dạng hần thì hần là một đầu linh sơn tặc, tuy đã cuồng hóa nhưng hệ thống cũng không thềm cho hần bộ quần áo mới. Hiển nhiên là trước đó hần đã bị tra tấn không nhẹ, quần áo trên người đều sắp biến thành vãi vụn hết. Dù sao thì đội săn boss cũng coi như quân tử, vãi trên mấy bộ phận trọng điểm trên cơ thể vẫn còn đủ che. (*Editor: *ngoáy mũi* nếu ko còn thì đâu gọi là đánh boss, gọi là cướp sắc mới đúng:v*)

Vung tay tung một nhúm phần an thần qua, sơn tặc lập tức xóa bỏ trạng thái cuồng bạo, trở về tình trạng thanh máu cạn tới đáy đang hấp hối lúc trước.

Trong Hoàng Hôn, mặc kệ người là người hay là quái, chỉ cần lượng máu giảm xuống dưới 1/3 sẽ có khả năng xuất hiện hiện tượng hôn mê. Về phần có hôn mê hay không thì còn tùy thuộc vào giá trị tinh thần của mỗi cá nhân.

Giá trị tinh thần càng cao thì sức chịu đựng càng lớn. Tên sơn tặc này máu chỉ còn vài giọt mà chưa nằm lăn ra, rất đáng ngưỡng mộ nha!!

Ta làm người rất công bằng, nếu đã cứu đội săn boss thì cũng nên làm gì đó để bạn sơn tặc cân bằng tâm lý chứ nhỉ? Ta ném cho hần một viên Hồi xuân đan, đổi lại một ánh mắt nghi hoặc. Hiển nhiên, hần nhận ra viên thuốc này có tác dụng gì nhưng lại chần chừ không ăn. Từ trong lều bỗng lao ra một người chơi toàn thân đầm máu, tay cầm thanh bảo kiếm phát sáng chói lọi. Thấy thế, sơn tặc lập tức ném viên thuốc vào miệng nhai nhai, lượng máu của hần tăng đầy trong nháy mắt. (*Editor: làm tui còn tưởng nó ko ăn vì thuốc là xuân được =v=|||*)

“Có việc?” Ta nhìn người vừa lao ra.

Người này mắt vẫn nhìn chăm chăm vào sơn tặc nhưng miệng lại hỏi ta: “Người không sao chứ?”

Ta thì có thể xảy ra chuyện gì??? Người có chuyện phải là hấn mới đúng! Khiếp quá đi mất. Trúng độc, miệng vết thương còn đang đổ máu, nội lực khô cạn, thanh máu cũng chỉ còn 1/5!!!

Nửa ngày không thấy ta trả lời, hấn nhắc lại câu hỏi.

“Ta không sao.” Thấy hấn hốt hoảng như vậy, ta cũng nên tốt bụng phối hợp một chút.

Sơn tặc vẫn đứng cách đó không xa quan sát chúng ta. Ta nhét một viên Thanh tâm hoàn vào miệng hấn rồi đá hấn trở lại trong lều. May là tên này đang suy yếu, cả người vô lực nên ta đẩy cũng dễ dàng.

Bước tới chỗ sơn tặc, ta trước tiên tung ra một nhúm phấn gây tê, rất hài lòng nhìn sơn tặc cứng ngắc ngã rầm xuống, trừ bỏ tròng mắt thì toàn thân không chỗ nào động đậy nổi. Cầm tay hấn bắt mạch, ừm... cũng khá nghiêm trọng: đã trúng độc nặng, vết thương lớn nhỏ trên người còn không ngừng đổ máu, nội lực cũng cạn kiệt, còn thêm hàng loạt dấu hiệu mê man, hỗn loạn. Ta thuận thực bắt đầu sát trùng miệng vết thương, đắp thuốc ngừng máu, châm cứu rồi cho hấn uống thuốc giải độc. Chẳng tốn bao nhiêu thời gian, tên sơn tặc nào đó lại vui vẻ nhảy nhót.

“Ta tên là Liễu Phi, nhị trại chủ Thanh Phong trại. Cảm ơn người đã cứu ta.” Sơn tặc vừa có thể động đậy liền quay sang nói với ta.

“Liễu Phi? Liễu Phi... Tên người nghe quen quen... A! Ta nhớ rồi! Ta biết một thợ may tên Liễu Xảo Nhi. Nàng từng kể là nàng có một người anh trai một năm trước lên kinh lập nghiệp tên Liễu Phi, cùng tên với người nha~” Ta nhớ tới phong thư Liễu Xảo Nhi gửi còn nằm trong túi, nàng nhờ ta nếu gặp anh nàng thì đưa thư cho hấn.

“Xảo Nhi? Có phải là Liễu Xảo Nhi ở thôn Ngũ Liễu thuộc vùng ngoại ô Dương Châu không?” Liễu Phi đột nhiên kích động đứng bật dậy.

Nơi ta sinh ra chính là thôn Ngũ Liễu, trùng hợp vậy sao??

“Đúng vậy.” Ta gật gật đầu.

“Xảo Nhi! Nàng vẫn khỏe chứ?” Liễu Phi nắm tay ta hỏi dồn dập, thanh máu của ta lập tức mất đi một đoạn nhỏ.

“Người anh em, người nắm mạnh quá.” Ta khinh miệt nhìn hấn.

“A... Xin lỗi!” Liễu Phi vội vàng buông tay.

“Chị Xảo Nhi từ trước tới nay vẫn rất hung hãn.” Ta trả lời.

“Ha ha...” Liễu Phi cười lớn, hiển nhiên cũng hiểu rõ tính tình của em gái mình.

Xác định hẳn chính là Liễu Phi, ta đưa thư của Liễu Xảo Nhi cho hắn. Liễu Phi vừa đọc thư vừa lã chã rơi lệ.

Hóa ra nhà họ Liễu có truyền thống may dệt. Năm năm trước, một Liễu Phi trò giỏi hơn thầy kế thừa nghề may của cha mình quyết định lên kinh thành mở một tiệm may cao cấp. Nhờ tay nghề giỏi mà chẳng bao lâu sau, Liễu Phi đã ăn nên làm ra. Chỉ trong vòng hai, ba năm ngắn ngủi, danh tiếng tiệm may của hắn đã đứng đầu kinh thành. Các quan viên, quý tộc tại kinh thành ai ai cũng khoác trên người những bộ cánh được hắn tạo ra như một cách thể hiện đẳng cấp. Thật không may, khi mà hắn chuẩn bị áo gấm về làng đón em gái lên kinh hưởng phúc thì lại bị người ta bắt cóc lúc nửa đêm. Tỉnh lại, hắn mới được họ cho biết là thủ lĩnh của nhóm sơn tặc chiếm cứ Trường Hận sơn chuẩn bị cưới vợ nên hạ lệnh bắt cóc hắn tới làm đồ cưới...

Những chuyện xảy ra sau đó Liễu Phi không kể chi tiết, chỉ nói rằng hợp tính với người trong sơn trại nên quyết định ở lại, còn luyện được không ít công phu rồi được thăng lên làm nhị trại chủ. Khi hắn nhắc tới chuyện này thì trong mắt lóe ra một tia sáng kì dị. Cũng đúng, chỉ vốn vẹn hai năm mà có thể biến một thợ may trời gả không chặt thành một tên cường đạo đủ sức đối chọi mười mấy người chơi cao thủ, chuyện này nói không có ẩn tình thì không ai tin được.

Tuy vậy, ta cũng không phải một người thích xen vào chuyện của người khác nên cũng không hỏi kĩ.

Hôm nay Liễu Phi tâm trạng không tốt nên ra ngoài đi dạo. Nào biết ra khỏi cổng chưa bao lâu liền đụng phải mười mấy tên người chơi lớn vốn thám thính gần trại. Liễu Phi mang tâm lý giận cá chém thớt tiến lên định cho chúng một bài học. Không ngờ rằng nhóm người chơi này khó ăn đến thế, đảo ngược tình thế làm hắn suýt nữa biến thành kẻ bị dạy dỗ.

“Cuộc sống sơn tặc đao quang kiếm ảnh này không thích hợp với ngươi. Ngươi có bao giờ nghĩ tới việc trở về nghề may chưa?” Ta thề ta chỉ vô tình phun ra một câu khách sáo. Ai ngờ Liễu Phi lại hòa theo ý ta: “Ngươi nói đúng. Ta cũng biết mình vẫn thích nghề may hơn. Hay là thế này, trong thư em gái ta cứ liên tục khen ngươi có tài may vá trời cho, hay chúng ta cùng hợp tác mở tiệm may đi!”

Lời nói của hắn cứ xoay vần trong đầu ta. Ta quan sát biểu tình của hắn, rõ ràng là hắn rất muốn rời khỏi sơn trại. Xem ra cái “tâm tình không tốt” của hắn hôm nay có mùi mờ ám.

“Ta đang trên đường tới một môn phái gần đây để xin gia nhập. Phái này đủ thể loại kỹ năng tạp nham, trong số đó có cả nghề may, ngươi nếu hứng thú có thể cùng ta tới đó xem sao, nghe nói nơi đó có rất nhiều sách về may dệt.” Ta do dự đề nghị. Trong trường hợp của ta thì tới phái Tiêu Dao học võ là cần thiết, nhưng mang theo cả Liễu Phi chắc cũng không thành vấn đề. Dù gì thì hắn cũng chỉ là một NPC đời sống vô hại, Tiêu Dao chắc sẽ không làm hắn khó xử. Vả lại, ta biết Liễu Phi cũng chẳng phải muốn mở tiệm

may gì gì đó, hẳn chỉ là muốn rời khỏi sơn trại mà thôi, đi đâu cũng không tạo thành khác biệt.

“Cũng tốt! Vậy ta đi theo người tới đó xem xem.” Không ngoài dự kiến của ta, Liễu Phi ngay lập tức đồng ý.

Khi ta và Liễu Phi cùng bước vào, trong lều tức thì dấy lên bầu không khí “kẻ thù gặp nhau chướng mắt”. Lều nhỏ, ta và Liễu Phi một góc, đội săn boss túm tụm ở góc đối diện. Ta có cảm giác như ngửi thấy mùi cháy khét thoang thoang và những đốm lửa lập lòe mỗi lần hai bên chạm mắt.

“Trường Không, người nhận nhiệm vụ gì từ NPC này sao?” Người chơi dẫm máu lao ra khỏi lều ban nãy đột nhiên mở miệng đánh vỡ không khí trầm mặc quý dị. Hắn sau khi rửa mặt thì lột xác biến thành cái thứ sinh vật mà đặt giữa một đám người còn có thể phát sáng lòe lòe, cơ mà... nhìn quen mắt thế nhỉ?

Trường Không? Hẳn biết mình? Còn xưng hô thân mật như vậy, hẳn có thân quen gì với ta ư? Từ hồi bắt đầu chơi tới giờ, người duy nhất ta từng kết bạn là Đạp Lãng... Chẳng lẽ tên này có kỹ năng đặc thù cho phép hắn nhìn thấy tên của những người chơi khác? Xem kĩ lại mặt người này, quen quen. A, nhớ rồi, ảnh người đứng nhất đại hội võ lâm trên diễn đàn, cái thằng cha cùng tên với Đạp Lãng cũng vác cái bản mặt này...

Lẽ nào???!!! ... Thôi được rồi, có là cao thủ thì cũng có một thời gà vịt chạy đầy sân.

“Có thể nói như vậy.” Ta gật đầu, giả vờ như lần đầu gặp hắn. Ta không có hứng thú dìm hàng người khác. Nhìn mấy người chơi còn lại đều có vẻ như rất sùng bái hắn, ta sẽ không nói ra cái vụ kia, coi như giúp hắn bảo trì hình tượng lấp lánh trong mắt các bạn nhỏ.

“Thế nhiệm vụ của người có liên quan gì tới kiến bang lệnh không? Đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác, chỉ là chúng ta tới đây để đánh kiến bang lệnh. Nếu nhiệm vụ hai bên xung đột, chúng ta có thể đi đánh sơn trại khác...” Đạp Lãng chần chờ.

Ta lia mắt qua Liễu Phi, kiên quyết tuyên bố: “Có liên quan.”

“Vậy quên đi, chúng ta đi đánh sơn trại khác cũng được.” Đạp Lãng kết luận xanh rờn. Thế mà cấp dưới của hắn cũng không dị nghị gì, xem ra người này quản lý nhân sự cũng rất có uy.

“Đánh bừa một đội trưởng của một sơn trại nhỏ cũng ra được kiến bang lệnh, trừ phi các người định đánh lệnh bài trung cấp hoặc cao cấp. Kiến bang lệnh trung cấp nằm trong tay trại chủ sơn trại, còn lệnh bài cao cấp thì phải tìm thủ lĩnh của một trong mười sơn trại lớn nhất mới có. Các người tham vọng hơn ta nghĩ!” Liễu Phi đột ngột mở miệng chen vào.

“Ha ha.” Đạp Lãng cười mà không nói, vẻ mặt tự tin.

Ở trong lều chen chúc một đêm, vì diện tích nhỏ hẹp mà người lại đông nên chẳng có chỗ mà duỗi chân

chứ đừng nói là nằm xuống. Những người khác có võ công nên đều ngồi xếp bằng điều hòa nội lực. Để lại mình ta ngồi thu lu một góc ngọ nguậy, cuối cùng vẫn không tìm được tư thế thoải mái để ngủ nên đành mắt mở thao láo ngắm bọn họ trắng cả đêm.

Trước mắt chỉ có bóng tối đen thui, ta trăm lần ngàn lượt phân tích rồi tự hỏi. Thôn trang gần nhất chỉ cách đây vài canh giờ đi bộ. Nhóm của Đạp Lãng chắc chắn không phải là bần cùng mạt hạng để bị ta lừa gạt, cũng không cần thiết phải chen chúc trong cái lều rách của ta, làm ta ngủ cũng không ngon. Kết luận: Bọn họ rất hà tiện, rất nhỏ nhen. Nhưng đã thu tiền thì cũng không thể đuổi họ ra, ta đành nhẫn nhịn chịu khổ một đêm vậy.

Sáng sớm hôm sau, ta nhanh như cắt thu dọn lều trại, khăn cấp đuổi người, dự định mỗi người một ngã.

“Có chuyện gì nhớ gửi thư cho ta.” Trước khi cất bước, Đạp Lãng còn nhìn vào ánh mắt sung huyết đầy tơ máu – hậu quả của một đêm thức trắng – của ta mà dãn dờ qua lại. Ta ngồi xoa bóp hai bắp chân tê rần, hoàn toàn không có hứng thú để ý tới hắn.

Hai ngày sau, ta cùng Liễu Phi đặt chân tới Phật Cổ sơn.

6. Vô Chùng Phong - Chương 6

Phái Tiêu Dao trong truyền thuyết cũng chẳng tới nỗi khó gia nhập như tưởng tượng của dân tình. Ta ngồi buồn đưa lê làm thân cùng Tô Ngân Hà một chút, hắn liền mang ta đi gặp Tiêu Dao Tử, sau đó thì chính thức trở thành đệ tử phái Tiêu Dao. Trong lúc nói chuyện, Tô Ngân Hà cũng có hỏi qua về lai lịch của Liễu Phi thì được trả lời rằng hắn là người hầu của ta.

Lên núi đâm ra mù thông tin, ta mất luôn khái niệm ngày tháng mà ngâm mình trong bể sách phái Tiêu Dao. Trong quá trình đó còn bị sư phụ xách cổ lôi ra đá đến Phiêu Miểu Phong “du học”. Thấm thoát đã qua hai năm, Tiêu Dao Tử cuối cùng cũng gọi ta tới cho phép ta xuất sư. Nơi này quả nhiên dễ vào khó ra, ba vị sư huynh của ta vẫn còn đang bị nhốt trong địa phận môn phái, không có việc khẩn cấp trong hiện thực thì vẫn sẽ bị hệ thống cưỡng chế không cho log out, khá giống tình trạng của ta hồi chơi Thực Thân nha~ Lúc ta thu dọn hành trang dời đi, bọn họ còn ôm tay ta khóc lóc: “Sư đệ, người phải nhanh chóng lên tiếp nhận chức chương môn Tiêu Dao rồi thả chúng ta ra ngoài đó~~~” Liễu Phi hiện giờ vẫn đang ôm đồng sách, nói thế nào cũng không chịu đi. Ta cũng chỉ đành lấy cớ nhờ hắn trông căn nhà nhỏ trên núi của ta để hắn được ở lại.

Xuống núi, ta thoát game kiểm tra hòm thư thì lại bị chôn vùi trong một đồng mail của đối tác thúc giục ta hoàn thành công việc. Có mấy khách hàng lâu năm đã bắt đầu đe dọa ngừng hợp tác. Đương nhiên, ta biết chắc rằng bọn họ còn lâu mới làm thế. Những sản phẩm của ta đều thuộc loại hàng đầu liên bang, ngay cả thương hiệu đứng thứ hai cũng không thể so cùng, nên tất nhiên ta cũng chẳng sợ mấy lời phô trương thanh thế của khách hàng.

Nỗ lực làm việc mười ngày, ta rốt cuộc cũng bảo vệ được bát cơm. Trở lại game, cảm giác như đã rời khỏi phái Tiêu Dao thật lâu, nhưng trong một khoảng thời gian dài nữa ta cũng không muốn trở về nơi này.

Trên vai ta đậu một con tuyết ưng, là linh cầm (*) của phái Tiêu Dao chúng ta. Nó là con của Trường Mộng, phi ưng của sư phụ cùng Túy Giác, phi ưng của Thiên Sơn đồng lão. Lúc ta lên núi thì nó vừa được ấp nở. Ta đặt tên nó là Tiểu Bạch, lại tự mình chăm bẵm nó hai năm. So với hai vị phụ huynh toàn bị Tiêu Dao Tử cùng Thiên Sơn đồng lão nô dịch phải bay tới bay lui truyền tin giữa Phiêu Miểu Phong và Phạt Cổ Sơn của nó, Tiểu Bạch còn tần trách hơn. Ngày ta xuống núi, nó liền bay theo đậu trên vai ta. Ta log out thì nó cũng không động đậy cho tới giờ. Hoàng Hôn vì tính chân thật mà hủy bỏ giao diện chat từ xa. Dù đã kết bạn thì hai người chơi đang ở cách xa nhau chỉ có thể viết thư gửi trạm dịch đưa tới hòm thư hệ thống. Còn người nhận cũng không còn cách nào khác ngoài việc lết tới hòm thư cố định của trạm dịch ở từng thành trấn để kiểm tra thư cá nhân.

Sau đó, tập thể người chơi đều phản ánh việc này quá bất tiện. Long Hành Thiên Hạ đành phải tiến hành khai phá bổ sung, sau ba tháng đưa ra hệ thống bồ câu đưa thư. Muốn thông tin qua lại nhanh chóng thì phải tới trạm dịch mua bồ câu non. Trạm dịch sẽ giúp người chơi nuôi lớn nó. Trong quá trình trưởng thành, người muốn gửi thư cho ai thì phải đưa hình chụp người và người đó cho nhân viên trạm dịch. Sau nửa năm bồ câu sẽ lớn, trạm dịch sẽ gửi cho người chơi mua chim cùng bạn của hắn mỗi người một cái còi đặc chế để gọi bồ câu tới. Khi có việc gấp thì thổi còi, con bồ câu tương ứng sẽ bay tới, viết thư cột vào đuôi nó, nó sẽ tự động mang thư tới cho người bạn kia. Cứ như vậy, hai người có thể dùng chung một con bồ câu để truyền thư qua lại.

Một con bồ câu chỉ có thể nhớ mặt hai người. Nói cách khác, nếu muốn cùng bạn bè trao đổi thông tin nhanh gọn thì có bao nhiêu bạn phải mua bấy nhiêu con bồ câu. Cũng may, hệ thống quy định bồ câu đưa thư bình thường đều bay loạn trên trời, mỗi ngày ba bữa có trạm dịch lo liệu. Người chơi chỉ cần mỗi tháng tới trạm dịch nộp phí truyền tin, không chiếm không gian túi, nếu không thì chỉ riêng bồ câu cũng có thể đè chết người.

Một phương pháp khác chính là: Hai người phải làm một nhiệm vụ siêu khó dưới tình huống không có bất cứ ai hỗ trợ, còn phải thông qua bài kiểm tra sóng điện não của hệ thống để đạt tới cảnh giới tâm ý tương thông. Phần thưởng của nhiệm vụ siêu biến thái này chính là công năng thiên lý truyền âm. Một khi giao diện này được mở ra thì còn tiện lợi hơn bồ câu đưa thư rất nhiều, không những có thể ngay lập tức cùng nhau trò chuyện, hệ thống này còn cung cấp tính năng tự động báo nguy. Khi một trong hai người rơi vào tình huống nguy hiểm thì người kia sẽ ngay lập tức nhận được một bản báo cáo của hệ thống bao gồm tóm tắt quá trình, tình hình cụ thể lúc bấy giờ cùng tọa độ hiện trường. Ấy vậy mà, dù tính năng này đã được update gần một năm, tới nay vẫn không được vài người sở hữu nổi nó. Chủ yếu là do nhiệm vụ kia siêu biến thái, mà dù cho có người đã làm xong thì cũng không qua nổi ải tâm ý tương thông của hệ thống đại thẩm.

Đáng kinh ngạc nhất là người chơi còn có thể nhờ cơ duyên xảo hợp mà đạt được công cụ liên lạc thông tin. Ví như Tiểu Bạch, từ lúc nó quyết định theo ta xuống núi thì giao diện hệ thống của ta liền hiện ra thêm một giao diện sủng vật. Trong giao diện kỹ năng sủng vật phụ thuộc thì cụm đứng đầu tiên chính là kỹ năng thông tin liên lạc, chỉ cần là người Tiểu Bạch từng gặp qua mặt thì ta có thể dùng nó gửi thư cho họ. Cụm kỹ năng thứ hai là cụm chiến đấu: khi ta vào trạng thái chiến đấu thì Tiểu Bạch sẽ tự động trợ chiến. Cụm thứ ba là kỹ năng đời sống: ta có thể sai Tiểu Bạch làm một vài việc nó có khả năng làm được.

Vì lần bái sư đầu tiên đã quá khổ sở, ta quyết định vứt bỏ kế hoạch 2 – gia nhập Thiếu Lâm Tự. Phái này tuy cho phép đệ tử phái khác gia nhập, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc phải ở trên núi làm người rùng cho tới khi xuất sư là ta thấy phát ớn.

Bỏ qua bước hai, nhảy thẳng tới bước 3 – đi Đường Môn! Trong Hoàng Hôn, phần lớn các môn phái đều không nhận người đã có võ công, Đường Môn cũng là một trong số đó. Tuy vậy, hệ thống cũng quy định:

chỉ cần người có thể lừa gạt NPC chương môn của môn phái đó rằng người không biết võ thì vẫn có thể gia nhập. Mà nói qua cũng phải nói lại, nếu người có thể lừa được chương môn của một môn phái thì chứng tỏ võ công của người còn cao hơn hẳn rồi, còn theo hẳn học võ làm gì?

Thế nhưng, nội lực thiên biến vạn hóa của phái Tiêu Dao chúng ta lại tạo ra ngoại lệ. Chỉ cần võ công của đệ tử Tiêu Dao so với NPC chương môn của phái khác không phải cách biệt một trời một vực thì sẽ có 50% tỷ lệ qua mắt được. Cũng vì thế mà đệ tử Tiêu Dao đều được phép gia nhập môn phái khác mà không bị coi là phản bội sư môn.

Kỹ năng dùng độc của ta cho tới nay đã không kém là bao so với chương môn Đường Môn – Đường Thiên Lăng. Chỉ là cách thức chế độc và những ám khí đặc thù của môn phái này rất huyền bí. Trong phần lớn thư tịch của Tiêu Dao cũng chỉ nói qua về chúng chứ không tìm được cách thức chế tác cụ thể. Chính vì muốn nghiên cứu mấy thứ này nên ta mới định gia nhập Đường Môn.

Trước kế hoạch này thì ta dự định trở về Ngũ Liễu Thôn một thời gian. Thứ nhất là vì Liễu Phi nhờ ta chuyển thư báo bình an cho em gái hắn, thứ hai là vì hai năm nay chôn mình trong biển sách ở Tiêu Dao, ta cuối cùng cũng tìm ra phương pháp chữa khỏi bệnh cho Vân Thiết Sinh. Mong là vài năm này hắn chưa xảy ra chuyện gì.

Từ Phạt Cổ Sơn cuộc bộ tới trạm dịch rồi lại từ đó ngồi xe ngựa về Dương Châu. Hai năm rồi mà ông chủ Tề ở trạm dịch Dương Châu vẫn không thay đổi gì. Hắn vừa nhìn đã nhận ra ta, báo rằng ta có thư, còn cả một con bồ câu người khác gửi ở đây nhờ nuôi hộ ta. Nhận thư ông chủ Tề đưa, cả hai phong đều từ Đạp Lăng. Phong thứ nhất là vào hai năm trước, hắn rủ ta tới xem tổng bộ của bang phái do hắn lập. Bây giờ chắc là hắn còn chẳng nhớ nổi ta tên gì đâu~

Phong thứ hai gửi tầm hai tháng trước, nói về việc hệ thống mở tính năng bồ câu đưa thư, hắn mua cho ta một con, dặn ta có việc gì nhất định phải tới tìm hắn.

Lại nhận cái còi nhỏ từ tay ông chủ Tề ném bừa vào túi, gì thì gì, tiền nuôi bồ câu ta cũng không cần tiêu tốn. (*Editor: Lãng ca... Tui tự dưng thấy anh thật đáng thương...v*)

Thư từ xem xong, ông chủ Tề sốt sắng mời ta về nhà hắn ăn một bữa. Ông bác này khẳng định không còn ý đồ gì khác ngoài chuyện muốn ăn cơm ta nấu!

“Thịnh tình” không thể chối từ, ta bắt đầu dĩ phải xắn tay áo lặn vào bếp, trước đó còn tiện thể gọi mười mấy NPC quen biết tới cùng ăn. Mấy người này cũng chẳng biết hai chữ ‘liêm sỉ’ viết thế nào, đi ăn chực còn kéo cả họ hàng hang hốc cùng tới!!!

Cơm no rượu say, ông chủ Tề bảo tiểu nhị đưa ta về Ngũ Liễu thôn, dĩ nhiên là miễn phí tiền xe.

Thoáng cái, ta đã lại thấy Vân Thiết Sinh ngồi ăn xin ở cổng thôn, tuy gầy đi nhiều nhưng dù sao còn sống là tốt rồi. Ta nhẹ thở ra một hơi.

Dịp này ta coi như là áo gấm về làng, người quen ùn ùn kéo tới vây lấy ta hỏi đông hỏi tây. Cảnh này dọa choáng không ít tân thủ đang làm nhiệm vụ trong thôn.

Vân Thiết Sinh vài năm qua đi lại càng ngày càng khó khăn. Ta công hấn trên lưng đi thẳng tới hiệu thuốc nhỏ của Phượng Dư Thanh, đằng sau còn bám theo n cái đuôi. Vào tới căn phòng cũ của ta ở hậu viện, ta phải kể tóm tắt những gì đã làm hai năm nay, rồi bày ra một bữa tiệc lớn mới đuổi được hết mọi người về.

Mất một tháng điều dưỡng, tẩy rửa đi khuôn mặt nhem nhuốc, Vân Thiết Sinh từ một tên ăn mày ốm yếu bẩn thỉu biến thành một chú đẹp trai phong hoa tuyết đại. Còn nhớ lần đầu nhìn thấy hấn cả đầu bạc trắng, ta còn tưởng hấn là một cụ già.

Ta móc khối lệnh bài bẩn thỉu từ trong túi ra trả cho hấn. NPC trong game chỉ cần thân thể khỏe mạnh thì trừ phi game ngừng hoạt động cắt bỏ dữ liệu tập thể, còn không sẽ vĩnh viễn không chết. Vì thế, lệnh bài này đối với ta là vô dụng, còn chiếm không gian túi, chẳng bằng vật quy nguyên chủ.

Vân Thiết Sinh vừa tiếp nhận lệnh bài liền đập nát. Xem ra lại có một cố sự nữa bị chôn vùi mãi mãi.

Hấn ném cho ta một quyển bí tịch võ công cùng một tấm bản đồ rồi chạy mất. Trên bản đồ có đánh dấu nơi hấn định ẩn cư, hấn nói về sau ta có việc gì cần động tay động chân thì tới gọi hấn giúp. Bí tịch chứa tài học cả đời của hấn nhưng hấn cũng dặn đi dặn lại ta nếu không bị dồn vào đường cùng thì tuyệt đối không được dùng tới võ công hấn dạy để tránh nguy hiểm về sau.

Ta nhìn chằm chằm khoảng đất trống mà Vân Thiết Sinh vừa đứng chỉ vài giây trước. Thân pháp của Tiêu Dao Tử tuy cao minh nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ xuất quỷ nhập thần như hấn. Thì ra tên ăn mày nọ là một cao thủ thâm tàng bất lộ nha!

Công việc xong xuôi, ta lại ngồi xe từ Ngũ Liễu Thôn về Dương Châu.

Thành công lừa gạt vị sư phụ ở Đường Môn, ta nhận được một quyển ‘Thuật chế độc sơ cấp’ và một quyển ‘Ấm khí sơ cấp’. Nhanh nhanh chóng chóng học xong rồi, ta được sư phụ tôn lên hàng thiên tài, lời xênh xệch tới đề cử trước mặt chủ môn Đường Thiên Lăng. Tên mù dờ này cũng bị ta lừa, để ta trở thành đệ tử nhập thất của hấn. Trong vài tuần ngắn ngủi, ta tiến bộ “thần tốc”, cuối cùng cũng được cho phép tiến vào xưởng chế tác bí mật của Đường Môn.

Xem qua phương thức chế tác bí truyền của họ, ta đưa ra vài ý kiến cải tiến, không ngờ lại được Đường Thiên Lăng chấp nhận. Thế là ta lập tức biến thành trưởng lão Đường Môn, trong túi lại có thêm một khối lệnh bài triệu tập đệ tử Đường Môn.

Nghĩ nghĩ, tạm thời không tìm thấy thứ gì muốn học, ta trở về kinh thành phồn hoa vùng tiền mua một căn nhà mặt phố rồi nộp đơn xin mở cửa hàng cho hệ thống. Tên cửa hàng ta cũng lười nghĩ, liền dùng tên trong game của bản thân gắn vào, gọi là Trường Không Trai. Hàng hóa trong cửa hàng của ta dĩ nhiên đều là hàng thủ công chất lượng cao, mở hàng không bao lâu đã thu hồi được hết vốn.

Hôm nay, ta cùng ăn cơm nói chuyện phiếm với hai NPC tiểu nhị. Tiểu Cửu kể lại sáng nay khi hần đứng trông quầy nghe thấy hai người chơi tới mua thuốc xì xầm bàn tán về việc Thanh Phong Tà Dương – bang phái lớn thứ năm của game dự định tấn công Thanh Phong trại ở Trường Hận sơn.

Nghe tới đây, lông mày của ta nhướn cao hết cỡ.

Tính từ khi game bắt đầu cho tới nay đã được ba năm. Trong ba năm này mới chỉ có bang phái đứng đầu Đạp Sóng Mà Đi và bang phái đứng thứ hai Ngân Nguyệt là đánh bại được hai trong số mười sơn trại lớn nhất, đạt được lệnh bài bang phái cao cấp. Những bang còn lại đều thất bại mà về, có không ít bang phái phồn thịnh một thời vì một khối lệnh bài như thế mà xuống dốc không phanh, thậm chí tan rã.

Cái bang Thanh Phong Tà Dương này hai năm nay phát triển rất mạnh. Hơn nữa, nội bộ Thanh Phong trại hình như có lục đục, thực lực càng ngày càng giảm, trong mười sơn trại lớn đã từ vị trí thứ nhất tụt xuống hạng cuối, nghe phong phanh như là còn có nguy cơ bị loại ra khỏi danh sách mười sơn trại lớn nhất. Ấy thế mà một vài bang phái muốn thừa nước đục thả câu tới đánh Thanh Phong trại vẫn tay trắng ra về. Rõ ràng thấy vị trí Thanh Phong trại trên bảng sơn tặc của hệ thống đã bấp bênh lắm rồi, hai trại đứng thứ tám và thứ chín đều đã bị triệt hạ nhưng nó vẫn sừng sững không ngã. Xem ra cái đạo lý lạc đà bệnh vẫn hơn ngựa tốt vẫn rất chính xác.

Ta đột nhiên nhớ tới cuộc chạm mặt thoáng qua với Đạp Lãng hai năm trước. Khi đó hần nói muốn đánh Thanh Phong trại, ta vốn nghĩ hần chỉ tới khảo sát một chút, muốn đánh thật cũng sẽ kiếm một quả hồng nhuyển. Sau đó, bang bọn họ chẳng phải là đã triệt hạ sơn trại đứng hàng cuối trong danh sách sao? Còn bày đặt nói nếu ta cần làm nhiệm vụ thì họ sẽ nể mặt không đánh Thanh Phong trại nữa. Đúng là tên đối trá!

“Sơn trại nhà ngươi sắp tiêu rồi.” Ta vội truyền tin cho Liễu Phi. Tên này mấy năm nay đều vui đầu trong đồng sách, mất hết khái niệm về thời gian, càng đừng nói tới quan tâm việc trên giang hồ.

Chú thích:

*linh cầm: loài chim được tôn thờ và là vật biểu tượng ở một địa điểm nhất định.

7. Vô Chùng Phong - Chương 7

Hồi âm chỉ trong chốc lát đã tới: “Cái gì??? Sao lại thế? Tình huống cụ thể ra sao?” Nhìn lời lẽ trong thư có thể thấy, Liễu Phi vẫn rất quan tâm tới Thanh Phong trại.

“Gặp nhau ở thôn Bạch Mã rồi nói. Nhớ đeo nhân bì diện cụ ta để lại.” Ta múa bút trả lời. Thôn Bạch Mã là thôn có trạm dịch gần Thanh Phong trại nhất. Hệ thống hàng năm đều dán cáo thị truy nã những nhân vật trùm sò của mười đại sơn trại, không trừ khả năng nơi đó có người nhận ra diện mạo Liễu Phi.

Từ trạm dịch truyền tống đến thôn Bạch Mã, vừa xuống xe ta liền thấy Liễu Phi đang lượn vòng vòng quanh gốc cây hòe ở cửa trạm.

Hắn vừa thấy ta đi ra thì mắt lóe sáng, nhanh như chớp kéo ta vào trong sân của nông hộ gần nhất.

Thôn dân đang ở trong sân cho gà ăn thấy chúng ta không gõ cửa mà vào thì nhe răng cười ngu: “Các người có chuyện gì?”

Liễu Phi đen mặt giơ tay làm một dấu hiệu.

Sắc mặt thôn dân nọ biến đổi đột ngột, chậu thức ăn cho gà trong tay rơi xuống đất vỡ thành tám mảnh: “Nhị đương gia...”

Liễu Phi không thèm để ý hắn, cứ thế đẩy cửa đi vào phòng. Ta cùng thôn dân hai mắt nhìn nhau rồi cũng đi theo hắn vào phòng.

“Tình hình trên núi thế nào rồi?” Liễu phi cau mày hỏi.

“Nhị đương gia, ngài mau mau lên núi xem đi! Trong hai năm ngài đi mất, đại đương gia...” Thôn dân nước mắt nước mũi tèm lem nói.

“Hắn bị làm sao?” Liễu Phi vội vã hỏi dồn.

“Hắn... Một lời khó nói hết. Ngài vẫn nên chính mình trở về xem đi!” Thôn dân bày ra vẻ mặt đau khổ cùng cực.

“Được rồi!” Liễu Phi vừa mở miệng đáp ứng thì lại đổi ý: “Thôi, ta tốt nhất vẫn là không nên trở về. Dù sao năm đó khi bước chân ra khỏi Thanh Phong trại, ta đã từng nói sẽ không bao giờ trở về.”

“Ngài đã gấp gấp tới độ này sao còn...” Thôn dân nhẹ nhàng khuyên nhủ hắn, vẻ mặt cầu xin.

“Ta gấp là vì muốn tới nhật xác của hắn.” Liễu Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhị đương gia...” Thôn dân bi ai đau đầu nhìn Liễu Phi.

“Bỏ đi, người mau kể cho ta tình hình trên núi. Ta nghe nói rằng sơn trại sắp tiêu rồi?” Liễu Phi sốt ruột xua xua tay.

“Vâng, vâng. Những gì ngài nghe được đều là chính xác. Sơn trại càng ngày càng lụi bại. Như phu nhân,

người đã hãm hại ngài, đúng là nội gián. Ngài rời đi không được bao lâu thì quan binh dựa vào bản đồ nàng đưa ùn ùn xông vào trại. Nhờ ơn ngài lúc trước nhận ra nàng không bình thường mà giấu Đại trại chủ bảo chúng ta trốn đi nên anh em trong trại mới thoát được kiếp nạn, nhưng nói thế nào thì cơ nghiệp mười năm vẫn là bị hủy. Chờ quan binh rút khỏi trại chúng ta mới trở về, tuy đã xây dựng lại sơn trại nhưng thực lực và tài lực đều không thể sánh bằng trước đây. Sau lại có vài bang phái của người chơi nhân cơ hội tới chiếm tiện nghi, giết chết không ít anh em ta. Thực lực của sơn trại giảm sút nên thứ hạng cũng tụt xuống cuối bảng. Tinh thần của Đại trại chủ vì trận đả kích này mà sa sút nghiêm trọng, cả ngày chỉ uống rượu, không quản việc trong trại, nên hiện giờ trong trại rất...” Thôn dân càng nói càng đau lòng, nói tới cuối thì bắt đầu khóc.

“Hiện tại trong trại có bao nhiêu người?” Liễu Phi thở dài hỏi.

“Người thì thực ra số lượng so với trước không kém là bao, nhưng toàn là người mới. Đám người này võ nghệ kém tàm, hoàn toàn chỉ có tác dụng dâng mình cho người chơi tăng kinh nghiệm và độ cống hiến...” Thôn dân càng nói càng lí nhí.

“Người mới”, ý cũng như tên, chính là một số cố định những sơn tặc mới mà mỗi ngày hệ thống cung cấp thay cho những kẻ đã chết. Trong Hoàng Hôn, chỉ cần thủ lĩnh sơn tặc vẫn còn nắm giữ kiến bang lệnh cao cấp thì hệ thống phải cam đoan số lượng thủ hạ dưới tay hắn không được dưới một trăm ngàn người. Thế nhưng cấp bậc của sơn tặc mới bổ sung rất thấp, phải dựa vào quá trình bọn họ giết chết người chơi và NPC để thăng cấp. Tuy nhiên, một khi thủ lĩnh sơn tặc mất đi kiến bang lệnh cao cấp, sơn trại đó sẽ không được bổ sung quân số nữa, cũng tương ứng với việc sơn trại sẽ tan rã.

“Vậy hắn làm cách nào ngăn trở những đợt tiến công của bang phái người chơi?” Liễu Phi cau mày hỏi. Mấy tên người chơi đều thích chơi xấu, đặc biệt rất thích dùng chiến thuật biến người, dù là một trăm ngàn sơn tặc mới được bổ sung cũng không đủ cho bọn họ nhét kẻ răng.

“Ngài quên rồi ư? Tam trại chủ có bát trận đồ. Mấy đợt này hắn đều phải dựa vào thứ đó để chỉ huy các anh em mới đến giết địch. Cơ mà sau mỗi cuộc đại chiến thì những anh em mới cũng không còn lại được vài người...” Thôn dân vẻ mặt bất đắc dĩ ca thán.

“Các người không thể chỉ trông chờ vào bát trận đồ. Trận pháp cũng sẽ có ngày bị hóa giải.” Ta chen mồm vào.

Bàn tay Liễu Phi cứ liên tục thả lỏng lại nắm chặt, ta biết hắn đang do dự.

“Nếu đổi lại người rơi vào hoàn cảnh này thì Tổng Cách sẽ làm gì?” Ta được đà lần tới.

Liễu Phi chợt ngậy người, sau đó thở dài một hơi: “Ta về núi!”

“Thế này mới đúng chứ! Anh em cùng sống cùng chết thì còn gì không tha thứ cho nhau được chứ!” Ta vui tươi hớn hờ cổ vũ.

Lối vào Thanh Phong trại là một huyết động ẩn ở Trường Hận sơn. Liễu Phi từ trên cổ tháo xuống một viên đá có hình thù rất kì quái rồi khảm nó vào một điểm lõm xuống dưới đáy con suối dưới chân. Một lát sau, trên vách sơn động hiện ra một cái cửa lớn. Liễu Phi vừa rút viên đá ra thì cửa đá cũng dùng tốc độ thông thả mà từ từ khép lại, vẫn đủ thời gian cho chúng ta thoải mái lách vào. Theo lời kể của thôn dân, mật đạo này từ lúc Liễu Phi vẫn ở đây, vì thời gian gấp gáp nên bên trong cũng không lắp đặt bẫy rập gì. Nhưng hai năm trở lại đây, tình huống sơn trại nguy cấp, Ngũ trại chủ vì an nguy của mọi người mà hao hết tâm sức biến nó thành nơi bẫy rập trùng điệp, nếu không có người dẫn đường thì tám, chín phần thì cốt vô tồn (*). Tuy nhiên, để phòng trường hợp Liễu Phi trở về, nếu hắn dùng phương pháp cũ mở cửa thì toàn bộ bẫy rập trong mật đạo sẽ tự động bị vô hiệu hóa.

Đi được nửa canh giờ thì tới lối ra, Liễu Phi cong ngón tay gõ nhẹ một tràng tiết tấu trên mặt cửa đá. Vừa gõ vài tiếng thì cửa mở, một cái đầu với vẻ mặt nhăn nhoe thò ra: “Nhị trại chủ, là ngài sao?!”

Liễu Phi tháo ra nhân bì diện cụ trên mặt nhét vào ngực áo, triển khai khinh công bay ra nói: “Là ta, ta đã về.”

Ta cũng theo sau bay ra.

“Nhị trại chủ, ngài thật sự đã trở lại!!” Cái người mặt khổ qua ban nãy là một tên sơn tặc cụt một tay. Hắn vừa hưng phấn kêu to, vừa cật lực kéo một sợi dây thừng.

Bên tai truyền tới từng hồi chuông réo rất, xem ra sợi thừng kia chỉ dùng để báo hiệu.

“Nhị hổ tử, là người sao? Tay người...” Liễu Phi cũng rất kích động.

“Ta đây. Năm ngoái, có một bang người chơi mất mùa tới đánh chúng ta, ta mất mất một cánh tay nên Ngũ trại chủ phái ta tới đây trấn thủ.” Nhị hổ tử thản nhiên kể.

Trong lúc bọn họ còn đang đứng đây cùng phấn khích thì từ đằng xa xuất hiện vài bóng đen chỉ trong chớp mắt đã phi tới trước mắt.

“Nhị ca, người về rồi!”

“Nhị ca! Nhị ca!”

“Người là ai?” Mấy người này vây quanh Liễu Phi lú lú chán chán mới phát hiện ra người thừa ta đây.

“Thủ hạ mới của nhị ca sao?”

Ta -_-|||. Hắn mới là người hầu của ta đó!

“Nhìn giống người chơi.”

“Đây là bạn ta, Yến Trường Không.” Liễu Phi vội vàng giới thiệu, rồi quay sang giới thiệu cho ta bảy vị huynh đệ của hắn: Tam đệ Thư Vân Phi, Tứ đệ Nhan Quý Trường, Ngũ đệ Hạng Cung, Lục đệ Lô Hề, Thất đệ Biên Bất Vong, Bát đệ Chính Văn Nguyên.

Tổng Cách còn chưa thấy.

“Nhị ca... Người đi xem lão đại đi, hắn bây giờ đang say túy lúy.” Biên Bất Vong giật giật tay áo của Liễu Phi cần nhân. Người này nhìn qua mặt rất trẻ con, nhưng ánh mắt thì rất sáng suốt tinh đời, không giống một kẻ ngu dốt.

Liễu Phi nghe tới đây thì nghiêm mặt, bảy người Thư Vân Phi bọn họ đều đồng loạt lập tức nín thở.

Liễu Phi cũng không để ý tới bọn họ, xoay người đi tới một nơi nào đó. Đám người Thư Vân Phi thấy vậy thì thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Lão đại nhà các người ở đằng kia?” Ta hất cằm về phía Liễu Phi đang đi, dùng thanh âm không lớn không nhỏ nhưng đủ cho hắn nghe thấy mà hỏi han.

Thân hình Liễu Phi bỗng trở nên cứng ngắc nhưng vẫn tiếp tục đi.

Chú thích:

*thi cốt vô tồn: biến mất triệt để tới độ xương thịt cũng không còn.

8. Vô Chùng Phong - Chương 8

Đêm xuống, Thanh Phong trại mở tiệc lớn, ta rốt cuộc được chiêm ngưỡng dung nhan trù phú của sơn trại một thời đứng đầu trong truyền thuyết – Tổng Cách.

Người này mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt tuần tú nhã nhặn. Câu ngạn ngữ “Khanh bản giai nhân, nề hà vì tặc” (*) quả thực chính là vì hắn mà tạo ra.

“Đa tạ người hai năm nay chiếu cố Nhị đệ nhà ta.” Tổng Cách vừa nói vừa cầm một chén rượu tới mời ta.

Ta giơ tay cùng hắn cùng chén, nhấp một ngụm. Sơn trại này thế mà còn trữ Trúc Diệp Thanh ủ 30 năm rất ngon~

Tổng Cách vừa đưa chén rượu lên tới miệng thì bên cạnh có người “khụ, khụ” húng hắng hai tiếng, liếc qua: là Biên Bất Vong.

Tổng Cách ngượng ngừng bỏ chén xuống bàn, nhìn Liễu Phi đang ngồi đằng xa một cái, nhăn nhó nói: “Ta không rượu chớ.”

Đã thế người còn mời rượu! -_-|||

Hai ngày sau, dưới núi lưu truyền một sự kiện động trời. Cốc Vũ Văn Tình, bang chủ Thanh Phong Tà Dương, mang theo mười mấy thủ hạ tới Trường Hận Sơn khảo sát địa hình, ngược lại bị cả bầy sơn tặc từ mọi hang cùng ngõ hẻm xông tới hội đồng chết. Trong quá trình bang chủ bị “hấp diêm” tập thể, phần đông bang chúng của Thanh Phong Tà Dương sau khi biết chuyện đều chạy tới muốn phá vòng vây cứu viện nhưng không có kết quả. Càng đáng buồn hơn là vài giây trước khi Cốc Vũ Văn Tình tắt thở, tổng bộ của Thanh Phong Tà Dương bị một đàn sơn tặc đông như kiến không biết từ đâu chui ra đánh úp. Vì phần đông bang chúng đều đi cứu Cốc Vũ Văn Tình dẫn tới số người lưu thủ ở tổng bộ không thể chống đỡ thế tiến công của sơn tặc. Chỉ trong chớp mắt, cửa lớn đã bị phá, sơn tặc ồa vào đập phá. Tới lúc người của Thanh Phong Tà Dương học tốc chạy trở về giết chết được tên sơn tặc cuối cùng đang phá phách thì tổng bộ của bọn họ đã biến thành một mảnh phế tích. Thanh Phong Tà Dương sau biến cố nghiêm trọng như vậy thì đại thương nguyên khí, trong một khoảng thời gian ngắn hẳn là không còn sức gây chiến với Thanh Phong trại.

Tổng Cách không hổ danh trùm thổ phỉ của sơn trại vang danh một thời, tài năng chỉ huy toàn cục quá tuyệt vời. Còn Liễu Phi, đúng là nhìn không ra, hẳn tuy chỉ là một thợ may nhưng lại có khả năng lĩnh hội toàn bộ ý tứ của Tổng Cách trong kế hoạch được đưa ra, thậm chí còn có thể bổ sung vào những điểm khuyết thiếu, rồi phân công từng phần cho từng đội, từng người rất hợp lý, chặt chẽ.

Đám người Thư Văn Phi tuy mỗi người đều có thể mạnh riêng nhưng lại không có được con mắt nhìn đại cục như Tổng Cách cùng Liễu Phi. Thanh Phong trại nếu thiếu hai người bọn họ quả thực là không ổn.

Chờ mọi việc trong sơn trại vào guồng, ta liền từ chối khéo lời mời nhập bọn của Liễu Phi, dự tính quay trở về kinh thành xem cửa hàng. Đã vài ngày không ở đó giám sát, không biết hàng hóa đã bán hết chưa. Liễu Phi tự mình tiễn ta xuống tận chân núi, lại nhét vào tay ta một khối lệnh bài, có nó thì có thể tự do ra vào Thanh Phong trại.

Về cửa hàng, quả nhiên đã chẳng còn hàng hóa gì tồn kho, chỉ thấy nguyên, vật liệu thu thập được chất đống, kèm theo là hàng tá đơn đặt hàng. Nhìn mớ đơn đặt hàng chồng chất làm ta không khỏi kiên tưởng tới hòm mail tràn đầy thư thúc giục của các khách hàng trong hiện thực.

Lại log out, ờn trời công việc tích lại không quá nhiều, chỉ mất nửa ngày đã thu xếp xong. Ta tranh thủ lướt diễn đàn. Bài viết đứng đầu còn đang nóng hổi: “Bang chủ bang phái đứng đầu Hoàng Hôn – Đạp Lãng kết hôn cùng Vân Mộng – người đẹp đứng đầu giang hồ”, thời gian tổ chức lễ cưới là hai ngày sau trong game. Những bài viết phía dưới đều nói về sự kiện Thanh Phong Tà Dương xuất sư vị tiệp. (*)

Cơm nước, tắm rửa xong xuôi, về lại game đã là năm ngày sau trong game. Ta vừa mở mắt đã thấy một con bồ câu trắng muốt đậu trên vai. Nghi hoặc mở ra mảnh giấy màu đỏ trên đuôi nó: “Hai ngày nữa ta sẽ

kết hôn, địa điểm tại Nhất Túy Lâu lớn nhất kinh thành. Nếu người rảnh thì tới.” Thời điểm thư tới là hai ngày trước, ta nhìn lên mặt trời, may thật, giờ còn chưa tới giữa trưa, tiệc cưới hẳn là chưa chấm dứt. Dù sao ta cũng đang rảnh rỗi, Nhất Túy Lâu lại chỉ cách đây không xa, đi xem một chút cũng được.

Ta thả con bồ câu đi, thế coi như cho hẳn biết ta đã nhận được tin.

Thong thả đi tới Nhất Túy Lâu, trước cửa khách khứa tấp nập, không ít ngựa quý được buộc ở một loạt đại thụ trước cửa tửu lâu. Ngựa là một loại phương tiện đi lại rất sang chảnh ở Hoàng Hôn. Nhìn mấy em ngựa to cao béo tốt uốn éo trước mắt làm ta nảy ra dự định sau khi ăn uống no đủ sẽ ra mã tràng phương bắc đi dạo tiêu cơm.

Bỗng cảm thấy phía sau lưng có người tới gần, hơn nữa còn xòe móng định đặt trên vai phải của ta (đậu trên vai trái đã có Tiểu Bạch), ta theo bản năng trốn tránh làm cho cái móng vuốt kia vồ hụt.

Quay đầu lại mới thấy, thì ra là tân lang, vì nãy có nhìn thấy ảnh chụp của hắn và Vân Mộng trên diễn đàn nên ta mới nhận ra nhanh như vậy.

“Chúc mừng, chúc mừng~” Đối diện với khuôn mặt xấu hổ của Đạp Lăng, ta vẫn thản nhiên liến thoắng.

Đạp Lăng gật đầu đáp trả, sau đó hỏi ta: “Hai năm rồi không gặp, người bận bịu việc gì thế?”

“Chỉ là vài việc vặt vãnh mà thôi.” Ta đáp bừa, dù sao cũng chỉ là vài câu khách sáo.

“Ừm...” Hắn lên tiếng, rồi lại ngừng một chút mới nói: “Mời vào.”

Ta chỉ chờ mấy lời này, vẻ mặt hớn hở lách qua hắn đi vào tửu lâu.

Tiệc chính vẫn còn chưa bắt đầu, trên bàn chỉ có một ít điểm tâm cho các khách mời lót bụng.

Ta cầm một khối liên dong cao cho vào miệng. Hương vị này thật quen thuộc, làm ta không khỏi nhớ tới vị sư phụ trưởng ngự trụ cung đình trong Thực Thần. Liên dong cao do hắn làm chính là vị này.

Nghĩ đến lão già ngày thường thì nhí nhố đùa cợt nhưng động tới nấu nướng lại tập trung cao độ, cẩn thận, tỉ mỉ kia, khóe miệng của ta không tự chủ được uốn thành một nụ cười.

“Người thích điểm tâm ở nơi này thế sao?”

Giật mình thoát khỏi trạng thái ngẩn người thì thấy Đạp Lăng đứng lù lù trước mặt.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới một vị cổ nhân.” Ta cười khổ lắc đầu. Game Thực Thần này sau khi ta ngừng chơi không lâu thì cũng đã bị đình chỉ hoạt động, số liệu về vị NPC sư phụ kia chắc cũng đã sớm bị cất bỏ.

“Ồ.” Hai người lại yên lặng mắt to trừng mắt nhỏ.

Ta xoay người từ cửa sau của đại sảnh đi vào hậu viện của tửu lâu, tóm lấy một tên tiểu nhị đang bận bịu chạy qua chạy lại hỏi: “Điểm tâm của nhà các người là do ai làm?”

Tiểu nhị sững sốt còn không kịp trả lời thì bên cạnh truyền tới thanh âm biếng nhác: “Là ta, có vấn đề gì?”

Quay đầu về phía tiếng nói phát ra, ta đối diện với một người trẻ tuổi đang cười tủm tỉm tựa lưng vào tường, trong miệng ngậm một cọng cỏ, trông giống một tên lưu manh hơn là đầu bếp.

Hình bóng của lão già kia trong nháy mắt trùng khớp với người trước mặt. Ông già kia khi không nấu nướng cũng rất thích híp mắt tựa vào tường phơi nắng, cái miệng móm mém không được vài cái răng nhai nhai một miếng cam thảo.

“Xin chào, ta gọi là Hạ Vũ.” Ta dò hỏi. Hạ Vũ là tên của ta trong game Thực Thần.

Mắt người trẻ tuổi lập tức mở to. Sau đó, hắn nhảy dựng lên, phun ra cỏ khô trong miệng, chỉ thẳng mũi ta mắng to: “Thằng ranh xấu xa, người giỏi lắm! Dám nói dối sư phụ, làm ta mất công tìm người bao nhiêu năm nay... Hừ!”

Ta còn nghe thấy được tiếng hắn bẻ các đốt ngón tay răng rắc.

“Việc này không thể trách ta nha~ Ta log out không bao lâu thì Thực Thần ngừng hoạt động. Ta không có ý bội ước mà. Nhưng sư phụ, người sao lại chạy sang Hoàng Hôn? Một phần số liệu của Hoàng Hôn là khai thác trực tiếp từ Thực Thần sao?” Ta kinh ngạc hỏi.

Người kia khinh bỉ nhìn ta: “Không phải. Thực Thần là do công ty chúng ta dùng vốn riêng khai phá, mục đích chính là để huấn luyện nhân viên, thuận tiện khai quật những tài năng nấu nướng triển vọng. Ta qua đó phát hiện ra người, vất vả mất hai mươi năm trời đào tạo, thế mà người lại dám đối xử với ta như vậy à?? Vừa cho phép người log out người liền chạy mất dạng. Ta ở trong game đợi người suốt một năm đó! Còn dám nói “Chỉ log out một chút”? Sau đó, ta đợi người tới phát giận, cảm thấy game cũng chẳng còn ý nghĩa gì, mà ta cũng chẳng còn hơi sức đâu tốn thêm hai mươi năm nữa bồi dưỡng người khác nên mới đình chỉ hoạt động của game đó. Ta còn kì công đăng tin tìm người trên bảng tin liên bang!! Thằng ranh uống nước không nhớ nguồn nhà người!!!!” Hắn càng nói càng tức giận, giơ tay hung hăng cốc đầu ta u vài cục.

“Tỷ lệ giữa thời gian trong Thực Thần và thời gian hiện thực là 9:1. Ngài đợi ta một năm trong game cũng chỉ là không quá một tháng trong hiện thực thôi mà. Ta còn phải làm việc kiếm ăn. Hồi đó ngài nhốt ta trong game 20 năm, tương đương với hơn 2 năm trong hiện thực, đơn đặt hàng của khách đã xếp thành núi. Khi ta ngày đêm không ngủ xử lý xong đơn hàng tồn đọng thì Thực Thần đã ngừng hoạt động rồi. Thế

mới nói ta thực sự không cố ý nha...” Ta vội vàng giải thích.

Chú thích:

*Khanh bản giai nhân, nề hà vi tặc: là người tài mạo vện toàn nhưng lại theo/làm giặc cỏ.

*xuất sư vị tiệp: xuất quân nhưng không kịp báo tin thắng trận. Xuất phát từ một câu thơ trong bài Thực tướng của Đỗ Phủ:

“Xuất sư vị tiệp thân tiên tử

Trường sử anh hùng lệ mãn khâu”

(Nghĩa: Xuất quân, chưa báo tin thắng trận thì người đã chết, Khiến cho nước mắt anh hùng thấm đầm vạt áo.)

9. Vô Chùng Phong - Chương 9

“Ta còn lạ gì nhãi ranh nhà ngươi!” Người trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng. “Mở miệng là tung hỏa mù. Trong mười câu ngươi nói được một câu thật đã là tốt lắm rồi.”

“Ấy ấy, sư phụ, ngài đừng dìm ta thế chứ~ Trong mười câu của ta chỉ có một câu là giả thôi~” Ta rung đùi đắc ý.

“Thôi được rồi. Ngươi đưa phương thức liên hệ ở hiện thực cho ta, ta tới tìm ngươi.” Đắm nhẹ vào người ta, người trẻ tuổi nghiêm túc nói.

“Vâng.” Ta viết số điện thoại cho hắn. “Sư phụ, ngươi tên là gì?”

“Tên game vẫn là Lam Nhất Dao, còn tên thật của ta là Lam Dịch. Số điện thoại của ta...” Lam Nhất Dao trả lời.

Chúng ta lại cùng hàn huyên một lúc nữa. Hóa ra sư phụ của ta là đầu bếp đặc biệt nổi tiếng trên toàn liên bang. Nhất Phẩm Trai nổi danh là do hắn mở, dưới cờ còn có rất nhiều công ty thực phẩm lớn...

Một lát sau, Lam Nhất Dao đứng lên: “Phải bắt đầu nấu nướng thôi, đồ ăn ở chủ tịch (*) ta phải tự tay làm. Nhóc con, có bị lệt nhề không đó? Tới giúp một tay, tiện thể để ta kiểm tra tay nghề.”

Ta còn có thể nói gì? đành phải theo môn Lam Nhất Dao vào bếp.

May mắn là ta vẫn cần cù luyện tập hàng ngày. Lam Nhất Dao rất hài lòng với biểu hiện của ta. Hai thầy trò chúng ta hợp lực nhanh chóng nấu xong đồ ăn.

Đồ ăn của các bàn cho khách đều do nhân viên dưới quyền Lam Nhất Dao làm, khẳng định hương vị không thể sánh bằng hai người chúng ta làm. Ta là khách được mời tới dự tiệc, chẳng tội tình gì mà phải bận rộn nửa ngày rồi không được ăn ngon. Vì thế, ta cố tình làm thừa đồ ăn cho chủ tịch. Khi bọn họ ngồi trong sảnh ăn uống thì ta cùng Lam Nhất Dao trốn trong bếp mở một bữa tiệc nhỏ.

Cơm mới ăn được một nửa thì tiểu nhị của tử lâu chạy xộc vào: “Không... Không xong rồi lão bản! Khách ngộ độc thực phẩm rồi!!”

Ta cùng Lam Nhất Dao đồng thời buông đũa, liếc nhìn nhau rồi đứng dậy ra khỏi phòng bếp. Vừa vào sân liền phát hiện trên bờ tường đứng đầy người chơi tay cầm nỏ.

“Lam lão bản xin chớ lo lắng. Chúng ta là người bang Ngân Nguyệt, chỉ mượn tử lâu của các hạ để đối phó với một người. Xong việc, toàn bộ tổn thất của tử lâu sẽ đều do chúng ta bồi thường.” Một người trong đám nhảy xuống đất, ôm quyền nói với Lam Nhất Dao.

Lam Nhất Dao còn chưa kịp mở miệng thì có một bóng người nhảy xuống từ cửa sổ tầng hai của tử lâu. Người này dáng chạy nghiêng nghiêng ngã ngã lại chậm rì rì, cả người thì đầm máu, nhìn cũng đủ biết là kẻ đang cận kề cái chết.

Những người chơi đang đứng trên bờ tường vừa thấy người nọ lập tức chĩa nỏ sắt trong tay về phía hắn. Tiếp đó là cảnh tượng đầy trời vũ tiễn thẳng tắp bay về phía hắn. Thế mà người này lại như tảng đá nhanh chóng trầm xuống, tránh thoát lượt mưa tên đầu tiên, lăn tới cạnh chân ta.

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên. Tuy sắc mặt tối sầm nhưng trên mặt hắn cũng không dính bùn hay máu nên ta nhận ra ngay là Đạp Lăng.

Hắn vừa thấy ta thì lộ ra một nụ cười thoải mái, rồi ngay lập tức gục xuống bất tỉnh.

Khóe miệng ta giật rồi lại giật, cuối cùng vẫn đành gơ tay hướng tên vừa nói chuyện cùng Lam Nhất Dao đang đứng bên cạnh phi ra vài cái phi tiêu đặc chế của Đường Môn. Ta tranh thủ một tay xách cổ tên đang hôn mê dưới chân, tay kia tung phần độc về phía bờ tường. Mấy người đang chiếm cứ trên đó rụng như sung. Ta thành công thế chỗ họ, chỉ để phát hiện ngõ nhỏ phía dưới chật ních người chơi vũ trang hạng nặng. Mặt ta treo đầy hắc tuyến -_-|||

Mở lấy một nắm thuốc viên dùng để trị liệu đủ mọi bệnh trạng nhét vào miệng Đạp Lăng, cũng chẳng rảnh xem hắn đã nuốt hết chưa, ta liền tay bắn ra một viên đạn khói tự chế. Thừa dịp sương khói tràn ngập, ta rút trường kiếm trong túi ra tả xung hữu đột, thỉnh thoảng còn ném bừa vài viên pháo nổ. Giữa những tràng nổ mạnh, ta mở một đường máu hướng về cuối ngõ nhỏ, cũng chính là bức tường phía sau nhà ta.

Nhanh nhẹn nhảy vào trong sân, ta kéo lê Đạp Lãng vào trong phòng. Nơi này có sự bảo hộ của hệ thống, không được cho phép thì người bình thường không thể xông vào.

Lăn qua lộn lại nửa ngày, hao phí gần hết tinh lực cùng vài được phẩm đáng giá ta mới thành công giành giật lại được mạng nhỏ của hân. Ta mệt mỏi không chịu nổi ngã xuống bên cạnh hân ngủ thiếp đi.

Lúc ta tỉnh lại thần thanh khí sảng nhưng vừa mở mắt đã bắt gặp Đạp Lãng tròn mắt nhìn ta chằm chằm. Ta bệnh nghề nghiệp lôi cổ tay hân ra xem mạch, đã không còn nguy hiểm.

Ta đứng lên, đẩy cửa thò đầu ra nhìn quanh quất trong sân, không phát hiện gì khách thường, chỉ thấy NPC tiểu nhị tên Yến Nhị đang nằm trong sân phơi nắng. Ta vẫy hân lại gần.

“Bên ngoài có động tĩnh gì không?” Ta hỏi nhỏ.

“Yên tâm đi lão bản, vẫn chưa ai biết bang chủ của Đạp Sóng Mà Đi trốn trong này. Tuy nhiên, kinh thành thực ra hơi loạn. Khắp nơi đều có xung đột giữa người chơi của Đạp Sóng Mà Đi và Ngân Nguyệt.” Yến Nhị cũng dùng giọng thăm thì cho ta biết tin tức hân hóng được.

“Được rồi, người nghỉ tiếp đi.” Ta gạt gù đóng cửa lại, lôi ra một tấm khăn bì diện cụ ném cho Đạp Lãng. “Đi thông thả, không tiễn~”

Đạp Lãng nhận lấy mặt nạ, nhìn ta một cái rồi đội nó lên nghênh ngang đi ra khỏi cửa trước của cửa hàng. Ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói, càng ngày càng không có lễ độ.

Vợ lấy đồng đơn đặt hàng chồng chất trong cửa hàng, ta bắt tay vào chế tác những món được yêu cầu.

Tầm bảy tám ngày sau, NPC tiểu nhị Yến Đại mang theo một người vào thư phòng của ta. Rồi mất khỏi đồng nguyên vật liệu, ta dụi dụi đôi mắt đã hoa hết cả lên, mất một lúc mới nhận ra được người tới là Đạp Lãng.

Phản xạ có điều kiện đánh mất quan sát tình trạng toàn thân hân, thân thể khỏe mạnh, bớt lo.

“Có việc?” Ta nghi hoặc hỏi. *(Editor: Cưng à, gặp nó bốn lần thì ba lần anh hỏi câu này rồi đó @v@///)*

“Không có việc thì không thể tới?” Đạp Lãng đáp trả, giọng có vẻ hơi mất hứng.

“Ta rất bận.” Ta trần thuật sự thật, tiếp tục cầm cúi chế đồ.

Không biết qua bao lâu, Yến Nhị vào nhắc ta nấu cơm. Ta xem đồng hồ cát bên cạnh mới nhận ra giờ đã là giữa trưa. Buông mấy thứ linh kính trong tay xuống, vừa quay qua thì phát hiện Đạp Lãng vẫn còn ở

trong phòng.

“Người rảnh quá ha?” Ta bất đắc dĩ hỏi hấn.

Đạp Lãng không trả lời.

Ta xoay người ra khỏi phòng, hấn liền bám theo đằng sau ta. Ta vào bếp, hấn liền tựa cửa xem ta nấu cơm.

Lúc rửa rau thấy bóng cái đầu hấn cạnh chân ta, ta rút cuộc vẫn mềm lòng rửa thêm phần hấn.

Cơm làm xong, còn không chờ ta mở miệng mời thì hấn đã tự tiện dọn ra bàn bốn bộ bát đĩa. -_-|||

“Trường Không, người vào game làm gì?” Đạp Lãng và hai đĩa cơm vào miệng, nhồm nhoàm hỏi ta.

“Chơi.” Ta nuốt thức ăn trong miệng trả lời.

“...” Đạp Lãng -_-|||

Một lát sau, hấn lại hỏi: “Cụ thể?”

Ta đơ ra một lúc lâu mới nhận ra câu này là nối tiếp của câu hỏi phía trước. “Không có cụ thể.” Chơi rất nhiều thứ, ai mà kể hết được nha.

“...” Đạp Lãng -_-|||

Lại qua một lúc, hấn lại mở miệng: “Thế bình thường người làm gì?”

“Bình thường? Thích làm gì thì làm thôi~”

“Người có đánh quái, thăng cấp, làm nhiệm vụ không?” Đạp Lãng hỏi rất kì quái.

“Người có phải bị sốt, mê sảng rồi không?” Ta buồn cười nhìn hấn. Chơi game thì ai chả làm mấy việc đó.

“Ta có một nhiệm vụ hai người, đang muốn tìm một người giúp. Người có muốn cùng ta làm không?” Đạp Lãng ập a ập ứng.

“Phần thưởng ngon không?” Ta mở miệng hỏi.

“Đối với ta mà nói thì rất tuyệt.” Đạp Lãng cân nhắc từng từ trả lời.

Thứ lọt được vào mắt xanh của bang chủ bang phái lớn nhất Hoàng Hôn thì xem ra không sai~

“Ok, ta đi với ngươi. Khi nào bắt đầu nhiệm vụ?” Ta đáp ứng.

Đạp Lãng hai mắt lóe sáng: “Khi nào cũng được.”

“Tốn nhiều thời gian không?” Ta cẩn thận tra hỏi.

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng xét thực lực của hai chúng ta thì chắc cũng không mất quá nhiều thời gian.” Đạp Lãng tràn đầy tin tưởng tuyên bố.

“Vậy thì ăn cơm xong đi nhận nhiệm vụ luôn đi. À đúng rồi, nhiệm vụ gì đây?” Ta vừa và cơm vừa hỏi.

“Thiên lý truyền âm.” Đạp Lãng cười tủm tỉm phun ra bốn chữ.

E/N: Và thế là một con cá đã chui vào lưới~ *nhìn trời huyết sáo*

Chú thích:

*chủ tịch: bàn dành cho những người tổ chức buổi tiệc, ở đây thì là bàn dành cho cô dâu, chú rể và cha mẹ hai bên. (xin đừng nhầm nó vs mấy bác chủ tịch huyện, chủ tịch xã ở VN:v)

10. Vô Chùng Phong - Chương 10

“Thiên lý truyền âm? Thiên... Thiên lý truyền âm!!!!” 0 Miếng thịt viên vừa ngậm trong miệng rơi bộp vào lại trong bát. Lấy lại bình tĩnh, khép miệng. Chú ý hình tượng a hình tượng.

“Ta không muốn đi.” Ta một khi đã khôi phục trạng thái bình thường thì không chút để tâm gạt bỏ ý định vừa chớm nở. Đối với ta mà nói, thiên lý truyền âm chẳng hề có tác dụng gì, ngược lại là một phiền toái lớn, ta không hơi đâu làm trạm cứu hộ cứ gọi là tối của hân.

“Rõ ràng là ngươi đã đồng ý rồi...” Đạp Lãng vừa và cơm vừa lẩm bẩm.

“Các bước làm nhiệm vụ ngươi đã thăm dò kĩ chưa?” Ta tay gấp rau, miệng đưa câu hỏi. Tuy không muốn đi chút nào nhưng ta đã trót hứa rồi.

“Đầu tiên đi miếu hoang nhận nhiệm vụ. Chỉ cần dâng hương kết bái huynh đệ rồi quyên tiền cho miếu. Đạo sĩ già ngồi bên hòm tiền sẽ hỏi người có muốn nhận nhiệm vụ Thiên lý truyền âm không. Nhận xong nhiệm vụ sẽ bị truyền tống đến một rừng rậm, chúng ta phải tìm ra tòa đạo quan (*) nằm sâu trong rừng. Nơi đó thờ phụng ba vị tiên nhân không biết tên. Bọn họ sẽ hỏi chúng ta ba câu hỏi, nếu có thể trả lời hợp ý họ thì sẽ được ban cho bản lĩnh thiên lý truyền âm.” Đạp Lãng nói vắn tắt quá trình nhiệm vụ.

“Có bản đồ khu rừng không? Vị trí tòa đạo quan kia thế nào? Ba vị tiên nhân họ hỏi gì?” Ta tiếp tục tra khảo.

“Khu rừng diện tích quá lớn, mấy đôi làm nhiệm vụ trước đều nói họ có thể tìm được đạo quan hoàn toàn là nhờ vào vận khí. Hơn nữa, tòa nhà đó có vẻ là còn thường xuyên thay đổi vị trí, các cặp từng làm đều tìm thấy nó ở những chỗ khác nhau. Về những câu hỏi đặt ra thì hoàn toàn không trùng lặp.” Đạp Lãng lựa lời nói xong, vừa nói còn không quên quan sát sắc mặt của ta.

Ta nghe hết câu trả lời không có chỗ nào hữu dụng của hắn, “Râm” một tiếng buông đũa.

“Trường Không...” Đạp Lãng lia mắt nhìn khuôn mặt không biểu cảm của ta. “Nếu người thật sự...” Trong lòng hắn đã tự động bỏ thêm cụm “không thích”.

“Ta ăn xong rồi.” Ta bình tĩnh nói.

“Thế nhiệm vụ...” Đạp Lãng vẫn chưa từ bỏ ý định gặng hỏi.

“Ăn xong phần người đi, ăn xong đi miếu hoang.” Ta cười nói.

“Yeah!!” Đạp Lãng hoan hô một tiếng, tốc độ ăn trở nên nhanh như gió.

Cơm nước xong xuôi, ta thu dọn túi đồ, mang thêm một ít vật phẩm có khả năng cần dùng rồi cùng Đạp Lãng tới miếu hoang.

Đạp Lãng mua một bó hương, châm lửa cắm vào lư. Hai người chúng ta dựa theo trình tự được kể lại kết bái thành anh em kết nghĩa.

Tiếp theo, hắn từ trong ngực lấy ra một tờ ngân phiếu bỏ vào hòm quyên góp, nhìn ngân phiếu kia hình như có giá trị một ngàn lượng.

Lão đạo sĩ vừa thấy Đạp Lãng quyên tiền thì trên mặt lập tức nở ra một nụ cười tươi như hoa: “Các người là tới nhận nhiệm vụ Thiên lý truyền âm hả? Lâu lắm rồi không ai tới làm nhiệm vụ này.”

Đạp Lãng gạt đầu, phát trần trong tay lão đạo sĩ liền vung lên, cả hai người chúng ta biến mất tại chỗ.

Sau một trận hoa mắt chóng mặt, mở mắt ra đã thấy mình bị đưa tới một rừng rậm vô danh, thoát nhìn như một khu rừng già rất già, khắp nơi đều có thể thấy những cây đại thụ tán rộng rợp trời. Ánh mặt trời không thể chiếu rọi tới tầng chót của khu rừng tạo nên một khung cảnh ảm đạm với những vệt sáng nhạt nhòa, có cảm giác giống như trời sắp tối.

Nội công của ta coi như thâm hậu nên hoàn cảnh như vậy cũng không gây trở ngại tới thị lực của ta. Chớp mắt vài cái, ta sà tới một gốc cây gần đó: “Thật không ngờ thứ gia vị hiếm có như bách vị thảo ở nơi này lại mọc nhan nhản đâu đâu cũng thấy.” Vừa cảm khái, ta vừa không một chút khách khí nhổ vài bó vứt vào trong túi, còn thuận tay vặt được một nắm hạt giống, khi trở về phải thử xem có thể gây giống không mới được.

Vừa quay đầu thì: “Còn có cả phượng lâm thảo!” Không chút do dự chạy tới.

“Oa~ Đây chẳng phải là linh quả sao?”

“Ồ...”

“A...”

Ta ở trong rừng chạy đông chạy tây. Nơi này đúng là một bảo khố, rất nhiều nguyên vật liệu trước kia tìm không ra đều xuất hiện ở đây.

“Phụ trọng của ngươi còn bao nhiêu?” Túi ta đã sớm chật căng nên túi của Đạp Lăng cũng bị ta trưng dụng.

“Còn có 1/10.” Đạp Lăng miệng trả lời, tay không ngừng nghỉ đập chết hàng hà sa số sinh vật kì quái vẫn không ngừng xuất hiện.

“Còn ít vậy?” Ta tham lam nhìn “thiên đường” nhân sâm, hà thủ ô hơn trăm tuổi cùng vân vân mây mây những loại thảo dược quý báu xung quanh, chỉ hận sao phụ trọng của chúng ta không thể là vô hạn.

Phía trước bỗng xuất hiện một đám cự lang chặn đường. Động vật trong khu rừng này có vẻ đều đã trải qua biến dị, so với những con cùng loài chúng ta từng gặp trước đây lợi hại hơn nhiều.

Xem xét bầy sói tứ chi hữu lực, một cái bóng đèn chột sáng lên chói lọi trong đầu ta: “Bắt sống!” Nhắc nhở Đạp Lăng một chút, ta liền vọt qua trước.

Sau nửa canh giờ bị chúng ta đánh còn vài giọt máu, hồi đầy máu, lại đánh, lại hồi... lặp lại n lần, đàn sói ngoan ngoãn công theo mấy cái sọt do ta dùng nguyên vật liệu chế tác tại chỗ đi theo sau mõng chúng ta. Nhìn đồng nguyên liệu tuyệt hảo tràn đầy các sọt, nước miếng của ta không kiềm chế được mà tràn ra ào ào.

Lại đi thêm một lúc thì gặp một bãi đất trống sáng sủa, một tòa đạo quan nghiêm trang hiện ra trước mắt chúng ta.

“Đã tới rồi à?” Ta tiếc nuối nhìn mấy cái sọt còn chưa đầy trên lưng đàn sói. “Người đợi thêm một lát nha!” Vừa nói, một bên nhanh như chớp vật trụi tất cả được liệu trên quý trong vùng phụ cận ném vào sọt trên lưng đàn cự lang.

Nhồi đầy sọt, ta thỏa mãn đi theo Đạp Lãng vào trong đạo quan, xuyên qua vài đại viện rộng lớn thì tới chính điện. Bên trong quả nhiên thờ cúng tôn giả của trường phái tu đạo. Đạp Lãng kéo theo ta cùng dâng hương. Thời điểm hương được cắm vào trong lư, cảnh sắc xung quanh chúng ta lại biến đổi. Dưới chân mây trắng đóa đóa, quanh thân sương khói lượn lờ, đối diện chúng ta là ba vị tiên nhân một hồng y, một lam y, một bạch y.

Vị tiên nhân áo đỏ mở miệng đầu tiên. Phất trần của hắn vung lên một cái, ba người chúng ta liền đứng trong một căn phòng tràn ngập vàng bạc, châu báu quý giá. “Chỉ cần một người trong các người đâm chủy thủ vào ngực người kia thì tất cả những thứ ở nơi này đều sẽ là của người động thủ.” Tiên nhân áo đỏ lấy ra một thanh chủy thủ đưa về phía chúng ta.

Ta ngắm vàng bạc châu báu quanh người, lại quay về nhìn Đạp Lãng.

“Cắt chủy thủ của người đi, chúng ta sẽ không làm như người muốn.” Đạp Lãng quả quyết tuyên bố.

Tiên nhân áo đỏ cười cười, liếc ta một cái: “Còn người quyết định thế nào đây?”

Ta lại nhìn nhìn núi vàng biển bạc xung quanh cùng Đạp Lãng, không chút do dự nhận chủy thủ nhét vào tay Đạp Lãng: “Người giết ta đi, nhận được tài bảo thì chia 70 – 30, ta 70 người 30.” Tài bảo nhiều như vậy dĩ nhiên còn đáng giá hơn mạng của ta nha!!

Khóe miệng Đạp Lãng giật vài cái, còn không đợi hắn kịp nói gì thì cảnh vật trước mắt lại biến hóa. Vô số tài bảo tiêu thất, bù lại xuất hiện một bộ áo giáp và một thanh bảo kiếm.

Lấy tới xem thuộc tính:

Hồng Liên thiên giáp: phòng ngự 99,9999...% (*Editor: túm cái vấy lại là số thập phân vô hạn tuần hoàn:v*)

Hồng Liên thiên kiếm: lực xuyên thấu 99.9999...%

Lại giương mắt lên nhìn thấy tiên nhân áo đỏ vẫn cầm chủy thủ đứng lù lù bên kia.

“Chủy thủ kia rõ ràng ta đã đưa cho người, sao giờ lại ở trong tay hắn?” Ta kì quái hỏi Đạp Lãng.

“Ta cũng không biết. Lúc này trong tay đột nhiên nhẹ hẫng, chủy thủ kia đã biến mất không thấy tăm hơi rồi.” Đạp Lăng nhún vai.

“Xi, dù không vớ được kho báu thì ta vẫn nghĩ có thể nuốt được thanh chủy thủ chứ...” Ta buồn bực ca thán.

“Nếu người vẫn đặt ra tình huống chọn lựa như trước thì ta có thể khẳng định câu trả lời của chúng ta sẽ không thay đổi.” Đạp Lăng nói với hồng y tiên nhân.

Hồng y tiên nhân mỉm thu hồi chủy thủ: “Tốt lắm, các người đã thông qua khảo nghiệm của ta. Vốn còn muốn thưởng cho các người tự mình lựa chọn một quyển bí tịch võ công, nhưng những bí tịch ta có thể đưa ra đều đã không thể sánh bằng công phu trên người các người nên đành thôi vậy~”

Hắn vừa dứt lời thì lập tức biến mất, thế chỗ hắn là lam y tiên nhân.

Chú thích:

*đạo quan: là nơi thờ cúng những vị tiên có nguồn gốc là con người nhưng tu dưỡng đắc đạo. Ở VN thì hình như không có khái niệm này nên mình sẽ giữ nguyên bản gốc.

11. Vô Chùng Phong - Chương 11

Vị tiên nhân áo xanh vừa nhìn thấy chúng ta thì thở dài một tiếng.

Sau đó, trước mắt chúng ta xuất hiện một bàn xoay thật lớn, mặt trên chi chít toàn chữ là chữ. Ta nhìn kỹ: “Trù Thánh, Y Thánh...” Sao trông quen mắt thế nhỉ?

Trên mặt bàn xoay này khắc tên những thứ mà các người hiện tại sở hữu. Bàn sẽ được xoay 10 lần, mỗi lần xoay sẽ chọn ra một thứ được khắc ở mặt trên. Tiếp đó, ta sẽ lấy đi thứ được chọn từ các người. Các người có thể đổi ý bất cứ lúc nào. Nếu đổi ý, ta sẽ không lấy đi bất cứ thứ gì, nhưng đổi lại, quá trình nhiệm vụ sẽ bị xóa sạch.” Tiên nhân áo xanh giải thích.

“Vậy ví dụ quay vào ‘Trù Thánh’ thì sao?” Ta đưa ra vấn đề mà ta không thể hiểu được. “Trù Thánh” rõ ràng là người chứ đâu phải vật dụng?

“Danh hiệu đó đại diện cho trình độ nấu nướng của người. Nếu nó bị chọn thì ta sẽ xóa bỏ tài năng này của người.” Tiên nhân áo xanh trả lời.

“Nhưng mỗi kỹ năng trong Hoàng Hôn đều do chính người chơi luyện ra, những tri thức đã lĩnh ngộ được

đều thực sự in dấu trong não của người chơi, người làm sao có thể xóa bỏ? Chẳng lẽ người có quyền làm cho người chơi mất trí nhớ trong game?” Ta thấy kì lạ bèn hỏi.

“Không, không~ Sửa đổi trí nhớ của người chơi thì ta không làm được. Việc này cần tác động trực tiếp tới bộ não của người chơi mà hệ thống thì không có thao tác loại này đâu. Tuy vậy, ta có thể tác động tới độ linh hoạt của thân thể người chơi. Dù trong đầu người chứa những loại tri thức cao thâm thế nào chẳng nữa nhưng tay chân người lại không thể theo kịp tốc độ suy nghĩ thì cũng là vô ích. Tỷ như cho dù người biết cách làm ‘Nghê thường vũ y’ nhưng vừa cầm kim liền đâm vào tay, đường chỉ thì xiêu xiêu vẹo vẹo thì người nghĩ mình còn có thể giữ nổi danh hiệu ‘Chức Thánh’ không?” Lam y tiên nhân tỉ mỉ giải thích cho ta.

“Nói cách khác, chỉ cần ta luyện tập lại từ đầu thì chẳng phải vẫn có thể nâng cao tay nghề về như cũ sao?” Ta nhẹ nhõm thở phào.

“Nhưng cố gắng của người hơn ba năm qua đều sẽ tan thành bọt nước nha~ Hơn nữa, người nhìn đi, những thứ người có nhiều như vậy, những thứ hần sở hữu lại rất ít, rõ ràng là tỷ lệ đồ của người bị chọn sẽ rất lớn. Người không cảm thấy bất công lắm sao?” Lam y tiên nhân hỏi.

“Đúng là không công bằng cho lắm.” Ta thần nhiên khẳng định. “Nhưng đối với ta mà nói, trường hợp này giống như tình huống một người có một ngàn lượng bạc và một người chỉ có một lượng vậy. Người thứ nói xem, việc lấy một lượng bạc từ kẻ có một ngàn lượng cùng việc lấy một lượng bạc từ người chỉ có một lượng bạc, hành động nào đỡ tàn nhẫn hơn?”

Tiên nhân áo xanh nghe xong ta trình bày thì đứng quan sát ta một lúc lâu. Nhìn tới khi ta bắt đầu thấy chột dạ, hần mới lên tiếng: “Vậy thì bắt đầu xoay thôi.”

“Từ từ! Sao lại có ‘Tiểu Bạch’ ở đây?” Ta chỉ tay vào ô vuông khắc chữ ‘Tiểu Bạch’ trên bàn xoay.

“Nó chẳng phải là sủng vật của người sao? Cũng tính là đồ của người nên phải liệt kê lên mặt bàn.” Tiên nhân áo xanh trả lời.

“Nông cạn!” Ta khinh miệt liếc hần.

“Vì sao lại nói thế?” Tiên nhân áo xanh thề mà lại không tức giận.

“Nếu muốn tính cả Tiểu Bạch thì thà bỏ nhiệm vụ này còn hơn. ‘Sủng vật’ là danh từ định nghĩa của hệ thống, nhưng trong lòng ta, Tiểu Bạch là bạn bè, là đứa con của ta. Nó chưa bao giờ là một đồ vật do ta sở hữu. Nó có sinh mệnh riêng, không ai có quyền đặt nó lên chiếu bực!” Ta tức giận chỉ trích.

“Ừ, nói rất đúng!” Lam y tiên nhân tuôn ra tràng cười đầu tiên kể từ khi thấy mặt chúng ta. Tay hần vung lên một cái, ô ‘Tiểu Bạch’ trên bàn xoay liền biến mất.

Sau đó, hắn vươn tay xoa xoa đỉnh đầu Tiểu Bạch. Ánh sáng chói lòa, bên tai ta bỗng truyền đến âm thanh non nớt: “Đa tạ thượng tiên.”

Mờ mịt nhìn quanh tìm kiếm người vừa nói, đầu ta chợt bị cánh cửa Tiểu Bạch quét qua: “Không phải tìm, vừa rồi là ta nói. Ta là Tiểu Bạch.”

Ta nhìn Tiểu Bạch đang đậu trên vai phải chăm chăm, một lúc lâu sau mới phun ra được một câu: “Xí! Chỉ mới thêm một cái lưỡi vẹt thì có gì cao siêu?”

Tiểu Bạch -_-|||

Cẩn thận kiểm tra lại toàn bộ mặt bàn xoay, thấy không còn sự hiện diện của mấy thứ kì quái ta mới nói: “Được rồi, bắt đầu đi.”

Mặt bàn xoay, xoay rồi lại xoay, cuối cùng dừng lại ở “Thất Tinh kiếm pháp” – tuyệt kĩ thành danh của Đạp Lăng.

“Tiếp tục.” Đạp Lăng mỉm cười nói.

Lại xoay, xoay và xoay. Lần này dừng ở “Tụ Tinh thần công”. Thất Tinh kiếm pháp chính là lấy bộ nội công này làm gốc nha.

“Tiếp tục.” Hắn vẫn mỉm cười nói.

Xoay a xoay a, dừng ở “Đạp Tinh bộ”. Đây là bộ khinh công đi kèm với Thất Tinh kiếm pháp, cần lấy vận dụng Tụ Tinh thần công mới có thể sử dụng.

“Tiếp tục.” Vẫn là nụ cười mỉm chi.

Mặt bàn một lần nữa xoay đều, dừng ở “Kiến bang lệnh cao cấp”. Một khi lệnh bài mất thì bang phái đệ nhất thiên hạ sẽ tiêu tan thành mây khói.

“Tiếp...” Cái nụ cười chết tiệt đó!!!!

“Tiếp, tiếp cái đầu ngươi!!!” Ta dùng hết sức bình sinh đập cho hắn một phát vào đầu. “Ngươi có phải bị đá kích quá nặng nên đơ não rồi không? Cái này không phải để lấy ra nghịch, càng không thuộc quyết định của riêng ngươi! Ngươi giải tán bang phái, sau này tụ hợp lại rất khó. Ta thấy ngươi rất thích gây dựng bang phái mà. Dù sao cũng vẫn còn Tiểu Bạch giúp chúng ta đưa tin, nhiệm vụ Thiên lý truyền âm này có không làm cũng chẳng sao...” Ta tốn cả buổi thao thao bất tuyệt khuyên can hắn, cuối cùng kết luận: “Ta nói đúng không?”

“Không phải lo.” Đạp Lãng nhếch miệng tạo một nụ cười hoàn mỹ. “Đã là bang phái đệ nhất thiên hạ chân chính thì không cần tới một khối lệnh bài con con để chứng minh sự tồn tại của nó. Tiếp đi.”

Ta nghĩ nghĩ, quay sang một bên. Nhóc con! Người muốn tỏ ra tỉnh và đẹp trai, ta liền mặc kệ người muốn làm gì thì làm.

Lại một lần xoay và ngừng, ta nhìn không nổi, tò mò quay lại nghĩa một cái: “Cự Khuyết kiếm” – bội kiếm của Đạp Lãng. Cái này thì không cần quan tâm~ Tuy Cự Khuyết kiếm hiện nay vẫn chiếm vị trí thứ nhất trên bảng bình khí, nhưng đó là vì ta còn chưa thu thập đủ nguyên liệu tạo thần binh. Chờ ta về thu đủ nguyên vật liệu chế cho hần một thanh thần binh là được rồi~

Vì thế cái bàn lại tiếp tục xoay.

Lần này ngừng ở “Thải Hồng sáo trang”, chính là bộ giáp Đạp Lãng đang mặc trên người. Thứ này càng không đáng xem, trong kho hàng của ta còn trữ vài bộ thì phải.

Cái bàn xoay chóng mặt lại tiếp tục chuyển động: “Phong Hỏa giới” – một chiếc trong lô nhẫn trên tay Đạp Lãng. Mấy thứ con con này thì mò một lần trong kho hàng của ta cũng có thể vớ được một tá. Vấn đề ở đây là...

“Thế méo nào mà bàn xoay bảy lần đều bốc phải đồ của người?!!” Ta nheo mắt nhìn Đạp Lãng tra hỏi.

“Ta làm sao biết được~” Đạp Lãng trưng ra vẻ mặt vô tội nai tơ. “Đại khái là do vận khí của ta không tốt thôi~”

“Ta biết tại sao nha~” Tiên nhân áo xanh đứng bên cạnh bật cười. “Người này...”

“Hiện tại không được nói!” Đạp Lãng vội ngắt lời hần. “Chỉ còn ba lần, xoay nhanh đi.”

Tiên nhân áo lam không để ý tới ta đang đứng một bên vò đầu bứt tai, xem xét một lượt từ đầu tới chân hần: “Thôi được. Hai tên nhóc các người rất vừa mắt ta. Ta sẽ tôn trọng quyết định của người, chờ xoay xong nói sau.”

Bàn lại xoay thêm ba lượt. Số lượng đồ đặc vốn đã không nhiều lắm trên người Đạp Lãng lại bị lột đi ba món.

“Rốt cuộc chuyện này là sao? Giờ thì người nói cho ta biết được rồi chứ?” Càng nghĩ càng mù tịt, ta nhanh như chớp quay qua bức cung tiên nhân áo xanh kia.

“Người này đã đi miếu Suy Thần (*) xin một khối ngọc bội có tác dụng làm vận khí của người đeo càng thêm xui xẻo trong mười canh giờ. Lúc này, ta đã thấy hần bí mật đeo nó.” Vị tiên áo xanh nhe răng cười

hì hì.

Thì ra là thế.

“Người từng nói không biết những câu hỏi ba vị tiên sẽ đặt ra cơ mà?” Ta nhẹ giọng hặc sách.

“Ta chỉ biết hai câu đầu thôi, vì mấy đôi kia hai câu đầu đều lựa chọn giống nhau. Nhưng đề bài do vị tiên thứ ba đưa ra thì thật sự là không trùng. Người lúc đó hỏi là “Ba tiên nhân” làm ta tưởng người đang nói về vị tiên thứ ba. (*) Đó là do lời nói của người mập mờ nha.” Đạp Lãng nghiêm trang đáp trả.

Đậu má, dám lợi dụng lỗ hổng trong lời nói của ta!

Chú thích:

*Suy thần: ‘Suy’ có nghĩa là xui xẻo => Suy thần = thần xui xẻo.

*Về “Ba tiên nhân” và “vị tiên thứ ba”: Trình edit của mình có hạn nên câu này không được rõ nghĩa. Vì thế mình sẽ giải thích rõ hơn ở đây. Trong tiếng Trung, “ba tiên nhân” nói là “tam vị tiên nhân” còn “vị tiên thứ ba” nói là “đệ tam vị tiên nhân”. Trong câu này, Đạp Lãng ca đổ lỗi cho Trường Không ca nói chữ “đệ” không rõ, làm anh ý hiểu lầm nên mới trả lời sai.

12. Vô Chùng Phong - Chương 12

Tiết mục bàn xoay kết thúc, lam y tiên nhân cũng biến mất.

“Các người muốn chọn thử thách thể lực hay tinh thần?” Tiên nhân áo trắng ống tay áo bay bay, lạnh lùng hỏi: “Thử thách thể lực là thoát ra khỏi mê cung phía sau ta. Bên trong tồn tại thần thú thủ hộ mạnh gấp trăm lần những ma thú các người đã gặp trong khu rừng lúc trước. Nếu chỉ dựa vào thực lực của hai người các người thì 100% là chết cả đôi. Thử thách tinh thần là vào trong ảo cảnh tìm được đồng bạn của mình giữa hàng nghìn, hàng vạn người khác. Các người chỉ có duy nhất một cơ hội. Khi cảm thấy một người chắc chắn là người kia thì lấy ra nửa mảnh ngọc bội ta đưa. Nếu nhận định chính xác, hai nửa ngọc bội sẽ ghép thành một, các người thành công ra khỏi ảo cảnh. Trong trường hợp nhận sai người, nửa mảnh ngọc bội của người sai sẽ phát nổ, người đó sẽ rơi về cấp 0. Các người muốn loại nào?”

“Thử thách thể lực.” Ta nói. Tìm người là việc ta làm tẹt nhất, hưởng chi ta và Đạp Lãng cũng không phải quá thân quen.

“Thử thách tinh thần.” Đạp Lãng phát biểu, còn bổ sung: “Ta khẳng định sẽ tìm được người. Người chỉ cần ngồi chờ ta tìm thấy người là được.”

“Người đã đưa ra lựa chọn, có thể trực tiếp tiến vào ảo cảnh.” Tiên nhân áo trắng nói với Đạp Lăng, sau đó quay qua nói với ta: “Còn người, thiếu sự tin tưởng vào tình bạn, phải chịu phạt. Trước tiên đi mê cung, sau đó mới được vào ảo cảnh.”

>o< Ta không biết nên nói gì hơn, lật đặt rút trường kiếm trong túi ra, lách qua bạch y tiên nhân xông vào mê cung.

Ta vừa bước vào thì cửa mê cung biến mất sau lưng.

Khởi động gân cốt, ta nhếch miệng. Nơi này tràn ngập thứ hương vị ta vô cùng quen thuộc – hương vị của hiểm nguy. Máu trong huyết quản sôi trào, ta càng nắm chặt thanh trường kiếm trong tay. Đã lâu lắm rồi không được thể nghiệm loại cảm giác này, chợt nhận ra quá khứ chôn mình trong đàn quái đã cách ta rất xa.

Ta đi những bước đầu tiên...

Một cước đá văng cửa ra của mê cung, ta cả người máu me be bét tha lời thi thể một con hỏa kỳ lân bước ra. Đương nhiên, máu không phải của ta. Hỏa kỳ lân là sinh vật quý hiếm, cũng là tài liệu tuyệt hảo cho chế tạo áo giáp và thần binh.

“Đạp Lăng đâu?” Ta hỏi bạch y tiên nhân. Túi của ta đã đầy ắp nên đành kéo cái xác kỳ lân này ra theo. Đạp Lăng vừa bị lấy mất không ít đồ đạc, thứ này chắc là có thể nhét vào túi của hắn.

“Hắn đã vào ảo cảnh rồi.” Bạch y tiên nhân đáp.

“Vậy người có thể giúp ta bảo tồn thi thể con hỏa kỳ lân này không? Nếu ta cứ vứt nó ở đây sẽ bị hệ thống đại thẩm thu về mất.” Ta giơ xác kỳ lân lên hỏi.

Bạch y tiên nhân trầm mặc gật gật đầu.

“À đúng rồi, ngài có biết băng kỳ lân ở đâu không?” Ta tiện mồm hỏi.

“Sao? Đã có một con hỏa kỳ lân rồi còn chưa đủ thỏa mãn người?” Bạch y tiên nhân nhú mày. “Đừng nên quá tham lam.”

“Ta không có ý đó. Thất Tinh kiếm pháp của Đạp Lăng là chiêu thức thuộc hệ băng. Khi nãy hắn vừa bị các người trấn mất một bộ trang bị có thuộc tính rất hợp. Ta định sau khi trở về giúp hắn chế lại một bộ khác. Hỏa kỳ lân tuy là tài liệu chế tác rất tốt nhưng lại không phù hợp yêu cầu hiện tại của ta.

Bạch y tiên nhân phất tay một cái, trước mặt ta chợt hiện ra một khối tinh thạch toát ra hàn khí thấu xương. Người biết hàng đương nhiên không thể không nhận ra đây là Băng Thần tinh. Tuy nó không tốt

bằng nội đan của băng kỳ lân nhưng cũng đã là tài liệu thuộc hàng tìm mồn mắt cũng không thể có được.

“Ta dùng vật này đổi lấy hỏa kỳ lân của ngươi, đổi không?” Bạch y tiên nhân hỏi ta.

“Dĩ nhiên là đổi! Có ngu mới không đổi.” Ta gật đầu lia lịa.

“Nhưng võ công của ngươi thuộc hệ hỏa, không phải sao?” Bạch y tiên nhân nhắc nhở ta.

“Ta đã đạt tới cảnh giới không cần tới vật phụ trợ.” Ta vênh mặt kiêu ngạo tự sướng.

Cơ mặt liệt vạn năm của bạch y tiên nhân tựa hồ giật vài cái, khóe miệng hình như cũng hơi run run. Ta còn chưa kịp nhìn rõ thì cảnh vật trước mắt đã biến đổi.

Không chỉ là cảnh vật biến đổi, ngay cả quần áo trên người ta cũng đổi khác, khắp nơi đều là lỗ thủng, phong cách khá giống y phục của Vân Thiết Sinh trước kia. Cúi đầu, bên chân là một cái bát mẻ. Nhìn quanh, nơi này là một con phố náo nhiệt, người qua lại lúc nhúc, ven đường không thiếu hàng sạp, quán xá.

Hơi bối rối một chút, ta cuối cùng cũng nhận ra thân phận mới của bản thân là một tên ăn mày.

Chỉ mới cầm cái bát mẻ lên đã thấy bụng kêu ọc ọc, báo hiệu cho ta biết nó đang rỗng tuếch.

Đi dọc con phố dài, ta làm quen với môi trường mới, tranh thủ tìm được Đạp Lãng sớm một chút là ta có thể về nhà.

Cuối phố là cửa thành đồ sộ dẫn ra một con đường lớn, hai bên đều là vùng rừng núi. Chui vào trong rừng, nơi này có rất nhiều động vật nhỏ như thỏ hoang... để lấp bụng, ta đương nhiên sẽ không khách khí với hệ thống.

Một lúc lâu sau, một con thỏ nướng chín vàng mỡ màng óng ánh xuất hiện trên tay ta. Ta nhanh gọn giải quyết nó, ợ một cái nằm ườn trên bãi cỏ nắng ấm nghỉ ngơi, trong đầu cân nhắc bước hành động kế tiếp. Áo cảnh này không biết rộng lớn tới chừng nào, tìm người như mò kim đáy bể. Vừa rồi ta ra suối rửa thịt thỏ, tiện thể tắm rửa mới phát hiện bộ dáng của mình cũng thay đổi. Cấp độ khó lại tăng lên đáng kể rồi.

Nằm phơi nắng ấm áp thoải mái, ta ngoác miệng ngáp dài rồi mơ mơ màng màng đi vào cõi mộng luôn.

Đến lúc tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về tây, ta lội suối bắt mấy con cá rồi tìm một cái sơn động gần đó đốt lửa trại qua đêm. Áo cảnh này còn gần với hiện thực hơn cả Hoàng Hôn. Hoàng Hôn dù sao vẫn chỉ là trò chơi, vẫn phải bảo lưu lại truyền thống đất hoang thì đâu đâu cũng là quái cùng đặc tính hồi sinh quái theo giờ cố định. Trong khi đó, áo cảnh này có những vùng đất hoang giống y như một khu bảo tồn sinh thái hoang dại.

Ngày thứ hai ở thế giới này, ta đi loanh quanh trong thành dò la tin tức thì biết được nơi này gọi là Huyền Thiên đại lục. Trên đại lục có tổng cộng 16 quốc gia, ngoại trừ các vương công quý tộc của các quốc gia trên, còn có mười đại cường giả được người người tôn kính. Trong số đó, nổi bật nhất chính là người kế nhiệm mới nhất cho một trong mười vị trí cường giả kia, tên là Phong Hồi Liễu. Hắn là một kẻ không biết ở đâu chui ra, thế mà lại đã bại được Vũ Trí Xa – người có kiếm thuật cao siêu nhất trong mười đại cường giả.

Sự kiện đáng chú ý nhất? Có vẻ thú vị, hơn nữa còn là sự kiện gần nhất. Đạp Lãng vào đây trước ta, rất có khả năng là hắn muốn nhanh chóng nổi tiếng rồi để ta đi tìm hắn.

Không biết có đúng hay không nhưng tới xem thử cũng tốt, dù sao bây giờ ta cũng không sở hữu manh mối trọng yếu nào.

Tung tích của Phong Hồi Liễu ta đã hỏi thăm đâu vào đó. Hắn hiện đang ở thành Thương Khung, quốc đô của Đào Thâm quốc, thân phận của hắn vốn chính là hoàng tử nước này.

Vị trí hiện tại của ta là một thành nhỏ hẻo lánh của Dật quốc. Nước này cùng Đào Thâm quốc bị ngăn cách bởi ba quốc gia khác.

Khoảng cách địa lý ngàn dặm xa xôi, ta thì không một xu dính túi, xem ra hành trình này sẽ tốn rất nhiều thời gian nha.

Cũng may, bản lĩnh toàn thân của ta không thiếu, tuy không có tiền, ta vẫn chạy nổi tới Đào Thâm quốc trong tình cảnh màn trời chiếu đất. Trong cả hành trình, để né mặt quân tuần tra biên giới, ta đã phải trèo đèo lội suối rất vất vả.

Ba tháng sau, ta khoác trên người một bộ cánh còn “mát mẻ” hơn bộ thời trang thùng lỗ lúc mới tới đứng trước cửa thành Thương Khung.

Mục tiêu tiếp theo: gặp được Phong Hồi Liễu. Hắn là hoàng tử, ta lại là ăn mày, muốn gặp mặt được chắc cũng phải tốn không ít công sức.

Bán hơn mười tấm da thuộc làm được trên đường đi cho tiệm may, ta rốt cuộc có một ít tiền thuê một gian phòng nhỏ ở một góc hẻo lánh trong Thương Khung thành. Muốn là gì thì trước tiên vẫn phải lo thu xếp cho bản thân đã.

Xong việc, ta mò tới lân la quanh khu vực Tuyên Vương phủ. Phủ đệ này là của Phong Hồi Liễu, nếu nghiên cứu kĩ có thể ta sẽ tìm được cơ hội gặp hắn.

Cửa phủ dán một tờ bố cáo tìm nhân công: Vương phủ chúng ta hàng năm đều mở đợt tuyển dụng đầu bếp, thợ may, y sư...

Nhận định Phong Hồi Liễu chính là Đạp Lãng càng thêm được củng cố.

Ta thò tay định tháo bản bố cáo xuống khỏi cửa thì lại bị vệ binh gác cổng ngăn cản: “Mời ngài tham gia khảo hạch trước rồi hẵng nói. Trước đây cũng từng có vô số người tới xin nhận việc đều bị Vương gia nhà chúng ta đuổi đi.”

Khảo hạch thì khảo hạch!

“Đúng rồi, ngài định nhận công việc gì?” Vệ binh vừa đi trước dẫn đường vừa hỏi ta.

“Đầu bếp.” Ta theo chân hắn bước vào đại môn Vương phủ.

13. Vô Chùng Phong - Chương 13

Vệ binh mang ta vào phòng bếp. Nhìn qua một lượt, phòng bếp đầy ắp nguyên liệu nấu ăn rực rỡ muôn màu cái gì cũng có, duy chỉ thiếu nguyên liệu làm bốn món thức ăn, một món canh đơn giản mà ta muốn chuẩn bị.

Ta lại càng thêm chắc chắn về phỏng đoán của mình.

“Chỗ này còn thiếu vài nguyên liệu nấu nướng, ta có thể xin thêm không?” Ta hỏi vệ binh dẫn đường.

“Người cần thêm những gì?” Vệ binh hỏi lại ta.

Ta báo ra những thứ cần thiết, vệ binh nghe xong thì kinh hãi đan xen hoảng sợ bước đi. Ta gần như đã có thể khẳng định rằng Phong Hồi Liễu chính là Đạp Lãng, vì bốn món mặn và một món canh này vốn là thực đơn cơm trưa của chúng ta trước khi đi miếu hoang nhận nhiệm vụ.

Không bao lâu sau, vệ binh đã quay trở về với những nguyên liệu ta cần. Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà hắn đã chuẩn bị xong, chứng tỏ những thứ này đã sớm được thu thập sẵn, chỉ chờ ta hỏi tới.

Thuần thực làm xong đồ ăn, ta cầm thực hạp theo vệ binh đi qua tầng tầng lớp lớp hành lang gấp khúc ngoằn ngoèo tới một đình hóng mát. Trong đình ngồi một nam tử mặc trường bào hoa lệ. Hắn thấy ta tới, ánh mắt không nhìn thực hạp lấy một cái mà lại nhìn ta chằm chằm. Giờ hắn có nói hắn không phải Đạp Lãng ta cũng không tin.

Mở thực hạp bày toàn bộ các món lên bàn, nam nhân có-vẻ-đúng-là-Đạp-Lãng này cười hỏi ta: “Người ném thử chưa?”

“Chưa.” Ta lắc đầu, chẳng cần đợi hắc mồi liền nhón tay bốc một viên thịt ném vào miệng nhai nhai. Cũng chẳng còn cách nào, có mỗi một bộ bát đĩa thì người ta dọn tới trước mặt hắc mồi rồi~

“Ha ha!” Người kia cười lớn, cũng không vì sự bất lịch sự của ta mà trách tội. Ngược lại, hắc mồi đưa bộ bát đĩa của hắc mồi cho ta, quay đầu phân phó vệ binh bên cạnh: “Đi lấy thêm một bộ bát đĩa.”

Chúng ta cười cười nói nói ăn xong bữa cơm. Nam tử kia không ngoài dự kiến của ta rút ra nửa khối ngọc bội. Hai mảnh ngọc bội đập lại với nhau, lại một trận hoa mắt chóng mặt, chúng ta trở về tiên cảnh mây trắng lượn lờ kia. Trước mặt, ba vị tiên nhân vẫn đứng ở vị trí như cũ.

Hồng y tiên nhân cười nói: “Các người đã vượt qua hết các khảo nghiệm, hiện tại đã có kỹ năng Thiên lý truyền âm.”

Cảnh vật trước mắt lại thay đổi, chúng ta trở về miếu hoang. Nhìn thời gian trong game, nó vẫn dừng lại tại thời điểm chúng ta quyền xong tiền.

Ta lục soát trong túi nhưng không thấy những thảo dược hái được lần này, chỉ có một khối Băng Thần tinh nằm chổng chơ.

“Cho ta xem túi của ngươi.” Ta nhéo Đạp Lãng.

Thảo dược ta nhờ hắc mồi hộ cũng không thấy, những vật khi chơi bàn xoay cũng không được trả về. Lần này chúng ta lỗ nặng.

“Tiểu Bạch, lưỡi vẹt của ngươi còn không?” Ta quay sang hỏi Tiểu Bạch đang đậu trên vai.

..... Tiểu Bạch -_-|||

“Quả nhiên~ Việc Tiểu Bạch nói được tiếng người chỉ có thể phát sinh lúc thần trí ta không ổn định mà thôi.” Ta nghiêm mặt gật gù.

“Đồ mồm thối!”

Lời này không phải Đạp Lãng nói.

Hiện tại, trong miếu trừ bỏ lão đạo sĩ cũng chỉ có hai người chúng ta nên...

“Tiểu Bạch à, người thật là thiếu kiên nhẫn nha~ Ta mới chỉ tiện mồm kích tướng một chút mà ngươi đã nhin không nổi, về sau phải rèn luyện thêm tính nhẫn nại đi.” Ta cười tủm tỉm nói.

..... Tiểu Bạch lại -_-|||

Đúng lúc này, một đám bồ câu bỗng từ đâu “phành phạch” chui vào trong miếu bao phủ lấy Đạp Lãng. Một lúc lâu thật lâu sau đó, hần mới xem xong hết thư tín.

“Trong bang có việc, ta đi trước. Nhớ phần cơm tối cho ta.” Đạp Lãng vứt lại một câu như vậy, chạy lấy người.

Có việc? Ta cười ha ha. Người đánh mất kiến bang lệnh cao cấp, thuộc hạ của người thể nào cũng nghĩ người bị tẩy trắng, không có việc gì mới là lạ.

Nhưng dù sao đây cũng là việc riêng của Đạp Lãng, ta không cần để ý tới. Xoa đầu Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch này, tối nay người muốn ăn gì?”

“Yến Trường Không kho tàu.” Tiểu Bạch lạnh lùng trả lời.

“Ấy ấy, người càng ngày càng không đáng yêu. Nhớ năm người còn nhỏ xíu, người vốn là một chú chim non thuần khiết cỡ nào nha~~” Ta đặc ý rung đùi cảm thán.

“Người câm miệng cho ta!!!” Tiểu Bạch thét lên chói cả tai.

Đến giờ cơm tối, Đạp Lãng quả nhiên xuất hiện để cọ cơm.

“Đạp Lãng, ngày mai ta mang người đi luyện cấp nha~” Ta gợi ý. Nội lực, kiếm pháp và khinh công của tên này đã bị phế hoàn toàn, nhất định phải mau chóng luyện về như cũ.

Đạp Lãng hơi sững sốt, sau đó cười tới híp cả mắt lại: “Được.”

Ăn cơm xong, ta pha một thùng rượu thuốc lớn: “Đạp Lãng! Lại đây ngâm mình. Chưa hết một canh giờ không được ra. Nếu không có việc gì cần làm thì vừa ngâm vừa luyện nội công đi.”

“Ừ.” Đạp Lãng ngoan ngoãn nghe lời cởi sạch trợn nhảy vào bồn.

Ta xoay người vào thư phòng, lấy giấy ra bắt đầu phác họa bản thiết kế trang bị mới cho Đạp Lãng.

Chỉ vừa suy nghĩ được một lát, trong đầu bỗng vang lên thanh âm của tên nào đó: “Trường Không, người đang làm gì thế?”

“Làm trang bị.” Ta qua loa đáp lời.

“Đừng làm nữa, chúng ta nói chuyện đi.”

“Ta đang bận.”

“Nhưng ta rất chán nha, ngâm thuốc chẳng làm gì được...”

“Lúc này nói chuyện chẳng phải ta đã bảo người vừa ngâm vừa luyện nội công rồi sao?”

“Chỉ ngồi không như thế chẳng có gì thú vị cả.”

“Dù là vậy thì người cũng đừng quấy rầy ta chứ. Ta không rảnh đâu.”

“Trường Không, người thật vô tình quá đi~”

“Cút! Người chỉ dùng Thiên lý truyền âm để nói nhảm thế này thôi à?”

“Không cút~ Trường Không~~~”

Đạp Lãng không ngừng chế tạo tạp âm bên tai ta, sợ hãi luôn: “Người muốn nói chuyện gì?”

“Gì cũng được, tốt nhất là chuyện về người.”

“Ta không có chuyện gì hay để nói cả.”

“Sao có thể thế được! Ta hỏi người này, sao người lên ngựa trừ hay vậy? ...”

Kết quả là thắng tới khi Đạp Lãng ngâm mình xong, bản thiết kế trên tay ta vẫn trống không. Số lượng gân xanh trên trán ta gia tăng nhanh chóng.

14. Vô Chùng Phong - Chương 14

Ngâm rượu thuốc xong, Đạp Lãng xông vào phòng làm việc của ta. Hắn ngang nhiên đặt mông ngồi trên một đồng tài liệu mà thả bỏ câu tới lui xử lý sự vụ trong bang. Tuy vẫn có tiếng bỏ câu đập cánh phành phạch nhưng so với tiếng Đạp Lãng lảm nhảm bên tai thì còn tốt chán. Ta cũng dần xem nhẹ sự tồn tại của hắn để chuyên tâm thiết kế.

Phác họa xong một bản nháp, ta ngẩng đầu. Không biết từ khi nào, Đạp Lãng đã tới ngồi cạnh ta. Dụi dụi đôi mắt đang chỉ muốn khép lại, ta nhìn thoáng qua đồng hồ cát kê bên mới biết giờ đã quá nửa đêm.

“Sao ngươi còn chưa đi nghỉ?” Ta mơ mơ màng màng hỏi hần. Vừa rồi quá tập trung suy nghĩ, hiện tại lại thả lỏng, cơn buồn ngủ ùn ùn kéo tới bủa vây ta.

“Ồm, ta... Ta cũng vừa xử lý xong hết việc trong bang.” Đạp Lãng có vẻ xấu hổ. Chắc là ta hoa mắt rồi~ Tên này da mặt dày như vậy, làm gì có lúc nào ngưng với ngừng chứ.

“Vậy ngươi mau về nghỉ ngơi đi. Sáng sớm ngày mai, giờ Mão tới đây, ta mang ngươi đi luyện cấp.” Ta ngáp dài, vừa nói vừa lơ mơ ra khỏi cửa thư phòng, về phòng ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại thì đã qua giờ Mão, ta vội vàng vùng dậy gào rú: “Yến Nhị! Yến Nhị!!! Tên chết dẫm nhà ngươi! Đã dặn là giờ Mão gọi ta dậy, sao không gọi?!!!”

“Lão bản, là Đạp Lãng đại ca bảo ta không cần đánh thức ngươi.” Yến Nhị từ ngoài sân gào trở về.

Đạp Lãng? Cái tên không biết xấu hổ này! Hôm qua, ta vừa mới sửa quyền hạn trong cửa hàng để Đạp Lãng thành đồng quản lý, miễn cho hần muốn vào hậu viện còn phải qua Yến Đại, Yến Nhị thông báo phiền phức. Ấy thế mà hôm nay hần đã bắt đầu sai sửa nhân viên của ta. Rõ là muốn nhện cũng không xong!

Sáng sớm ngày ra đã phải rời giường, giờ lại thêm chuyện này, ta đã bực nay càng bực. Xanh mặt đẩy cửa bước ra, ta lại bị hấp dẫn bởi thân ảnh đang múa kiếm trong sân, đến nỗi quên cả cẩu kính. (*Editor: *khu* hám zai *khu**)

“Kiếm pháp thật tốt!” Ta vỗ tay. Tuy động tác múa kiếm có hơi trúc trắc, nhưng có thể thấy được bộ kiếm pháp này rất tinh túy, có thể sánh bằng bộ kiếm pháp Vân Thiết Sinh dạy cho ta.

Đạp Lãng vừa nghe thấy tiếng ta thì lập tức ngừng luyện kiếm. Hần cười cười đi đến: “Ngươi dậy rồi à?”

Ta gật gật đầu: “Ngươi luyện tiếp đi, ta đi làm chút đồ ăn nhẹ. Ăn xong ta mang ngươi đi luyện cấp.

Lót dạ no nê, ta dẫn Đạp Lãng đến khu vực báo hoa cấp 50. Máy con báo này nhanh nhẹn dị thường, là đối tượng rất hợp để Đạp Lãng tôi luyện độ thuần thực kiếm pháp và thân pháp.

Nhét vào tay hần một túi huyết dược thật to, ta một cước đá hần vào giữa bầy báo hoa. Bản thân ta thì lôi ra bản phác thảo tối qua bắt đầu chậm rãi chỉnh sửa. Mỗi khi hần bị công kích trí mạng trốn không thoát, ta mới ra tay cứu giúp một chút.

Buổi trưa, chúng ta ngồi ngay giữa chốn đồng không mông quạnh nướng thịt ăn qua loa. Buổi tối về cửa hàng ăn cơm, thuận tiện cho Đạp Lãng ngâm rượu thuốc. Ngâm xong thì ta lại tiếp tục tạo trang bị cho

hắn, còn hắn thì ngồi xử lý bang vụ. Vì mỗi lần như vậy chúng ta đều bận bịu tới tận đêm khuya nên ta thu dọn một gian phòng kế bên để hắn ngủ lại.

Sống bình thản như vậy trong chớp mắt đã một trăm ngày. Bản vẽ trang bị của Đạp Lăng sau khi bị ta sửa tới sửa lui, cuối cùng cũng trở nên hoàn mỹ, chỉ chờ ngày được làm ra. Bởi mỗi ngày đều phải pha rượu thuốc cho Đạp Lăng, ta không thể bê quan nên mới kéo dài tới tận hôm nay.

Ăn xong cơm tối, chờ Đạp Lăng ngâm rượu thuốc xong, ta ngừng việc trong tay: “Đạp Lăng, võ công của người đã gần như khôi phục hoàn toàn. Bắt đầu từ ngày mai, ta muốn bắt đầu chế tạo một bộ trang bị, thời gian đại khái tốn tầm bốn tháng. Trong khoảng thời gian này không thể bị quấy rầy. Ngày mai chúng ta sẽ ngừng việc cùng luyện cấp. Về sau người thiếu gì, chỉ cần trong cửa hàng có thì cứ tùy tiện lấy dùng, không cần hỏi ta.”

Đạp Lăng vừa nghe ta nói hết câu thì vẻ tươi cười trên mặt cũng biến mất: “Ta biết rồi.” Hắn xoay người đi mất hút, buổi tối cũng không thấy về.

Bốn tháng sau, ta trưng ra khuôn mặt hốc hác, tiêu tụy, rốt cuộc đã hoàn thành cái bộ trang bị mà đáng lý phải mất hơn bảy tháng mới có thể ra đời. Ta đặt tên cho cả bộ trang bị là “Đạp Lăng”, vì đây vốn là đồ làm riêng cho hắn mà. Trọn bộ gồm một thanh trường kiếm, một bộ áo giáp, một trường bào, một áo choàng, hai cái nhẫn, hai vòng tay, một vòng cổ, một châm gài áo. Cả bộ trang phục đều lấy tông màu lam nhạt làm chủ đạo, ánh sáng chiếu vào sẽ tạo cảm giác như mặt nước lăn tăn. Thuộc tính mỗi thứ trong bộ đều rất hài hòa với võ công của hắn. Vì có dung hợp Băng Thần tinh nên cả bộ trang bị này đều xếp vào cấp bậc Thần khí.

Đóng gói trang bị gửi trạm dịch cho Đạp Lăng, ta lập tức nằm vật xuống giường ngủ như chết, thực sự quá mệt mỏi...

Một lần nữa tỉnh lại, lơ mơ nhận biết được bên ngoài giờ đang là ban ngày. Cả người vô lực, bụng thì âm vang như sấm rền, hẳn là sắp chết đói. Ta giãy giụa đứng lên, còn chẳng thèm mặc áo khoác, cứ thế đẩy cửa phòng đi ra, hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng lết hướng phòng bếp.

“Người tỉnh rồi!” Có tiếng người nào đó vang lên bên tai, nghe quen quen. Ta đã đói tới lả cả người, cũng chẳng còn thừa tinh lực nhận ra hẳn là người nào.

“Ừ.” Qua loa đáp lời, ta tiếp tục quá trình lê lết tới phòng bếp của mình. Còn chưa tới được cửa bếp, hương cháo thơm phức đã bay vào mũi. Bên miệng hiện ra một cái thìa, ta theo phản xạ há mồm, một thìa cháo trắng độ ấm vừa phải được rót vào trong miệng ta. Ngon thật, ta nhanh chóng nuốt cháo: “Thêm thìa nữa~”

Ăn bảy, tám thìa, cảm giác đói lả đã không còn. Lúc này, ta mới có sức mở ra hai mí mắt nặng nề. Hình dáng Đạp Lăng hiện ra trước mắt, trên người là trang phục do ta thiết kế, đến cả nhẫn, vòng tay, vòng cổ, châm gài đều đeo đầy đủ.

“Ừ, không tệ, không tệ~” Ta một tay tiếp nhận bát cháo từ tay hắn, nuốt từng thìa, từng thìa, hai chân lại

xoay quanh hẳn thưởng thức kiệt tác của mình. Đáng người này, diện mạo này! Quả là không lãng phí quần áo cùng những vật phẩm trang sức của ta.

Chợt nhớ ra mình đã lâu lắm rồi không log out, ta ngấm ngứa chán chê tác phẩm do mình tạo ra rồi mới thoát khỏi game.

Đơn hàng đã lại chất đống trong hòm thư. Người máy báo cáo rằng ta đã lỡ mất vài cuộc gọi, mở ra mới biết là do Lam Dịch gọi tới. Ta ngay lập tức gọi lại, trên màn hình xuất hiện hình ảnh một anh đẹp trai.

“Lam Dịch?” Ta dò hỏi.

Mất một lúc lâu, anh đẹp trai mới hỏi lại ta: “Người là Hạ Vũ?”

“Ừ.” Ta đáp.

Hàn huyền vớ vẩn vài câu, Lam Dịch đề xuất gặp mặt, còn dùng tới chiêu tự mình xuống bếp câu dẫn ta. Ta tất nhiên không thể cưỡng lại dụ hoặc, lập tức đáp ứng, thời gian liền định vào tuần sau. Cũng không phải ta không muốn thật nhanh được thưởng thức đồ ăn hân làm, mà là vì công tác của ta đã tích lại nhiều lắm rồi, không hết một tuần không thể hoàn thành.

Chiều tối một tuần sau, ta lái phi thuyền tư nhân tới nhà Lam Dịch. Tên này giàu nứt đổ đổ vách, chỉ bằng diện tích mà căn nhà của hắn chiếm dụng và cảnh quan xung quanh cũng có thể nhìn ra.

Lam Dịch dùng ánh mắt hâm mộ liếc qua phi thuyền của ta. Nó có khả năng bất chấp hoàn cảnh tiến hành hyper jump (*), thể tích lại nhỏ gọn, tìm khắp cả liên bang chắc cũng chỉ có một chiếc.

Tay nghề của Lam Dịch quả nhiên không thể coi thường, ta còn thiếu chút nữa ăn luôn cả lưỡi mình. Ồ một cái, ta ôm cái bụng no căng nằm lăn lóc trên tấm thảm trải nhà của Lam Dịch, cùng hắn câu được câu mất nói chuyện phiếm. Nói chán rồi cũng sẽ thấy mệt, ta ngáp ngáp dài chào tạm biệt Lam Dịch.

“Ngủ lại luôn đi, sáng mai ta làm đồ ăn sáng cho ngươi.” Lam Dịch rất nhiệt tình giữ ta lại.

Ăn sáng? Nước miếng của ta lại tràn ra, quyết định ngủ lại.

Ngủ nhờ một đêm rồi cuộc kéo thành ở lại n ngày. Cũng không thể trách ta nha... Đồ hân làm ăn siêu ngon, làm ta ăn một bữa lại suy tính bữa tiếp theo nên ăn cái gì. Nếu Lam Dịch không hạ lệnh trục khách thì ta sẽ tiếp tục mặt dày ôm đùi hắn cợ cơm. Dù sao, công tác vẫn có thể hoàn thành trên phi thuyền =v=. Lúc không ăn, ta thường nhàn nhã cùng Lam Dịch câu cá trong ao nhà hắn, hoặc nằm ườn trên ghế dài ngoài sân phơi nắng, vừa nhắm nháp điểm tâm tự tay Lam Dịch làm vừa cùng hắn tâm sự. Mỗi ngày đều tiêu diêu tự tại.

Hôm nay, ta đang ngồi ăn cơm và xem tin tức liên bang với Lam Dịch thì thấy đưa tin về một tinh cầu nguyên thủy mới được khai phá của liên minh du lịch Du Sơn Ngoạn Thủy. Nơi đó đã được kiến thiết thành công viên sinh thái nguyên sơ lớn nhất, nghe nói hôm nay là ngày đầu tiên mở cửa cho công chúng tham quan.

“Chỗ này có vẻ hay ho nha~” Lam Dịch nhìn vào thế giới nguyên sơ xinh đẹp trên màn hình mà buông lời tán thưởng.

“Người muốn đi không?” Ta hòa theo ý hấn đưa ra lời mời.

“Muốn thì muốn thật, nhưng vé vào cửa chẳng phải đã bị đặt hết từ mấy tháng trước rồi sao?” Lam Dịch tỏ vẻ thất vọng ỉu xiu.

“Đừng lo, ta có thẻ hội viên VIP của công ty đó, có thể vào cổng miễn phí.” Ta cười nói.

“Nhưng ta làm gì có thứ đó.” Lam Dịch càng thêm buồn bực.

“Ta đã nói thẻ thì khẳng định có thể mang người theo. Thẻ của ta cao cấp hơn một chút so với thẻ VIP thông thường, cho phép mang bạn cùng đi.” Ta buồn cười giải thích.

“Thật không? Vậy chúng ta ăn cơm xong rồi đi đi!” Lam Dịch vui vẻ nói.

Chú thích:

*hyper jump: cái hiện tượng hiện tại mới chỉ xảy ra trong phim khoa học viễn tưởng và trên lý thuyết:v Đại khái là một phi thuyền có được lực đẩy cực mạnh làm cho nó di chuyển cực nhanh trong không gian, tới mức bóp méo và tạo ra được một lỗ hổng trong không gian vũ trụ, từ đó tạo một “đường tắt” giúp nó gần như là dịch chuyển tức thời tới một vị trí khác cách cực xa so với vị trí ban đầu của nó. Còn được biết tới với những từ khóa như hyperdrive hay wormhole...

khụ Trên đây là giải thích cặn kẽ, xin lỗi vì editor chỉ là một thằng cuồng sci-fi:v Tóm cái vấy lại thì cái hiện tượng này có thể được biết đến với cái tên “bước nhảy alpha” nếu là độc giả trung thành của Doraemon (hoặc các trẻ cũng có thể biết đến nó nếu cuồng sci-fi hay khoa học hàng không vũ trụ như editor LOL)

15. Vô Chùng Phong - Chương 15

Ta điều khiển phi thuyền đỗ lại ở cầu nổi chuyên dụng của công viên nguyên sinh. Cửa khoang thuyền mở ra, ta cùng Lam Dịch bước trên cầu nổi đi tới cổng VIP. Ta rút thẻ hội viên quẹt qua máy đọc thẻ ở cổng thông đạo.

“Ngài Phương Lâm Vân, chào mừng đến với tinh cầu Lục Mộng. Phi thuyền ngắm cảnh của ngài sẽ tới trong phút chốc, xin lùi lại.” Người máy trí năng đứng bên cạnh máy đọc thẻ sau khi kiểm tra tin tức trên màn hình thì ôn hòa nói. Đồng thời, trên màn hình cũng xuất hiện thời gian đếm ngược 30 giây.

Khi đếm ngược còn có 3 giây, một cái xác phi thuyền rách nát hiện ra trong tầm mắt chúng ta.

“Thứ này là phi thuyền ngắm cảnh của các người?” Ta vừa chọc ghẹo người máy trí năng, vừa giang tay kéo Lam Dịch chạy ngược trở về phía sau. Phi thuyền này vỡ nát tung tóe, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng hiểu được không có khả năng là phương tiện ngắm cảnh do Du Sơn Ngoại Thủy, liên minh du lịch lớn nhất toàn liên bang cung cấp. Có lẽ đã xảy ra biến cố gì rồi.

Phi thuyền lắc lư nghiêng ngả, lao đảo dừng lại ở cổng thông đạo của chúng ta. Cửa khoang thuyền vừa mở, một bóng người chọt lao ra. Hắn vừa chạy vừa kêu to: “Chạy mau! Phi thuyền sắp nổ!”

Ta một tay ném Lam Dịch lên lưng, chạy thục mạng với tốc độ nhanh nhất có thể. Lam Dịch chạy thật là quá chậm.

Bóng người vừa nãy chạy còn nhanh hơn. Hắn phải chạy một quãng xa hơn ta rất nhiều, thế mà không tốn bao lâu đã đuổi kịp. Cho dù không có cái bao tải tên Lam Dịch này trên lưng, tốc độ chạy của ta vẫn chưa chắc đã bì được với hắn.

Loáng cái đã tới chỗ khi nãy ta đậu phi thuyền, A Mặc (phi thuyền bảo bối của ta) từ sớm đã tự động mở cửa khoang thuyền. Ta nhảy vào trong, còn anh chàng kia lại bị A Mặc phát động tia laser chặn ở bên ngoài.

“Mặc, đừng đùa nữa!” Ta buồn cười lắm nhưng vẫn phải trừng mắt liếc ảo ảnh A Mặc đứng bên người thì laser chặn cửa mới biến mất để người kia vào.

Không đợi ta ra lệnh, A Mặc liền cất cánh.

Ta buông Lam Dịch còn đang kinh hồn tám đấng xuống, nhét vào tay hắn một ly sữa an thần rồi mới quay sang tra hỏi người đàn ông xa lạ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta tên là Tô Lại Hồng. Vừa rồi, phi thuyền ngắm cảnh của ta bị tập kích, bắt đắ dĩ mới phải đáp xuống cửa thông đạo của các người. Xin lỗi vì đã liên lụy đến hai người.” Người lạ mặt đơn giản, ngắn gọn trình bày tình huống. Nghe thì có vẻ đã nói đầy đủ ngọn nguồn nhưng thực tế thì một chữ cũng không lộ ra.

“Thì ra là vậy. Ta đưa người đi đâu thì an toàn?” Ta gật gù tỏ vẻ lý giải.

Tô Lại Hồng ngẫm nghĩ một lúc lâu, chắc chủ yếu là suy xét độ đáng tin của ta. Cuối cùng, hắn vẫn báo ra một tọa độ.

Lời vừa ra khỏi miệng hắn chưa tới mười giây, A Mặc đã búng tay: “Tới rồi, xuống đi!”

Tô Lại Hồng sửng sốt một chút, nghi hoặc liếc mắt A Mặc.

A Mặc khinh bỉ nhìn ngược lại hắn như đang nhìn một bao cát.

Một phi thuyền chẳng những có thể tiến hành hyper jump trong mọi hoàn cảnh mà thời gian khởi động lại ngắn như vậy, chẳng trách làm cho người bình thường cảm thấy nghi ngờ.

Vách tường của khoang thuyền lập tức trở nên trong suốt tới độ có thể nhìn thấy khoảng không vũ trụ rộng lớn bên ngoài. Thẳng mặt chúng ta là một hành tinh hiện đại hóa thật lớn. “Có đúng là chỗ này không?” A Mặc biết rõ mà còn cố hỏi, quá ác liệt.

Tô Lại Hồng lại yên lặng liếc mắt nhìn A Mặc một cái. Sau đó, hắn từ túi ngực rút ra một bộ phát tín hiệu, bấm vài nút. Chỉ một lát sau, từ tinh cầu đối diện lao tới một mảnh rậm rạp toàn là phi thuyền bọc thép.

Kỳ hạm đi đầu bay đến trước mặt A Mặc, vươn ra một thông đạo nối. A Mặc vừa mở cửa khoang thuyền liền xuất hiện một đám chiến sĩ mặc kỵ giáp đen xì đứng bao vây. A Mặc tức khắc khởi động toàn bộ súng laser có khả năng xuyên thấu kỵ giáp phía trên cánh cửa.

“Ta không sao. Các người không cần xông vào gây rối!” Tô Lại Hồng trấn an nhóm chiến sĩ giận dữ rồi quay đầu nói với ta: “Cảm ơn người. Về sau có việc gì cứ tới tìm ta.” Dứt lời, hắn nhanh chóng ra khỏi phi thuyền.

Lời nói chẳng có chút thành ý nào =3= Số điện thoại còn không thèm để lại, ta có chuyện gì còn có thể tìm được người sao?

Tiến bước Tô Lại Hồng, ta nhìn nhìn vẻ mặt bị dọa không nhẹ của Lam Dịch. Xem chừng hắn cũng chẳng còn hứng thú du ngoạn gì, ta lệnh cho A Mặc “nhảy” (*) về nhà Lam Dịch.

Khủng bố tinh thần Lam Dịch thêm vài ngày, bắt hắn hứa cho phép ta tùy thời tới nhà cọ cơm, ta mới lưu luyến không rời tạm biệt Lam Dịch, rút quân về nhà.

Đã thật lâu không log in, vừa vào game, ta liền thấy bố cáo đầy đường. Đại hội võ lâm mỗi năm một lần sẽ lại bắt đầu lần nữa. Ta vào game cho tới nay tính ra đã được 5 năm. Năm đầu tiên, vì không biết võ công, lại mãi làm ăn nên ta đã bỏ lỡ đại hội lần thứ nhất. Hai năm sau đó, ta bị giam lỏng trong phái Tiêu Dao tu chí học hành nên cũng không thể tham gia. Năm thứ tư, trong khoảng thời gian ta bế quan tạo trang bị cho Đạp Lăng, đại hội luận võ cũng trôi qua luôn. Cho tới năm nay cũng đã là năm thứ năm, ta rốt cuộc có cơ hội trải nghiệm một lần.

Hưng phấn chạy đến nơi báo danh đăng ký thông tin, ta xoa xoa tay chuẩn bị quây một trận thật lớn.

Đại hội sẽ chính thức bắt đầu vào ba ngày sau. Hệ thống sẽ tiến hành phân tổ các tuyển thủ dự thi. Vòng loại dùng thể thức đấu loại 100 người (*). Sau mỗi trận, mỗi tổ chỉ có một tuyển thủ duy nhất được vào vòng trong, cứ như vậy đến khi chọn đủ một trăm danh ngạch. Đương nhiên, những tổn thương mà người chơi nhận trên lời đài, bao gồm cả tử vong, đều không tạo thành ảnh hưởng ngoài cuộc thi.

Vòng tiếp theo, trong một trăm người trúng tuyển sẽ có 2 người đứng ra quyết đấu, cứ thế theo từng vòng mà loại dần, thẳng đến khi tìm ra quán quân. (*)

Vòng đầu tiên đối với ta mà nói thì khá dễ dàng. Giết một trăm người chơi thoải mái hơn nhiều so với giết một trăm con quái ngang cấp vì tâm địa người chơi đều gian xảo. tính toán hơn quái vật nhiều. Họ chỉ chăm chăm tiêu diệt địch thủ xung quanh bằng cách nhanh nhất. Vì thế nên trong trường đấu, chiêu số âm hiểm phóng âm âm, kỹ xảo ngoan độc càng được thể phóng ra với tốc độ mắt thường khó theo kịp.

Ta vừa xuống khỏi lời đài thì thấy một người chơi vẻ mặt thân thiện mon men lại gần: “Ngươi là Tiền Tiến Tiền Tiến trong Tung Hoành đúng không? Ta chính là Tiễn Đa Đa (*), là a Đa đây!”

“Thì ra là ngươi hả?” Ta vui vẻ chào hỏi hắn. Tiểu tử này cũng giống ta, là một tên thấy tiền sáng mắt. Khi còn ở Tung Hoành, ta mở một khu bán đấu giá nhưng vì lười biếng, lại cảm thấy nhóc này có năng khiếu kinh doanh nên giao nó cho hắn quản lý. Đồ ta chế ra cũng đều đưa cho hắn mang đi tiêu thụ, tiền kiếm được chia mỗi người một nửa. “Ngươi làm thế nào nhận ra ta được? Diện mạo của ta ở đây hoàn toàn khác thời ở Tung Hoành mà.”

“Vừa rồi, ta nhìn thấy ngươi luận võ trên lời đài. Lần đầu chúng ta gặp nhau trong Tung Hoành, thân thủ của ngươi không hề giống võ công do hệ thống cung cấp, làm cho ta ấn tượng mạnh. Nên khi này, vừa thấy ngươi ra tay ta liền nhận ra.” Tiễn Đa Đa hớn hở khoe.

“Ngươi cũng giỏi ghê nha~” Ta vỗ vai hắn.

“Làm sao giỏi bằng ngươi~ Thề có cái bóng đèn, người ta bội phục nhất chính là ngươi. Nhớ lại hồi ở Tung Hoành, trước khi ngươi đi còn chơi cho Phong Hành bang một võ rõ đau. Thằng ngu Phong Mạt kia cho tới khi rời khỏi Tung Hoành vẫn không hề hay biết là nhờ ngươi cố ý bán tin tức nên bọn hắn mới có thể bắt được ngươi. Há há há~~~” Tiễn Đa Đa gian ác cười to.

“Thằng nhãi, ngươi bán ta được bao nhiêu? Phun một nửa ra đây.” Ta cũng cười gian huých huých vai hắn.

“Hai ngàn vạn tiền Tung Hoành, tức hai ngàn vạn đồng liên bang! Nhãi ranh, ngươi cũng thực có giá đó~” Hai tròng mắt của Tiễn Đa Đa đã muốn biến thành ký hiệu đồng liên bang.

“Khá đấy!” Ta gật gù, tỏ vẻ hài lòng với cái giá này.

“Từ khi ta vào Hoành Hôn đến giờ mãi không tìm thấy ngươi. Hàng năm, ta vẫn liên tục đăng tin bằng tiếng lóng của chúng ta trên bảng tin công cộng ở kinh thành để ngươi tới tìm ta, ai ngờ ngươi cũng chẳng thèm dẫn xác tới. Ngươi đừng nói là đã quên mất có thằng bạn là ta rồi nhá!” Tiễn Đa Đa phì phò lên ản.

“Đâu phải~ Người còn lạ gì, ta có bao giờ xem tin tức hệ thống đâu?” Ta vô tội nói.

“Cũng đúng... Trước kia ở Tung Hoàn, đến sư tử hồng (*) người còn không thèm chú ý, huống chi là cái mớ thiết bị thông tin liên lạc cổ lỗ sĩ ở nơi này. Người cũng chẳng cho ta số điện thoại trong hiện thực nên ta chẳng còn cách nào chia tiền cho người. Ta đành đổi hai ngàn vạn kia thành tiền trong Hoàng Hôn, dùng làm vốn tiếp tục kinh doanh. Nếu người nhìn bảng Phú hào (*) của Hoàng Hôn sẽ thấy tên Tiền Đa Đa ta đứng đầu đó~” Tiền Đa Đa tự hào khoe khoang. “Người đi theo ta đến cục đăng ký tài sản đi. Ta sẽ đem sản nghiệp ta đứng tên chuyển cho người. Tất cả đều là tiền bán thân của người đó XD”

“Cái gì gọi là tiền bán thân chứ hả? Khó nghe dễ sợ =3= Tạm thời người cứ giữ hộ ta đi. Giữa anh em ta còn cần phân chia ‘của người’, ‘của ta’ cái gì. Của ta không phải của người sao?” Ta vỗ vai hắn nói. Hai ngàn vạn đồng liên bang đối với ta cũng chẳng là gì. Ta tìm hiểu thì biết Tiền Đa Đa vốn chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, hai ngàn vạn tương đương với mấy chục năm thu nhập của hắn. Lúc ta bảo hắn đi bán tin tức cho Phong Mạt thì vốn đã không định lấy khoản tiền kia. Ta và hắn ở Tung Hoàn hợp tác rất hòa hợp, ta khi đó chỉ có lòng muốn giúp hắn kiếm thêm một khoản. Thật không ngờ tên tham tiền hơn mạng như Tiền Đa Đa mà cũng có nguyên tắc như vậy.

“Ta biết ngay người sẽ nói thế mà! Dù sao ta cũng chỉ nói thế thôi.” Tiền Đa Đa cười đã gian nay càng gian hơn. “Ta sẽ không khách sáo với người đâu nhé~”

Tại sao mấy kẻ ta quen đều mặt dày như vậy chứ?! Nghĩ không ra!

Chú thích: *(không khéo đây là cái chú thích dài nhất cả bộ truyện.v)*

*“nhảy”: này là để ám chỉ cái hyper jump. Nhảy tới nhảy lui a~ ()

*về vụ “đấu loại 100 người” và “2 người quyết đấu, theo từng vòng loại dần”: để giải thích rõ thể lệ đại hội luôn =]] Vòng loại, hệ thống sẽ tự động phân tổ ngẫu nhiên, mỗi tổ 100 người. Mỗi tổ này sẽ tổ chức hỗn chiến lẫn nhau, cho tới khi chỉ còn 1 người cuối cùng. Hỗn chiến sẽ tiếp tục cho tới khi chỉ còn đúng 100 tuyển thủ. Vòng tiếp theo và cũng là cuối cùng, vẫn là đấu trường 100 nhưng không hỗn chiến nữa mà sẽ giống tuyển chọn võ lâm minh chủ ý. Một thắng tự đứng ra ứng cử, đứa nào thấy nó không vừa mắt thì đứng lên khiêu chiến 1 vs 1, thắng nào thắng lại tiếp tục bị đứa khác khiêu chiến. Cứ như thế đến khi chọn được 1 thắng mạnh nhất => chiến thắng:v Kết luận là cái thể lệ chiến đấu của cái đại hội này rất hung tàn; hết hỗn chiến lại đến xa luân chiến

*về cái tên bạn Tiền Đa Đa: có nghĩa là “rất nhiều tiền” (ẩn ý: càng nhiều càng tốt), thể hiện cái bản chất con buôn thấy tiền mở mắt của bạn ý:v

*sư tử hồng: cái chức năng này tương đương với cái loa trong hệ thống trò chuyện của các game hiện nay, rống một tiếng cả server đều bắt buộc phải nhìn dù muốn hay không, uốn éo tầm vài phút mới chịu biến khỏi tầm mắt con dân.

*bảng Phú Hào: danh sách liệt kê các đại gia có tổng tài sản trong game lớn nhất aka giàu có nhất trong game.

16. Vô Chừng Phong - Chương 16

Tiền Đa Đa với ý đồ cợ cơm khăng khăng lôi kéo ta đi ăn mừng hội ngộ. Ta hiểu ý kéo hẳn vào Nhất Túy Lâu của Lam Nhất Dao.

Tuy Lam Nhất Dao không có mặt, chương quầy vẫn tuân theo chỉ thị của hẳn cho chúng ta ăn trưa miễn phí. Đồ ăn không phải trả tiền nên hương vị càng thêm thơm ngon, chỉ uống rượu không cũng thấy phá lệ ngọt lành. Thế là chúng ta say khướt một trận. Hai kẻ say mềm mắt lơ đãng, mông lung nằm ườn trên mặt bàn lèm bèm đủ thứ trên trời dưới biển, hồn nhiên không hề biết xung quanh tửu lâu đã bị tầng tầng lớp lớp người vây kín.

Chỉ chực chờ chúng ta cợ no rượu say đỡ nhau chân nam đá chân chiêu bước ra khỏi cổng lớn của tửu lâu, hằng hà sa số mũi tên phô thiên cái địa(*) ập tới.

Ta vừa cố gắng dùng kiếm đánh bay những mũi tên đang xé gió lao tới, vừa dùng nội lực bức cảm giác say ra khỏi cơ thể.

Những người chơi cầm nỏ kia hiển nhiên đã được huấn luyện bài bản, từng vòng vũ tiễn bắn ra không chút gián đoạn. Ta còn phải bảo vệ Tiền Đa Đa, thỉnh thoảng lại phải lôi kéo hẳn tránh né những mũi tên không kịp đánh bay, nhất thời khó có thể phá vòng vây.

“Cheng” một tiếng, Tiền Đa Đa đứng bên cạnh ta lấy từ bao quần áo ra một thanh chủy thủ kề lên cổ kéo một đường, dường như không muốn liên lụy đến ta.

Ta nhanh tay lẹ mắt dùng chuôi kiếm đánh ngắt hẳn, ném người lên lưng. Đây là lúc nào mà còn muốn gây thêm rắc rối?!

Đúng vào lúc này, từ lầu hai của tửu lâu bỗng bay ra một thân ảnh. Hẳn một chương đánh về phía đám nỏ thủ đối diện ta. Bóng roi vun vút, nỏ thủ trước mặt ta đều ngã xuống. Hàng rào người kiên cố trong nháy mắt có một lỗ hổng. Ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, phát động khinh công thoát khỏi vòng vây. Lúc này, ta mới nhận ra người cứu chúng ta là một người chơi nữ. Trong lúc thân mình vẫn ở giữa không trung, ta tung đạn pháo sang hai bên trái phải, rồi theo sát đằng sau cô gái nọ chạy ra bên ngoài. Ta thu hồi trường kiếm, ngược lại móc từ trong túi ra nỏ thì chông sắt, phi tiêu, đạn khói, phấn độc, vân vân và mây mây... Ta không chút do dự đem tất cả vũ khí sát thương diện rộng ném tứ tung như một đại gia vùng tiền quá trớn.

Cô gái này vừa lúc có một căn nhà ở ngay gần đây. Ta cảm kích theo nàng chém giết mở lối vào nhà, rút cuộc an toàn.

Nằm bẹp trên nóc nhà của người chơi nữ kia hé mắt ra ngoài, ta tặc lưỡi nhìn cả đàn người không thấy điểm cuối đang vây kín căn nhà mà sợ run người.

Nhà dân do hệ thống bán đều thuộc bảo hộ của hệ thống, không có sự cho phép của chủ nhà thì không ai có thể bước vào. Trong trường hợp người chơi đệ đơn xin cải tạo nhà mình thành cửa hàng buôn bán, phạm vi mặt tiền cửa hàng do chủ nhà quản lý cho phép người chơi khác tự do ra vào. Còn một loại khác là người chơi trực tiếp mua lại cửa hàng có sẵn của hệ thống. Loại hình này, giống như Nhất Túy Lâu của Lam Nhất Dao, tuy có thể giúp tiết kiệm một phần thời gian và chi phí trang hoàng nội thất để trực tiếp khai trương nhưng lại có một nhược điểm chết người: chỗ nào cũng là đất công cộng, ai muốn ra muốn vào tùy ý.

Hất nước lạnh đánh thức Tiễn Đa Đa, ta bắt đầu nghiêm hình bức cung: “Tên chết tiệt nhà ngươi đã chọc phải cái ổ kiến lửa nào mà “được đón tiếp nồng hậu” thế hả?”

“Ta? Ta nào có trêu chọc tới ai đâu.” Tiễn Đa Đa nghi hoặc nói. “Trận này không phải tìm người sao?”

“Hừ.” Nhìn chúng ta đẩy qua đẩy lại trách nhiệm, người chơi nữ ngồi bên chột hừ lạnh một tiếng.

“A, người tên gì? Cảm ơn người đã cứu chúng ta. Ta là Yến Trường Không.” Ta lập tức bày ra vẻ mặt biết ơn. Cô gái này mi mục như sơn, đôi mắt gọn sóng hồ thu, cái mũi nhỏ lại cao, bờ môi đỏ hồng chúm chím. Dáng người thon dài được bao bọc trong một bộ trường bào màu xám, một đầu tóc dài màu lam nhạt tùy tiện buộc túm sau đầu. Nhìn thế nào cũng là một mỹ nữ chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa.

“Rất cảm tạ người. Ta là Tiễn Đa Đa.” Tiễn Đa Đa cũng bày ra vẻ mặt heo huynh (*) tiếp cận mỹ nữ.

“Lau giùm nước miếng đi cái. Hai người các người sao vẫn chẳng tiến bộ gì hơn, cứ thấy gái đẹp liền quên luôn tự trọng của bản thân vút đi đằng nào.” Mỹ nữ khinh miệt nói.

Oa~ Mỹ nữ quả nhiên là mỹ nữ! Ngay cả đảo mắt cũng nghệ thuật như vậy, không khác gì đang liếc mắt đưa tình.

Mỹ nữ thấy chúng ta vẫn nhìn nàng mê đắm liền rút roi ra, hung hăng siết cổ chúng ta, đến khi huyết lượng của chúng ta giảm xuống chỉ còn một nửa mới buông ra. “Nếu biết trước các người “đức hạnh” tới bậc này, ta thà ngồi trên lầu xem kịch còn hơn. Ta là Cuồng Ca đây.”

“Chào Cuồng Ca... í í? Cái gì? Người...” Tiễn Đa Đa phản ứng nhanh hơn. Hắn chỉ vào mũi “người đẹp” kia lấp bắp: “Không... Không thể nào! Cuồng... Cuồng Ca là nam!!!”

“Người đang dịch dung?” Ta vẫn yên bác hơn một chút.

“Không phải. Ta bốc phải một tài khoản rất đen đủi. Lúc kiến tạo nhân vật, con rồng chết dẫm kia biến ta thành dạng này.” Khuôn mặt đẹp lộ ra biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi. Tuy “nàng” dù làm ra biểu tình gì vẫn mang một vẻ đẹp làm người ta xao xuyến, nhưng chỉ cần nghĩ tới bộ biểu cảm kia hoàn toàn đồng bộ với khuôn mặt thiếu đôn của Cuồng Ca ở Tung Hoành là hứng thú dạt dào của ta cạn sạch.

“Hó hó hó~~ Thì ra là Cuồng Ca~ Hệ thống đại thẩm thật thi thú, còn tặng người cái hình tượng duyên dáng thế này. Phải rồi, người giờ là nam hay nữ?” Tiễn Đa Đa cười tới mắt cũng không thấy. Nhớ hồi đó, Cuồng Ca ở Tung Hoành một thân sát khí lại hào sảng, phóng khoáng, bắt mắt nhất vẫn là quả đầu rực lửa bay loạn của hắn. Ấy vậy mà hiện giờ lại biến thành dạng này... Quá đối lập nha.

“Đương nhiên là nam! Bằng không ta đã sớm tự sát san hào. Được cái nhân vật này phân phối tự do khởi điểm là 20, cũng coi như có chút bồi thường.” Cuồng Ca buồn bực nói.

“20 điểm phân phối tự do? Vậy người hiện tại hắn là rất lợi hại. Bảng cao thủ đứng thứ mấy?” Tiễn Đa Đa ra chiều cảm thông an ủi nhưng biểu tình vui sướng khi người gặp họa trên mặt hắn có mùi mới nhìn không ra.

Giải đáp thắc mắc của hắn là roi da của Cuồng Ca.

Náo loạn một lúc, một con bồ câu bay tới đậu trên vai Cuồng Ca. Hắn xem xong thư thì nghiêm túc nói: “Hai thằng điên các người rất cuộc có chút ý thức nguy hiểm nào không thế?!! Dám đứng giữa đường cái rêu rao chuyện lừa gạt Phong Mạt ở Tung Hoành. Giờ thì vui rồi, bị thủ hạ của hắn từ thời Tung Hoành, hiện tại đang ở Hoàng Hôn tình cờ đi ngang nghe được. Nhân vật chủ chốt trong bang phái hiện tại của bọn họ đều là trực tiếp chuyển từ Tung Hoành sang, có biết không hả? Tên đó vừa chạy về bang gào thét một tiếng đã có một đồng người theo hắn tới hội đồng các người. Thật không biết nên nói gì với các người nữa. Liên bang phát triển đến thời đại này rồi mà vẫn còn sót lại hai thằng ngu hiểm thấy như các người...”

Ầy ầy, đang nói cái gì thế? mấy câu đầu còn nghiêm chỉnh, càng về sau thì móc mĩa, đá xoáy, châm biếm không thiếu thứ gì. Hoàng Hôn rộng lớn như vậy, thật vất vả mới gặp được bạn cũ, người nghĩ là dễ lắm sao? Chỉ mới hơi kích động một chút, có cần chỉ trích nặng lời thế không?

“Cuồng Ca... Ha ha... Tin tức của người thật linh thông nha... Hơ hơ...” Xem Cuồng Ca lần này thực sự có ý muốn dùng nước miếng dìm chết chúng ta, ta liền tỏ vẻ ngây thơ bẻ lái câu chuyện.

“Cũng thường thôi. Chỉ là lập một cái bang chơi cho vui.” Khẩu khí Cuồng Ca nghe thì có vẻ rất tùy hứng, rất không có gì đáng chú ý. Thế nhưng ta và Tiễn Đa Đa ở Tung Hoành đã quen biết hắn vài thập niên rồi, lại chả biết tổng tính tình hắn. Ta liền lựa theo ý tứ của hắn hỏi han: “Bang phái người lập tên gì?”

“Ngân Nguyệt.” Cuồng Ca thản nhiên như ruồi phun ra hai chữ.

“Ngân Nguyệt? Cái bang phái lớn thứ nhì Hoàng Hôn á?” Tiễn Đa Đa ra vẻ kinh ngạc cảm thán. Chỉ là, khi hắn nói ba chữ “lớn thứ nhì” còn cố ý nhấn thật mạnh, tựa hồ ngầm nói: Cũng thường thôi~ Chẳng phải trên đầu người còn có “lớn nhất” sao?

Chính vì thế, trên cổ Tiễn Đa Đa lại “được trang hoàng” một vết roi.

“Đúng rồi, Phong Mạt tới đây dựng bang nào?” Ta thấy Cuồng Ca tỏ vẻ thận trọng thì trong lòng có chút bất an, làm ơn đừng giống như ta nghĩ.

“Hắn? Đám người vừa vây công người, người còn không thấy rõ à? Một trong mấy tên đầu lĩnh chính là Vân Mộng, bang chủ phụ nhân của bang Đạp Sóng Mà Đi đó.” Cuồng Ca giải đáp vấn đề của ta.

“Vậy Phong Mạt chính là... Đạp Lãng, bang chủ của Đạp Sóng Mà Đi?” Ta rút ra kết luận. Thời điểm cái tên ấy vượt ra khỏi miệng, chẳng hiểu sao lại thấy vị đắng chát đọng trên đầu lưỡi.

“Hoàn toàn chính xác!” Cuồng Ca búng tay xác nhận.

Đạp Lãng, đáng lẽ chúng ta có thể trở thành bạn tốt, thật đáng tiếc...

Chú thích:

*phô thiên cái địa: đầy trời ngập đất => ý là dày đặc thôi:3

*vẻ mặt heo huynh: chính là cái biểu cảm đáng kinh này đây ->

17. Vô Chùng Phong - Chương 17

Căn nhà này thuộc sở hữu của đà chủ một phân đà trực thuộc bang Ngân Nguyệt. Vừa rồi, Cuồng Ca đang ngồi trên lầu ăn cơm thì bỗng thấy bang chúng Đạp Sóng Mà Đi kéo bè kéo lũ đi về hướng này. Hắn theo thói quen hỏi thăm tình hình từ tay trong mới biết nguyên lai là để thanh toán nợ cũ ở Tung Hoành, là Phong Hành bang muốn tìm Tiền Tiến Tiền Tiến trả thù.

Thời gian cấp bách, đợi hắn lâm thời triệu tập người của Ngân Nguyệt tới cứu giá thì chắc chắn không kịp. Cực chẳng đã, Cuồng Ca đành hỏi xem trong bang có ai có nhà riêng cách tửu lầu gần nhất. Thật may sao, một phân đà đà chủ của bọn họ lại mê nhất đồ ăn của Nhất Túy Lâu, còn đặc biệt tậu một căn nhà gần nơi đó.

Càng may hơn là thời điểm đó người này lại đang có ở nhà nên chúng ta mới có thể thuận lợi trốn vào.

Bỏ câu không ngừng bay tới báo cho chúng ta biết rằng cửa hàng của ta lẫn Tiễn Đa Đa, cùng với nhà riêng của Cuồng Ca ở kinh thành đều đã bị bao vây. Cuồng Ca nghe xong tin thì một mặt triệu tập bang chúng Ngân Nguyệt, mặt khác gửi lời “chào hỏi” tới các sếp sòng của Đạp Sóng Mà Đi.

Hội nguyên lão của Đạp Sóng Mà Đi chỉ gửi trở về ba chữ: “Giết không tha!”

Cuồng Ca nổi giận đập nát cái bàn trong phòng phân đà chủ, tỏ vẻ muốn cùng Đạp Sóng Mà Đi làm một trận huyết chiến.

Quầy rầy phân đà chủ một đêm, sáng hôm sau, ba người chúng ta dịch dung thành ba bang chúng bình thường của Đạp Sóng Mà Đi. Dưới sự che dấu của đạn khói, chúng ta thành công trà trộn vào đội ngũ của bọn họ, lại thừa dịp loạn mà nhích tới gần trạm dịch, truyền tống đến tổng bộ của bang Ngân Nguyệt – thành Ngân Nguyệt.

Ta cũng không muốn tạo xung đột với Đạp Sóng Mà Đi. Nếu tẩy trắng ta có thể ngăn chặn trận chiến này thì ta cũng không ngại, dù sao cấp bậc ở Hoàng Hôn này cũng không mang tầm ảnh hưởng lớn. Thế nhưng ta không thể đứng nhìn Tiễn Đa Đa và Cuồng Ca bị giết, bọn họ vốn chỉ là bị ta cuốn vào mà thôi.

Ta thả Tiểu Bạch đi truyền tin cho Vân Thiết Sinh. Với mấy thành thị do người chơi gây dựng như thành Ngân Nguyệt hay thành Đạp Lãng, người chơi giữ chức thành chủ có thể thiết lập hạn chế để quản lý những thành phần có thể ra vào thành tự do. Điều này cũng đồng nghĩa với việc chỉ có người chơi được chủ thành cho phép mới được vào thành.

Thành Đạp Lãng cùng thành Ngân Nguyệt đều do nhu cầu buôn bán nên bình thường cũng không đặt ra những hạn chế như vậy. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian nhạy cảm như hiện nay, chúng ta chắc chắn không có khả năng trà trộn vào. Thế nhưng, NPC hệ thống thì lại khác. Chỉ cần bọn họ đủ bản lĩnh thì không có nơi nào không vào được.

Vân Thiết Sinh đến rất nhanh. Ta kể rõ tình huống, còn đưa cho hắn bản đồ thành Đạp Lãng do Cuồng Ca cung cấp, mê được do ta đặc chế và mười mấy cái nhân bì diện cụ chế theo khuôn mặt của những nhân vật lãnh đạo trong Đạp Sóng Mà Đi. Tất cả là để hắn thuận lợi bắt cóc nhân vật trùm sò của bang Đạp Sóng – Đạp Lãng rồi đào tẩu thành công.

Sau đó, ta sẽ thương lượng với Đạp Lãng. Chuyện này do ta gây ra thì cũng nên do ta kết thúc, chỉ cần không liên lụy tới Cuồng Ca và Tiễn Đa Đa là được. Cùng lắm thì ta dùng cái mạng này đền cho hắn, ân oán đôi bên thanh toán triệt để.

Ta thật sự không muốn nhìn cảnh hai bên sống mái với nhau để rồi như thường dẫn đến lưỡng bại câu thương. Hai bang phái nhất nhì một khi đã khai chiến thì rất khó dừng lại. Chờ khi mọi người đều bình tĩnh lại thì máu đã chảy thành sông. Tới lúc đó, hận thù càng chồng chất thì chỉ có nước đánh tới chết hẳn mới thôi.

Ta ngồi chờ cả đêm. Rạng sáng hôm sau, Vân Thiết Sinh trở về. Hắn ném một người chơi xuống đất, nhìn đã biết là nữ.

Ta còn chưa kịp mở miệng hỏi nguyên do, Vân Thiết Sinh đã nói trước: “Người người nói không có mặt ở tổng bộ, nghe người bên đó nói chuyện thì hình như là hắn không online. Thế nên ta đành bắt người có quyền cao nhất hiện giờ của bọn họ về.”

Chẳng trách ta liên tục dùng thiên lý truyền âm mà Đạp Lãng vẫn không trả lời, thì ra là do hắn không online. Chỉ có thể trách Hoàng Hôn làm quá chân thực, ngay cả hảo hữu log in/log out cũng không thông báo một tiếng, biến ta thành một thằng ngớ ngẩn.

Tiến bước một Vân Thiết Sinh vẫn đang không ngừng buông lời chế giễu, ta nhìn mặt người chơi nữ kia thì nhận ra nàng là Vân Mộng, vợ trong game của Đạp Lãng.

Ta giải mê được cho Vân Mộng. Nàng từ từ tỉnh lại, nhìn thấy ta.

Không chờ ta kịp nói gì, nàng hét lên một tiếng. Tiếp đó, thanh máu của nàng trong nháy mắt rỗng tuếch tới đáy. Thật là... Ta còn chưa làm gì nàng đã tự tuyệt kinh mạch! (Đương nhiên, ta cũng không định làm gì nàng đâu.)

Trước mặt Y Thánh là ta, nàng hiển nhiên không tự sát thành công. Lao lực cứu người sống lại, ta ngay lập tức điểm huyết đạo của nàng. Ta kể tường tận cho nàng nghe mọi chuyện, lại tận tình giải thích cho nàng rằng ta không cố ý kết thù rồi thả nàng về. Chứ ta còn có thể làm gì người ta?

Nhìn gương mặt tái xanh của nàng lúc rời đi, ta linh cảm thấy công sức của ta lần này xem ra đã uổng phí.

Quả là như thế. Nàng rời đi không bao lâu sau, bang chúng Đạp Sóng bắt đầu tấn công thành Ngân Nguyệt.

Cuộc tàn sát bắt đầu, màu máu chói mắt tràn ngập khắp nơi. Ánh mắt mọi người đều trở nên mờ đục thị huyết. Ta nắm chắc thanh kiếm sắc bén đứng trên tường thành. Dưới lưỡi kiếm này đã có không biết bao nhiêu máu thịt tung bay, sinh mệnh trôi qua từng đầu ngón tay. Vì sao có những kẻ luôn chỉ vì vài lý do nhỏ bé không đáng kể mà vứt bỏ hạnh phúc lâu dài của chính mình? Đối lập với khung cảnh chiến trường ồn ào, náo động, trong lòng ta là một mảnh tĩnh lặng.

Không biết đã chém giết bao lâu, chỉ nhớ mang máng bang chúng Đạp Sóng từ trạng thái kẻ vai sát cánh bu đông bu đỏ chuyển dần thành tình huống trong vòng bán kính năm trượng xung quanh ta không có kẻ nào dám lại gần. Rất tiếc là ta thanh tịnh đã lâu, nay sát tâm lại nổi lên thì không ai có thể ngăn cản.

Dọc theo tường thành Ngân Nguyệt, nơi nào ta đi qua đều xác chết la liệt. Đạp Sóng Mà Đi đã lựa chọn chiến tranh, vậy ta sẽ thành toàn cho bọn họ.

Tiếng kèn kì dị theo phía sau bang chúng Đạp Sóng truyền tới. Ngay sau đó, một lá cờ lớn màu đen xuất hiện phía đường chân trời, mặt trên là hai chữ “Thanh Phong” trắng như tuyết lay động trong gió. Ta tỉnh mắt nhìn chằm chằm lá cờ này. Một lúc sau, sơn tặc đầy khắp núi đồi nhảy vào giữa trận địa của Đạp Sóng Mà Đi, ủa lên chém giết người của bọn họ.

“Đây là?” Cuồng Ca trợn mắt há mồm nhìn đám sơn tặc có vẽ là cứu viện đang loay hoay phía dưới, nào không kịp hoạt động phân tích tình huống.

Ta nhếch khóe miệng: “Không phải lo, là bạn.”

“A?” Nghe ta nói xong, thái độ của Cuồng Ca lập tức khôi phục bình thường. “Mang toàn bộ máy bắn

tên trong kho ra dạy cho cái lũ vô liêm sỉ dám tiếp cận tường thành một bài học! Chúng ta cùng ra ngoài chiến!”

Trận chiến hiện tại mới chính thức bắt đầu...

Giằng co ba ngày ba đêm, năm trăm ngàn bang chúng online của Đạp Sóng Mà Đi chôn thây dưới chân thành Ngân Nguyệt. Bang phái lớn nhất thiên hạ nguyên khí đại thương, vị trí trượt dài, trong nháy mắt bị đá ra khỏi top 100.

Bang Ngân Nguyệt tuy tổn thất hơn năm trăm vạn người, nhưng những người chơi chứng kiến cuộc chiến bảo vệ thành Ngân Nguyệt người trước nối tiếp người sau xin gia nhập. Từ đó, thực lực của bang Ngân Nguyệt càng tăng mạnh so với lúc trước, nhảy lên vị trí đứng đầu toàn hệ thống.

Tin xấu là: có người tới quan phủ tố giác Ngân Nguyệt cấu kết với sơn trại Thanh Phong. Bằng chứng rành rành, Ngân Nguyệt cũng khó lòng chối cãi. Vì thế, bang Ngân Nguyệt bị hệ thống cưỡng chế đổi tên thành trại Ngân Nguyệt, trở thành trại giặc đầu tiên do người chơi tạo ra. Bất cứ kẻ nào không phải thành viên trại Ngân Nguyệt đều có thể giết chết người của trại này nhằm tích góp công hiến, gia tăng kinh nghiệm. Ngược lại, người trong trại có thể đánh cướp những người chơi khác để tăng kinh nghiệm. Sự việc này biến Ngân Nguyệt thành kẻ địch của toàn bộ người chơi khác, tuy cũng thu hút một bộ phận người chơi thích sự khác biệt, nhưng về lâu về dài vẫn là một nguy cơ đối với họ.

18. Vô Chùng Phong - Chương 18

Ta thích độc hành (*), nhưng con người đôi lúc vẫn rơi vào những tình huống thân bất do kỷ như thế này đây.

Để cải thiện tiền cảnh khốn đốn của Ngân Nguyệt, chúng ta quyết định kiến quốc. Bang phái sau khi trở thành một quốc gia sẽ thoát ly khỏi sức ảnh hưởng của độ cống hiến, đồng thời sẽ bỏ được cái mác nghịch thần tặc tử.

Muốn tạo dựng một quốc gia thì cần có kiến quốc lệnh, có năm cách đạt được.

Cách thứ nhất: độ cống hiến của bang phái cao cấp vượt qua một định mức nhất định. Nhìn nhìn độ cống hiến đã biến thành số âm sau khi bị hệ thống gán mác phản tặc, chúng ta cũng chỉ đành bó tay.

Cách thứ hai: ám sát đương kim Thánh thượng, từ thi thể hắc mò ra kiến quốc lệnh. Tuy nhiên, cách này rất khó thành công. Chỉ cần Hoàng Thượng vừa bị ám sát, quân đội quốc gia sẽ lập tức điên cuồng ập tới.

Cách thứ ba: chỉ cần diện tích trú địa của bang phái đạt tới một phần tư diện tích toàn đại lục, hệ thống sẽ tự động thừa nhận nó thăng cấp thành một quốc gia.

Cách thứ tư: chiếm được sự công nhận của một trong bốn thần thú trấn thủ đại lục, được nó ban cho kiến quốc lệnh. Sử dụng phương án này, quốc gia được lập thành có quyền triệu hồi thần thú đó bảo vệ đất nước một lần một năm. Hơn nữa, quốc chủ sẽ được ban một giọt máu của thần thú nhằm bày tỏ sự trung thành, từ đó có thể đề cao thực lực bản thân trên diện rộng.

Cách thứ năm: quốc chủ đạt được sự tán đồng của Hiên Viên đại thần, được ban cho danh hiệu Thiên tử và kiến quốc lệnh. Đãi ngộ được hưởng từ việc thành lập quốc gia theo cách này giống với cách thứ nhất. Trừ cách thứ hai, bốn cách kiến quốc kia đều được cung cấp ba tháng kiến thiết trước khi quân đội quốc gia tới chinh phạt.

Cách thứ nhất khỏi bàn.

Cách thứ hai có vẻ nguy hiểm. Nếu mọi việc diễn biến tốt đẹp thì chúng ta có thể tiếp quản cả phần lãnh thổ của đương kim hoàng đế, không khác khái niệm thống nhất thiên hạ là bao. Cuồng Ca cực kì có hứng thú với đề nghị này. Hắn còn cùng người của Thanh Phong trại đạt thành hiệp nghị: Nếu hắn có thể từ tay hoàng đế cướp được kiến quốc lệnh thì Thanh Phong trại sẽ xác nhập với Ngân Nguyệt, cùng nhau kiến quốc. Hệ thống cho phép hai thế lực phản tặc xác nhập, liên hợp chống lại quân đội chính quy.

Nói về cách thứ ba, nếu liên hợp cả sáu sơn trại còn lại, cộng thêm phần diện tích trú địa đoạt được từ bang Đạp Sóng Mà Đi (sau khi bang này thua trận, hệ thống đã tự động tước địa bàn của bọn họ cho chúng ta) thì có thể miễn cưỡng vượt quá một phần tư diện tích đại lục. Không may là sáu thế lực kia đa số đều có xích mích với Thanh Phong trại. Nghe nói là do vài năm trước khi Thanh Phong trại khó khăn, mấy sơn trại này còn thừa dịp cháy nhà đi hôi của. Liễu Phi trở về rồi đương nhiên sẽ ăn miếng trả miếng. Khả năng đạt thành liên minh có vẻ quá nhỏ.

Cách thứ tư: đạt được tán thành của một trong bốn thần thú thủ hộ đại lục. Hình như là dẫn dắt ba ngàn tinh binh thành công vượt qua mê cung trấn thủ của một trong bốn thần thú. Hoặc là bang chủ phải một mình đánh bại một trong bốn thần thú. Xét tới thân hình nhỏ xinh của Cuồng Ca và Tổng Cách thì có tu luyện thêm một trăm năm nữa cũng không nhổ nổi một sợi lông trên người thần thú. Về phần ba ngàn tinh binh thực ra có thể cân nhắc một chút. Ta cũng am hiểu khá nhiều trận pháp, có thể giúp tăng mạnh chiến lực của đội ngũ.

Cách cuối cùng: đạt được sự tán đồng của Hiên Viên đại thần. Đây là thể loại thử thách trí tuệ. Hơn nữa, cách này không câu nệ thân phận, bất cứ người nào đều có thể tham gia. Người tham gia trước tiên cần trả lời vài câu hỏi của Hiên Viên đại thần. Nếu câu trả lời của người làm vừa lòng hắn thì sẽ được đưa vào thí luyện trong ảo cảnh. Cho tới nay, số người tới tìm Hiên Viên đại thần thử vận may nhiều như nước. Tuy vậy, những kẻ qua được vòng sơ khảo thì đếm được trên đầu ngón tay, mà số người vào ảo cảnh rồi có thể tự mình thoát ra lại càng ít ỏi. Nghe nói mới chỉ có hai người tạo nên kì tích nhưng không ai biết danh tính bọn họ vì hiện nay vẫn chưa thấy kẻ nào thành lập quốc gia.

Thương lượng tới lui, chúng ta quyết định đi tìm Hiên Viên đại thần thử thời vận trước.

Suốt dọc đường đi, thần sắc của Cuồng Ca có vẻ quái dị. Trước đó, khi chúng ta bàn bạc về vấn đề này, hắn bỏ phiếu chống. Tuy nhiên, số ít bao giờ cũng phải chiều theo ý kiến số đông. Ý kiến con con của hắn rất nhanh bị nước miếng của tập thể đánh chìm. Thời khắc chúng ta tới nơi, hắn lại ôm chặt cửa miếu, thà chết cũng không chịu đi vào.

“Làm sao?” Ta kinh ngạc tra hỏi.

Cuồng Ca do dự lại chần chờ hồi lâu, rồi cuộc mở miệng khai ra: “Trước kia, ta đã từng thử qua...”

“À~~~” Chúng ta đều tỏ ra hiểu ý. Thằng nhãi này chắc là không trúng tuyển, xấu hổ và mất mặt nên không dám gặp lại Hiên Viên đại thần để bị đả kích thêm.

“Không phải như mấy người nghĩ đâu...” Một Cuồng Ca ngày thường phóng khoáng, nay trên mặt lại lộ ra thần sắc ảm đạm. Phối hợp với gương mặt mịn hoặc chúng sinh, biểu cảm của hắn làm cho ta cảm thấy có chút thương cảm. “Ta đã trúng tuyển... Nhưng mà khối lệnh bài kia đã đem cho cố nhân rồi.”

“Cố nhân? Ai lại có thể làm người đáp lễ lớn như vậy?” Chúng ta tò mò truy vấn.

“Hắn... đã chết.” Cuồng Ca khổ sở nói ra vài tiếng đứt quãng.

“Trong game? Hay ngoài đời?” Ta hỏi.

“Trong game. Nhưng cũng không khác gì chết thật.” Đôi mắt của Cuồng Ca bỗng long lanh nước. Đây là lần đầu tiên ta thấy hắn khóc. Hồi trước, cho dù có thiếu mất một cánh tay hay một cẳng chân, hắn vẫn cười tới sáng khoái.

“Chỉ cần trong hiện thực chưa chết thì luôn luôn có cách tìm người.” Ta không nhận được an ủi hắn.

“Tìm không thấy...” Cuồng Ca thì thào. “Dù thế nào vẫn tìm không thấy...” Nước mắt đã giăng đầy mặt. “Các người vào trước đi, ta muốn ngồi một mình một lát.”

“Hiện tại là thời kì nhạy cảm, người phải coi chừng thích khách. Người mà treo sẽ tạo thành hậu quả khôn lường.” Ta nhắc nhở hắn vài câu rồi mới cùng những người khác đi vào thần miếu. Cuồng Ca suy sụp như vậy, trong lòng chúng ta cũng thấy khó chịu. Ai nấy đều mặt nặng mày nhẹ tiến vào Hiên Viên thần miếu.

Châm hương cúng bái, chớp mắt một cái, cảnh sắc xung quanh ta biến thành một mảnh mây trời trắng xóa. Liễu Phi, Tống Cách và Tiễn Đa Đa vẫn đi bên cạnh ta cũng không thấy. Trước mặt là một chiếc bàn thấp cùng nệm. Trên bàn bày biện đủ bút, giấy, mực. Phóng mắt khắp bốn phía đều là băng thiên địa tuyết. Những bông tuyết to bản như lông ngỗng chậm chậm rơi xuống, thế mà ta lại không hề thấy lạnh. Từ trong hư không bỗng bay tới một quyển trục. Nó hạ cánh trên mặt bàn rồi từ từ mở ra.

Trên trang giấy trống trải chỉ viết một hàng chữ nhỏ: “Vì sao muốn tranh đoạt thiên hạ?”

Ta cầm bút viết nguệch ngoạc bốn chữ “Tình thế bất buộc” to tướng. Đây vốn là sự thật, có qua cửa hay không thì còn phải xem ý tứ của Hiên Viên đại thần.

Sau đó, quỳn trực và bàn đều biến mất. Bốn bề vẫn như cũ là một thế giới băng tuyết. Gió lạnh thấu xương thổi tới. Đói khát ăn mòn ý thức của ta. Ta nhớ rõ ràng trước khi tới đây đã ăn rồi cơ mà?! Lọc lõi túi đồ, rỗng tuếch?? Lương thực dự phòng của ta đâu?

Cúi xuống mới thấy, một thân trường bào lụa màu lam đậm đã không biết từ khi nào biến thành áo vá đơn bạc. Đã vào ảo cảnh rồi sao? Ta vỡ lẽ.

Trong từ điển của ta không có cụm ‘ngồi chờ chết’.

Thử vận công, nội lực hùng hậu biến mất không thấy tăm hơi. Mở ra bảng thuộc tính thì phát hiện các hạng chỉ tiêu thân thể đều thê thảm đến cùng cực.

Băng tuyết bốn bề bao phủ. Rơi vào đường cùng, ta đành cố chịu đựng giá rét, lấy tay đào bới lớp tuyết dày trên mặt đất để tìm vài cọng cỏ bị chôn vùi phía dưới. Nếu không ăn gì, ta sẽ đói lả trong hoàn cảnh lạnh giá khắc nghiệt này rồi biến thành xác ướp đông lạnh.

Ăn liền mười cọng cỏ khó nuốt, ta cắn cứ vào độ xốp của đất mà tìm được một ổ rắn ngủ đông. Nhặt vài nhánh củi, ta chui vào một góc chắn gió đốt một đồng lửa nhỏ. Con rắn này tuy không lớn, nhưng so với mấy cọng cỏ đắng ngắt lại nhỏ như sợi chỉ kia đã tốt lắm rồi. Tạm thời giải quyết cái bụng rỗng bằng thịt rắn, ta bắt tay vào đắp một căn phòng nhỏ bằng tuyết để ở tạm. Mới đắp được một nửa, xa xa bỗng truyền tới tiếng vó ngựa rầm rập. Ta dán tai xuống đất nghe ngóng một hồi: ước chừng ba ngàn thiết kỵ (*). Ta liền tìm một góc khuất trốn vào, chờ đám kỵ binh này đi qua. Ta không quen thuộc tình huống nơi này, tốt nhất là cẩn thận một chút...

Chú thích:

*độc hành: đi một mình

*thiết kỵ: kỵ binh giáp nặng, cưỡi ngựa có giáp sắt và móng bọc sắt.

19. Vô Chùng Phong - Chương 19

Ngẩn ngơ trong ảo cảnh vài thập niên, ngoại hình của ta từ khởi điểm là đứa bé con hơn mười tuổi cũng đã biến thành lão già tuổi xế chiều.

Để kể về những gì ta đã trải qua cũng chỉ gói gọn trong bốn chữ “Tình thế bất buộc”. Không dưới mười lần ta đã thiếu chút nữa bị người ta bắt ngồi lên vị trí tối cao trong ảo cảnh này – hoàng đế của Hiên Viên đại lục. Mỗi lần ta đều nghĩ biện pháp chạy trốn, sau lại bị các bậc đại thần tà tâm bắt tử trong cung tha trở về, cứ thế lặp đi lặp lại.

Nguyên nhân phải kể đến việc năm đó ta tình cờ gặp xe tù áp giải đại tướng quân Yến Nhiên. Hơn ba ngàn kỵ binh áp giải một tên tù phạm tay chân đã phế hết, đã thế lại còn một đường nghi thần nghi quỷ. Ta thấy mặt vị tướng quân kia thuận mắt, nhất thời ngửa tay cuồng chân bám theo đội người kia. Lúc bọn họ đi ngang một núi tuyết vô danh, ta cũng chỉ đơn giản chế tạo một vụ lở tuyết quy mô nhỏ rồi hô to: “Tuyết lở!!”

Tên đầu lĩnh hét hoảng chạy lấy người. Những kẻ còn lại tất nhiên cũng chạy theo hấn, cứ thế để lại chiếc xe tù đơn độc cùng người ngồi bên trong.

Ta lôi hấn từ trong xe tù ra, hấn chỉ đường tắt cho ta. Chúng ta cưỡi chung trên lưng con ngựa kéo xe tù rời đi cánh đồng tuyết hoang vu nọ.

Đến thành trấn phồn hoa, ta còn lo ngại cho thân phận khâm phạm của hấn, xoay qua xoay lại cải trang cho hấn một phen để phòng ngừa ở cổng thành phát lệnh truy nã. Nào ngờ đâu, triều đình đã sớm tưởng người này đã bị chôn sống trong trận tuyết lở, thăng thiên cùng Hiên Viên đại thần ngồi uống trà rồi nên chẳng ai để ý đến hấn.

Vì thế, chúng ta yên tâm ở lại nơi đó. Ta đi kiếm tiền sống qua ngày, các kỹ năng từng học cũng dần dần luyện về trình độ cũ.

Qua vài năm, y thuật của ta đột nhiên tăng mạnh, đủ khả năng giúp Yến Nhiên nối lại gân chân, gân tay. Chân tay tên này đã hoạt động tốt trở lại, thế mà còn mặt dày mày dạn ở lại nhà ta ăn không ngồi rồi. Chỉ thế đã đủ làm ta khó chịu. Đã vậy, hấn còn tùy tiện lấy tiền của ta đi đút lót, bí mật nuôi quân, mở một tiêu cục làm vỏ ngoài, âm mưu làm phản. Mấy trò này còn không phải là tự tìm đường chết sao? Lỡ bị phát hiện, liên lụy tới cả ta thì cả lũ rơi đầu! Muốn nhin xuống mà không nuốt nổi, ta liền rời nhà trốn đi. Đuổi người không được thì ông đây cuốn gói!

Mới đi không xa, ta gặp một khu tị nạn. Ta cũng chỉ là viết cho bọn họ vài đơn thuốc trị ôn dịch, rồi phân phát cho đám người đói tới độ ánh mắt cũng xám ngắt đó mấy đầu kê thừa trữ mồi meo vài năm trong kho mà thôi. Nhưng cũng coi như một cái ơn cứu mạng nha! Thế nên đừng có lấy tên ta phất cờ tạo phản chứ!! Nhất là ba tên đầu lĩnh kia, vài phút trước vừa uống thuốc ta sắc, ăn kê ta phát. Cứu sống bọn họ là để bọn họ lấy ta làm bình phong đi làm mấy chuyện mất đầu như chơi đó hả??! Tin tức không biết làm thế nào truyền đến tai Yến Nhiên ở nhà. Hấn lập tức bí mật gặp mặt ba tên thủ lĩnh phản quân chết tiệt kia. Cũng chẳng biết bọn họ bàn bạc những gì vì ta lúc đó đã tức giận tới không tỉnh táo nổi nữa. Tóm lại, chiến tranh lại một lần nữa bùng phát trên Hiên Viên đại lục. Hai bên thế lực người tranh ta đoạt, người tiến ta lui. Chờ ta hồi phục tinh thần thì chiến tranh cũng đã chấm dứt.

Một ngày trời trong nắng ấm, ta nghe tin đám người Yến Nhiên đã thành công chiếm lĩnh kinh thành, đồng nghĩa với việc đầu ta sẽ còn được dính với cái cổ. Ta phấn chấn tới cửa hàng lớn định làm một cuộc kiểm toán, vừa bước vào cửa đã bị đám người tụ tập đầy sân dọa choáng.

Bọn họ quỳ rạp trên mặt đất đồng thành hô to: “Thiên hữu ngô hoàng (*), vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Liền sau đó, bọn họ chẳng nói chẳng rằng kiên quyết khóa long bào lên người ta. Ta thực sự không có hứng thú với cái “chức vụ” này. Ta vốn chỉ thích rong chơi, kiếm tiền, đùa giỡn người khác. Vì thế, ta nói

vài lời dễ nghe để bọn họ thả lỏng rồi bỏ chạy lấy người.

Lần đầu tiên ta trốn, mấy người đó chưa có kinh nghiệm tìm người. Vì vậy, ta có thêm mười năm tự do tự tại. Nghe nói đám Yến Nhiên đặt một chiếc long bào trên long ỷ (*) đại diện cho ta, cứ thể tiến hành lên triều như thường. Khi có việc lớn thì vài vị trọng thần trong triều áp dụng chế độ đầu phiếu để quyết định.

Một lần, ta tới hóng một sự kiện thi hoa hậu. Thật không ngờ, một kẻ nghiêm túc như Yến Nhiên cũng có sở thích uống hoa tửu (*), bắt được kẻ xui xẻo là ta.

Lần thứ hai bỏ trốn, mấy người này thông minh hơn. Biết ta ham vui, nơi nào có lễ hội, sự kiện lớn là bọn họ phái người tới ôm cây đợi thỏ. Ta cuối cùng vẫn không cưỡng lại được dụ hoặc, chạy hai năm thì bị tóm.

Lần thứ ba, thứ tư đều bị tóm cổ rất sớm, cộng cả hai lần lại cũng chỉ trốn được tròn ba tháng.

Về sau này, hành động bỏ trốn của ta dần dần trở thành chuyện thường ngày ở huyện. Bọn họ cũng hiểu tính ta, không còn bắt ép ta ngồi lên cái vị trí kia nữa. Có điều, trò mèo đuổi chuột này bọn họ đã chơi đến nghiện, muốn ngừng cũng không được, mỗi lần còn lôi ra đánh cược >o<

Quay trở về thời điểm hiện tại, lại là một lần bọn họ tóm được ta. Nhìn lướt qua đám người Yến Nhiên, tuổi đã cao mà mặt mày còn hồng hào, thân thể thì béo tốt, chơi mãi trò đuổi bắt mà không thấy mệt. Ta đâm bóp thất lưng mỗi nhừ, lại quay qua nhìn đám thanh niên mới được bồi dưỡng đứng xếp hàng phía sau bọn họ. Đám “người nổi nghiệp” chẳng lẽ là bọn họ đào tạo ra để chuẩn bị cho tương lai sau này, khi bọn họ đều hơn trăm tuổi, nếu ta còn chưa bỏ cuộc liên bám riết không tha sao? Ta chịu không thấu, ngửa mặt lên trời rống to: “Cái kiếp này bao giờ mới kết thúc nha?! Tại sao Hiên Viên đại thần còn chưa chịu mở cửa tiếp khách?! Ông đây có qua cửa hay không nói mớ ra đề!!!”

Vừa dứt lời thì bộ dạng đám người Yến Nhiên liền thay đổi. Ba thủ lĩnh phản quân ngày nào biến thành mấy người ta từng gặp, chính là ba vị tiên nhân áo đỏ, xanh, trắng. Yến Nhiên thì biến thành một kim y nam tử ta không quen.

“Ngại quá, chúng ta chơi quá vui, quên mất tiêu rằng đây chỉ là thí luyện.” Kim y nam tử cười tủm tỉm.

“Người là ai nha?” Ta kinh ngạc hỏi, phát hiện ra giọng nói lão niên của mình đã biến đổi. Nhìn trên người, là y phục ta mặc trước khi vào ảo cảnh.

“Ta chính là Hiên Viên đại thần.” Kim y nam tử chỉnh lý biểu cảm trên mặt nghiêm túc nói.

“Vậy ta có qua cửa hay không đây?” Ta hạch sách.

“Trượt.” Hiên Viên đại thần lắc đầu. “Mặc dù ngươi có đủ tư cách làm chủ một quốc gia, lúc đầu lại viết là “Tình thế bất buộc”. Sau đó, dù chúng ta có dùng hết các loại thủ đoạn cũng không thể ép ngươi vào khuôn khổ. Từ đó có thể thấy, ngay cả bốn chữ “Tình thế bất buộc” kia cũng không phải nguyên do ngươi

muốn thao túng cả thiên hạ, hoặc có thể nói rằng người không hề có ý định gánh vác trách nhiệm của một quốc chủ. Chính vì những lý do trên, người không cách nào lên làm quốc chủ được đâu.”

“Thì ra là thế.” Ta gật gù tỏ vẻ đã hiểu. “Vậy người đưa ta ra ngoài đi~”

“Tuy vậy, ta rất thích người nha~” Hiên Viên đại thần dạy cho ta một đoạn pháp quyết (*) “Hoan nghênh người thường xuyên tới chỗ ta uống trà~ Muốn tới chơi thì niệm pháp quyết này là được.”

Sau một đợt hoa mắt, ta lại trở về Hiên Viên thần miếu. Cũng giống lần làm nhiệm vụ Thiên lý truyền âm, thời gian trong game vẫn không biến đổi nhiều. Nhưng mà lần này thời gian thí luyện kéo quá dài, làm ta có cảm giác như đã qua mấy đời vậy.

“Sao người bây giờ mới ra? Chúng ta chờ người này giờ. Qua cửa không?” Tiễn Đa Đa đã đứng bên cạnh liến thoắng.

“Không qua. Còn các người thì sao?” Ta hỏi.

“Thôi đừng hỏi. Hiên Viên đại thần kia đầu tiên hỏi ta vì sao muốn tranh đoạt thiên hạ, ta trả lời ‘làm hoàng đế có thể ôm hết của nải trong thiên hạ’. Thế là hấn sai ta đi tranh đoạt thiên hạ. Đến lúc ta khôn khổ dùng tiền ‘ăn’ được cái ghế hoàng đế thì hấn lại kết luận rằng ta làm bộ trưởng bộ Tài chính là thích hợp nhất rồi đá ta ra ngoài. Người thử nói xem có tức chết người không chứ!” Tiễn Đa Đa ai oán kêu than. Xem ra hấn cũng không trúng tuyển.

“Ta cũng không được. Hiên Viên đại thần nói ta làm mưu sĩ là tốt nhất.” Liễu Phi lắc đầu.

“Ta là tướng tài.” Tống Cách cười nói. “Còn người? Người hợp với cương vị gì?”

“Ta á? Thật ra ta đủ tư cách làm quốc chủ. Cơ mà ta liên tục lâm trận bỏ chạy, làm Hiên Viên đại thần nổi giận. Hấn phán ta không có lòng làm chủ quốc gia nên cũng không được.” Ta cười khổ.

Cả đám Liễu Phi -_-||| -_-||| -_-|||

Ra khỏi Hiên Viên thần miếu, Cuồng Ca đang ngồi ngẩn ngơ trên bậc thang. Ta nhìn trái nhìn phải vẫn nhìn không ra chỗ nào trên người hấn có khí phách của bậc vương giả, sao lại thích hợp làm quốc chủ nhỉ? Đáng tiếc, nhiệm vụ Thiên tử ở Hiên Viên thần miếu cả đời chỉ được làm một lần duy nhất.

“Các người thành công không?” Thấy chúng ta đi ra, Cuồng Ca dựng dậy tinh thần hỏi han.

Cả đám chúng ta đều lắc đầu.

“Không thể nào! Nhiệm vụ này đơn giản lắm mà...” Cuồng Ca vò đầu, nghĩ mãi không hiểu nổi.

Đánh hấn!! Đây là tiếng lòng đồng nhất của cả bốn người bọn ta.

Chú thích:

*thiên hữu ngô hoàng: bề trên là vua của chúng ta. Hoàng đế còn hay được gọi là thiên tử, nên từ “thiên” ở đây để ám chỉ vua của họ là do Ngọc hoàng thượng đế gửi xuống trần gian:v

*long ý: ghế ngồi của vua, là cái ghế vua ngồi tiếp kiến các đại thần ở chính điện ý~

*hoa tửu: là hoạt động vừa uống rượu, vừa tía gái đẹp của các bác công tử phong lưu ngày trước:v

*pháp quyết: có thể hiểu là thần chú đi:v

20. Vô Chùng Phong - Chương 20

Kế hoạch ôm đùi Hiền Viên đại thần thất bại. Cách thứ nhất cùng thứ ba mơ cũng không tới. Hiện tại chỉ còn lại hai sự lựa chọn.

Trong vòng hai tháng, chúng ta cẩn thận sàng lọc ra ba ngàn tinh binh từ Ngân Nguyệt trại và Thanh Phong trại. Quá trình tập huấn cực kỳ tàn khốc, cả mấy nghìn người bị lẫn qua lẫn lại không biết bao nhiêu lần. Tiếp đó, chúng ta dựng một tể đàn, dâng lên tín vật của Thanh Long. Sở dĩ chọn Thanh Long là vì nó mang thuộc tính mộc, mà các chiêu thức của ta, người có võ công cao nhất trong cả bọn, đều mang thuộc tính hỏa. Hỏa khắc mộc, các chiêu thức võ công của ta sẽ có khả năng khắc chế được Thanh Long. Điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho kế hoạch của chúng ta.

Lời cầu kinh của vị NPC tăng lữ được mời đến càng kéo dài, bốn phía tể đàn dần dần nổi sương mù. Ta cùng ba ngàn tinh binh đã đứng sẵn ở vị trí quy định chậm rãi bị màn sương dày đặc bao phủ.

Không biết qua bao lâu, sương mù xung quanh chúng ta dần tán đi. Ta phát hiện chúng ta đang đứng ở một nơi bốn phương tám hướng đều là tường cao. Xem ra đây chính là mê cung Thanh Long...

_____Đường ngăn cách POV của editor lười biếng_____

Lúc này, trên tể đàn trong thành Ngân Nguyệt, sương trắng vẫn lượn lờ dày đặc. Thời gian chậm chậm trôi qua theo từng hạt cát rơi xuống trong sa lậu (*). Thi thoảng lại có bồ câu từ tận thủ thôn bay tới, là một người nào đó đi theo Yến Trường Không vào mê cung, giờ đã rơi về cấp 0. Lòng mê của những kẻ ngồi chờ bên ngoài hẳn là cũng đã xoắn hết vào nhau.

Đột ngột, một đạo kim quang theo chín tầng mây bắn xuống. Sương mù dày đặc phía dưới như băng tuyết gặp ánh mặt trời mà nhanh chóng tan dần. Vị trí vốn đứng ba ngàn tinh binh đang bị sương mù che phủ chậm rãi hiển lộ. Nơi đó giờ đây chỉ còn lại chưa đầy 500 người. Kẻ nào kẻ nấy khoác trên người chiến bào đầm tuyết, còn treo lưng lửng vài khối thịt vụn không rõ xuất xứ. Dẫn đầu đoàn người là một nhân vật áo đỏ nhẹ nhàng khoan khoái, không hề chật vật như những người đứng phía sau. Hắn chính là Yến Trường Không.

_____ Về POV của nhân vật chính nhé:v _____

Ta vừa thấy đám người Cuồng Ca thì nhe răng cười hì hì, ném kiến quốc lệnh trong tay cho hắn.

Vào cái ngày lịch sử này, quốc gia thứ hai của Hoàng Hôn được khai sinh, tên gọi là Thanh Phong Ngân Nguyệt. Quốc chủ là Cuồng Ca, đại nguyên soái Tổng Cách thống lĩnh toàn bộ binh mã, Liễu Phi làm tể tướng, còn Tiền Đa Đa lĩnh chức Hộ bộ thượng thư. Về phần ta sao? Ta chỉ cần làm một vị Vương gia an nhàn phớt đời mà thôi~

Cả thời gian thử dốc cũng không có, chỉ có ba tháng, chúng ta dồn hết sức lực bắt tay vào công cuộc kiến thiết khẩn cấp. Phải tự bỏ ra tài lực, nhân lực, vật lực để kiến thiết cả một đất nước đương nhiên là thua kém về mọi mặt so với một quốc gia hoàn chỉnh do hệ thống kiến tạo. Cuồng Ca và những người khác đều hận không thể phân thân ra mười mấy bản chạy đôn chạy đáo.

Tiến trình của Hoàng Hôn hiển nhiên sẽ không vì chúng ta yêu cầu mà dừng lại, từng ngày vẫn qua nhanh như chó chạy ngoài đồng. Thời hạn ba tháng kết thúc một cách chớp nhoáng.

Giờ Tý vừa qua, quốc gia nguyên bản của Hoàng Hôn đã mang quân xuất chinh bao vây tiểu trù.

Song phương khởi đầu cũng chỉ làm vài phép thử quy mô nhỏ. Cọ sát vài lần thì biến thành thi đua ám chiêu. Tới khi mỗi bên đều có tổn thất, biết mặt nhau rồi thì chính thức tác chiến thẳng mặt.

Đụng độ trực tiếp nổ ra, Thanh Phong Ngân Nguyệt dù sao cũng chỉ là một quốc gia non trẻ, tình thế chậm rãi nghiêng về hướng có lợi cho phe đối địch.

Cực chẳng đã, chúng ta cũng chỉ đành đi một nước cờ hiểm. Cuồng Ca tự mình làm mồi nhử, dụ dỗ quân chủ lực của quốc gia bên hệ thống rơi vào mai phục.

Khi kế hoạch chỉ chút nữa là thành công thì tàn quân của Đạp Sóng Mà Đi đột nhiên từ đâu xông ra tập kích quân mai phục của chúng ta. Phe ta trở tay không kịp, không còn cách nào khác phải vừa đánh vừa lui. Suốt chặng đường bị quân đội quốc gia nguyên bản liên hợp với Đạp Sóng Mà Đi đuổi cùng giết tận, tổn thất nặng nề.

Tính từ khi Thanh Phong Ngân Nguyệt chính thức thành lập tới nay đã được tám tháng.

Liên tục lùi về ba nghìn dặm, chúng ta giờ đã tiến gần tới Bạch Vân quan, là một chốt chặn trọng yếu của Thanh Phong Ngân Nguyệt. Cửa ải này hao phí phần lớn tiền tài trong quốc khố, chính là một trong những công sự được chú ý tu kiến trọng điểm trong vài tháng qua. Hai bên Bạch Vân quan đều là vách đá kín như bưng, tạo nên một địa điểm dễ thủ khó công lý tưởng.

Nếu có thể lui về Bạch Vân quan, chúng ta sẽ có cơ hội cố thủ. Tranh thủ được một chút thời gian hồi sức quý giá để cân nhắc đối sách cho bước hành động tiếp theo. Nhưng, muốn lui vào cố thủ Bạch Vân quan thì cần thời gian, mà liên quân của hệ thống cùng Đạp Sóng Mả Đi đang gắt gao đuổi sát phía sau sẽ không cho phép chúng ta thực hiện được dự tính của mình. Rất có khả năng là ngay sau khi chúng ta thành công lui vào Bạch Vân quan, bọn họ sẽ thừa cơ tràn vào. Bạch Vân quan một khi bị công phá sẽ tạo thành tạo ương cho kinh thành của Thanh Phong Ngân nguyệt – thành Ngân Nguyệt. Vì thời gian chuẩn bị quá ngắn nên sau Bạch Vân quan, chúng ta cũng không có khả năng đặt thêm công sự chống đỡ gì hữu hiệu.

Trong giờ phút này, hy vọng duy nhất của chúng ta là phái ra một đội cảm tử đảm nhiệm nhiệm vụ cản phía sau nhằm kéo dài thời gian cho đại bộ đội. Tổng Cách và Liễu Phi là NPC không thể sống lại. Tiễn Đa Đa vô công yếu kém lại không biết bày trận, cho hấn đi chặn hậu chắc chắn ngăn nổi quân địch. Cuồng Ca là kẻ đứng đầu đất nước, không thể có gì sơ suất. Vì thế, ta đánh ngất mấy người bọn họ, ra lệnh cho Thư Vân Phi lôi bọn họ đi trước. Sau đó, ta dẫn theo năm trăm người từng theo ta đi mê cung Thanh Long chặn ở một hạp cốc (*) hiểm yếu cách Bạch Vân quan 200 dặm.

Nửa canh giờ sau, soái kỳ (*) của quân đội hệ thống hiện ra trước mắt ta, mặt trên viết một chữ “La” thật lớn. Nghe nói lần này dẫn quân chinh phạt là một NPC tướng quân tên gọi La Thiên Hồi. La gia đời đời đều là tướng tài trung lương, kinh nghiệm sa trường tầng tầng lớp lớp. Về điều này thì ta không hề nghi kỵ. Mấy tháng nay, phe ta đã bị hấn hành tới bến.

Bên cạnh soái kỳ này còn có một lá cờ nhỏ hơn. Ta có ấn tượng rất mạnh với lá cờ này. Một năm trước, dưới chân thành Ngân Nguyệt, chính tay ta đã chặt bỏ nó, xé nát nó thành vụn rồi dẫm nát dưới chân.

Dưới ngọn cờ kia, một người quen thuộc ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa. Đã hơn một năm không gặp, hấn trong bộ hắc y càng thêm diện như quan ngọc, anh tuấn bất phàm. Làn tóc đen sau đầu hấn phiêu tán, nhẹ nhàng tung bay trong gió. *(Editor: Thắng kia, lại lên cơn mê zai =A= Lỡ như lúc đang chìm đắm trong vẻ đẹp trym sa cá lặn của thằng chồng mà có mũi tên bay tới thì cũng rụng luôn đấy nhĩ (¬_¬) Btw, éo phải quảng cáo Sunsilk đâu mà tung vs chả bay (#))*

Lướt qua rất nhiều người, tầm mắt của chúng ta gặp nhau, khóe miệng của ta lại nhếch lên.

Hai phe đụng mặt. Cánh quân đối diện phô thiên cái địa, tất nhiên sẽ không coi 500 người bọn ta ra gì. Ta thoáng thấy La Thiên Hồi nhẹ nâng cánh tay.

Một đội kỵ binh, ước chừng 300 người, liền thoát ra khỏi đại quân của hệ thống. Họ xếp thành một chữ “nhất” dài ngoằng, nhanh như chớp lướt qua hạp cốc, vọt tới chúng ta.

Ngu xuẩn! Ta giễu cợt nhìn nhóm kỵ binh mà cười nhạt, cảm giác thị huyết lại một lần nữa trào lên.

Ánh kiếm trắng toát, máu tươi đỏ sậm.

Một lát sau, đội kỵ binh này toàn bộ ngã xuống ở cổng hạp cốc. Thi thể họ chồng chất thành một ngọn núi nhỏ, làm khe núi vốn đã không rộng lắm càng trở nên chật hẹp.

Lần này, ta nhìn thấy lông mày La Thiên Hồi nhướn cao, cúi đầu nói mấy câu với sĩ quan phụ tá bên cạnh.

Sau đó, một phân đội trọng binh chậm rãi tiếp cận, phía sau bọn họ là một hàng cung thủ.

Bọn họ rất cẩn thận tránh sau cự thuẫn (*) vững chãi, từng bước từng bước di chuyển tới cốc khẩu. Hàng loạt mũi thương cùng lưỡi đao sắc lạnh từ khe hở giữa những tấm thuẫn vươn ra.

Ta nén cười lắc đầu, một cước in dấu lên tấm thuẫn của tên trọng binh trước mặt, đẩy cả thuẫn lẫn người lui về sau bảy, tám trượng. Cung thủ đứng sau hẳn xui xẻo chịu vạ lây, bị đụng ngã sóng soài trên đất.

Nhanh chóng tung ra hơn mười cú đá, đội hình trước mặt đã thủng một lỗ lớn.

“Đi!” Ta chỉ nói một chữ, 500 người phía sau đã hiểu được ý đồ của ta, theo sát phía sau nhảy vào trận địa của đám cung thủ...

Chém giết một hồi, chúng ta đã tiến qua một nửa hạp cốc. Phía bên kia thì không ngừng bổ sung tân binh tiến vào. Ta hét lớn một tiếng: “Lui!”

Phe ta chỉnh tề thối lui đến phía bên này của hạp cốc... Hai bên tiếp tục giằng co, ngăn ở giữa chỉ vón vện một khe núi dài tầm trăm thước. Ta không ngại lãng phí thời gian. Bọn họ càng uốn éo, ta lại càng mừng.

Chú thích:

*sa lậu: đồng hồ cát.

*soái kỳ: lá cờ lớn mang họ của vị nguyên soái chỉ huy tối cao.

*hạp cốc: một khe hẹp giữa hai vách núi đá dựng đứng, trong trường hợp này thì hẹp tới mức chỉ vài người sóng vai đi qua được.

*cự thuẫn: tấm chắn lớn.

21. Vô Chừng Phong - Chương 21

Sự tình đương nhiên sẽ không diễn biến theo kỳ vọng của ta.

Liên quân phe địch như tre già măng mọc không ngừng thúc đẩy xâm lược khe sâu, tàn sát chính thức khởi động.

Mặt trời vẫn tỏa sáng chói chang giữa bầu trời bắt đầu ngả về tây. Số thuộc hạ phía sau ta càng ngày càng ít. Có lẽ cũng không bao lâu nữa, tất cả chúng ta sẽ nằm xuống tại nơi này.

Rốt cuộc thì thủ hạ cuối cùng của ta cũng gục ngã, thi thể rất nhanh bị hệ thống quét mắt. Ta cười một tràng dài, thúc giục nội công Vân Thiết Sinh dạy, cũng đồng thời vận dụng mật pháp tăng cường công lực trong nháy mắt của phái Tiêu Dao. Dưới tác động của pháp quyết này, ta có thể nâng cao công lực gấp mười lần thường ngày, cái giá phải trả là ta sẽ biến thành một quả bom hẹn giờ, một lúc sau sẽ nổ tan xác mà chết.

Thời khắc ta chém ra nhát kiếm đầu tiên, trong đại quân phía đối diện đột nhiên lao ra một nam tử mặc trường bào màu tím. Hắn chỉ khoát tay một cái, đột tiến công như vũ bão ngay lập tức đột ngột đình chỉ.

Tiếp sau đó, những binh lính đang sóng vai nhồi kín hạp cốc lại giống như thủy triều rút lui ra ngoài.

Sau khi binh lính đã rút hết ra khỏi hạp cốc, nam tử nọ một thân một mình đi vào, tới trước mặt ta thì đứng lại: “Võ công của ngươi là do ai dạy?”

Trên tay vẫn cầm trường kiếm còn đang nhỏ máu, ta nhìn từ đầu tới chân người vừa tới, trông lòng ngầm suy đoán thân phận của hắn. Người này không hẳn là đẹp trai, thậm chí chỉ đạt mức trung bình nhưng chỉ cần đứng yên một chỗ cũng đủ làm cho người khác cảm nhận được sự trầm ổn, nội liễm như có như không.

Cảm giác áp bách từng đột theo trên người hắn tỏa ra. Chỉ một cái nhấc tay mà có thể đình chỉ đại quân hàng tỉ người. Hắn tốt cuộc là ai?

“Không có ai dạy, là ta tự học được.” Ta cười khê nói.

“Học từ bí tịch?” Tử y nam tử vồn vã hỏi, đánh mắt về trầm ổn ban đầu.

“Đúng thế.” Ta gật đầu.

“Bí tịch lấy ở đâu?” Tử y nam tử càng hỏi càng nóng nảy.

“Có một tên ăn mày chặn đường, ta ngựa tay một kiếm chém chết liền rơi ra một quyển bí tịch. À, còn cả một khối ngọc bội.” Ta không nhanh không chậm tường thuật. Kẻ này không biết là bạn hay thù của Vân

Thiết Sinh. Vả lại, Vân Thiết Sinh có vẻ đang trốn tránh một người nào đó, nói không chừng chính là tên đang đứng trước mặt ta đây. Thế thì khả năng bọn họ là kẻ thù càng lớn hơn, ta ngu gì nói thật.

“Cái gì? Người giết hần?” Trên khuôn mặt nam tử áo tím lộ ra một loại biểu cảm rất quái dị, có chút bi thương, có điểm tuyệt vọng nhưng phần nhiều là nghi hoặc. “Ta không tin. Chỉ với thực lực của người làm sao có thể giết được hần chứ?”

“Có cái gì mà không giết được? Ta lúc đó thấy hần rơi ra mấy món đồ rất tuyệt liền ngồi xuống lục soát kỹ thi thể hần, phát hiện ra kinh mạch của người đó đã hoàn toàn đứt đoạn, còn trúng kịch độc ‘Triền miên’. Cho dù trước kia hần có là một nhân vật phong vân thể nào thì lúc ấy cũng đã phế tới không thể phế hơn, muốn giết hần dễ như bỡn.” Ta cố ý cười lạnh.

“Hần trúng ‘Triền miên’?? Người có chắc không?” Cả người nam tử áo tím kia phát run, luồng cuống hỏi. Nhìn biểu hiện của hần có vẻ như không phải kẻ thù của Vân Thiết Sinh, ta lại thử thêm một lần.

“Hơn nữa, khi đó ta tặng hần một kiếm cũng coi như giải thoát cho hần. Người không biết chứ, toàn thân tên ăn mày kia đều lở loét, khổ nói cũng biết kinh khủng thế nào. Chưa hết, hần thấy ai đều phải dập đầu xin bố thí qua ngày. Đã như thế thì thà chết đi còn tốt hơn.” Ta giả bộ chán ghét nói. Đương nhiên, Vân Thiết Sinh ngay cả trước khi ta đến cũng không đến nỗi chật vật như vậy.

“Cái gì?!” Biểu cảm trên mặt nam tử áo tím kia lại càng thêm phong phú, phần nộ đan xen tuyệt vọng. “Người nói láo! Câm miệng cho ta!” Một chưởng đánh úp về phía ta.

Ta dễ dàng hóa giải đòn tấn công của hần, cười tủm tỉm nói: “Người đúng. Ta dĩ nhiên đang nói bừa rồi~”

“Thật sao? Những lời người nói vừa rồi đều là giả? Hần còn sống? Người có biết hần hiện đang ở đâu không?” Nam tử áo tím quá đổi vui mừng. Hàng loạt câu hỏi liên tiếp từ trong miệng hần phát ra. “Người cho ta biết, cho ta biết đi! Cần gì ta cũng đáp ứng người. Ta có thể lập tức lui binh. Thật đó! Ta không lừa người. Ta là Lôi Tàn Thu, ta có quyền!”

“Bảo ta nói bừa là vì tình trạng khi ấy của hần vốn còn thê thảm hơn so với lời kể của ta!” Ta chính ra đã suýt nữa phun ra tung tích của Vân Thiết Sinh. Dù sao nhìn người này có vẻ thật sự quan tâm tới hần nha~ Cơ mà, hần vừa nói hần là Lôi Tàn Thu?!??

Lôi Tàn Thu là ai chứ? Là hoàng đế quốc gia nguyên bản của hệ thống đó!!!! Ta từng không hiểu nổi khi Vân Thiết Sinh đưa ta khỏi ngọc bội nọ lại dẫn đi dẫn lại bắt ta chờ hần chết rồi mới được gửi vào kho hàng hệ thống. Giờ thì rõ rồi, vì người đang tìm kiếm hần là hoàng đế hệ thống. Thái độ của Vân Thiết Sinh khi ấy rõ ràng là không muốn gặp lại Lôi Tàn Thu. Thế nên, ta chỉ có thể đem lời sắp phun ra nuốt trở về, lái sang một nghĩa khác hợp lý.

“Người!!” Biểu tình của Lôi Tàn Thu lập tức trở nên dữ tợn. Hần liền linh đánh về phía ta. Với thân thủ hiện tại của ta thì hần làm gì có cơ thành công~ Cứ nhiên dám nói cho ta biết thân phận của mình, đây chẳng phải là một miếng thịt béo đưa tận miệng sao? Hần rốt cuộc là có quan hệ gì với Vân Thiết Sinh? Nghe nói hoàng đế hệ thống cực kỳ cơ trí, sao giờ phút này trông có vẻ thiếu năng dữ vậy? Lời đồn quả

nhiên không nên tin.

Ta tùy tay điểm huyết hắc, ném người xuống đất. Đại quân phía sau hắc lập tức hoảng loạn kêu to: “Bệ hạ!” Cuối cùng vẫn sợ ném chuột vỡ bình, không kẻ nào dám xông tới.

Một canh giờ nữa mặt trời sẽ xuống núi, nhóm người kia hắc là đã vào được Bạch Vân quan đi?

Trong không gian bỗng truyền tới tiếng đập cánh quen thuộc, Tiểu Bạch đã trở lại. Điều này chứng tỏ mọi người bên kia đã an ổn. Ta thở dài nhẹ nhõm, lẳng lặng chờ đợi giây phút tử vong. Không còn cách nào khác nữa rồi. Mật pháp của Tiêu Dao một khi đã khởi động thì không thể nghịch chuyển, không thể đình chỉ, dù cho ta có là Y Thánh cũng vô ích.

“Thiết Sinh đang ở đâu?” Thằng cha hoàng đế nằm bên chân rớt cuộc có nhận biết được tình thế của bản thân không thế??? Hắc hiện là tù binh, tù binh đó!!! Là con heo nái ta muốn quất thì quất, muốn giết thì giết đó!!! Hơn nữa, ta rõ ràng còn là kẻ địch của hắc nha, tuyệt đối sẽ không thả lưu tình nha. Mạng nhỏ nhà hắc còn không biết có giữ nổi hay không, thế mà vẫn còn tâm trí đòi hỏi tung tích Vân Thiết Sinh?

“Người ngậm mồm cho lão tử! Cẩn thận ta làm thịt người giờ!” Ta tức giận đập mông hắc.

Phía đối diện truyền tới tiếng kinh hô “Bệ hạ!!!” động trời. Chắc, không phải chỉ là một cái đập vào mông Lôi Tàn Thu thôi sao? Cũng chưa giết hắc nha~ Bọn họ cần thiết phải kích động như vậy, còn dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn ta sao?

“Người sẽ không làm vậy. Ta có thể khẳng định người chính là đồ đệ của Thiết Sinh. Thiết Sinh vẫn chưa chết. Nếu không người đã sớm làm thịt ta rồi.” Lôi Tàn Thu cười tủm tỉm nói, nụ cười kia nhìn thế nào cũng giống một con hồ li già.

“...” -_-||| Ta lộ mách lúc nào rứa?

“Vừa rồi, khi con bạch điều kia bay đến, người nhẹ nhõm thở ra một hơi, nghĩa là quân của các người đã an toàn vào Bạch Vân quan. Thế nhưng người lại không giết chết ta. Điều này chứng tỏ người không hề có ý định giết ta. Vì sao? Chúng ta đối địch, người và ta cũng chưa từng có bất cứ giao tình gì. Cách lý giải duy nhất chỉ có thể là người quen Thiết Sinh, hơn nữa mối quan hệ không hề hời hợt. Chính vì thế người mới có thể buông tha cho ta, cũng vứt bỏ những ưu việt lớn có thể có được sau khi ta chết. Lời nói của người từ đầu đã không đáng tin, nên khẳng định những lời nói ra sau đó cũng là nói dối. Ta biết người tên là Yên Trường Không, kỹ năng học được không thiếu chỉ thừa, y thuật cũng là một trong số đó. Hình như người đã đạt tới cấp bậc Y Thánh. Ta nghe ngự y trong cung nói Y Thánh có thể giải được kịch độc ‘Triền Miên’, còn có khả năng giúp người ta nối lại kinh mạch. Vì vậy, trạng huống của Thiết Sinh hiện tại hắc là rất tốt, bằng không người sẽ không thể bịa chuyện thoải mái như thế.” Lôi Tàn Thu càng nói càng lưu loát. *(Beta có lời nhỏ nhẹ: đọc muốn hụt hơi... mẹ mẹ ghê có cần thiết phải gôm hết vào dài dòng thế này không!! Còn có, đúng là mẹ ghê, tiểu Lăng của ta đâu TT A TT)*

Ta đứng chết trân nhìn hắc, không biết phải nói gì hơn. Nếu đã bị nhìn thấu thì đành kệ thôi~ Ta giải huyết cho hắc. Đây chính là thằng cha tăng xông khi nãy sao? Chẳng lẽ cuộc đối thoại vừa rồi đều là ảo

giác của ta?

“Người cho ta biết tung tích của Thiết Sinh đi!” Lôi Tàn Thu từ trong lòng ngực mò ra một khối lệnh bài, trông quen quen, khá giống lệnh bài Thanh Long cho ta... “Chỉ cần người nói cho ta biết hắn ở đâu, ta sẽ tặng người lệnh bài này, giải tán quốc gia hệ thống, cho Thanh Phong Ngân Nguyệt các người một nhà độc đại. Thế nào?”

“Không ổn.” Ta không thêm để ý gạt đi. “Hắn không muốn nhìn thấy cái bản mặt người, nên ta không thể nói cho người biết hắn ở đâu.”

“Vậy sao?” Mặt Lôi Tàn Thu hiện ra thần tình âm đạm. Thần thái này cũng từng xuất hiện trên mặt Cuồng Ca nha. Cuồng Ca hình như cũng từng đem kiến quốc lệnh tặng người. Mấy tên quốc chủ này sao đều có cái thói này? Cứ như bọn hắn có thâm cừu đại hận với kiến quốc lệnh không bằng ấy.

“Cơ mà... Ta có thể bảo Tiểu Bạch đưa kiến quốc lệnh của người cho hắn. Có lẽ khi thấy thành ý của người, hắn không chừng sẽ tha thứ cho người đó.” Ta vừa quan sát Lôi Tàn Thu vừa nói. Ta muốn xem thử xem vị trí của Vân Thiết Sinh trong lòng người này rốt cuộc có thể tới đâu. Chỉ vì một hy vọng le lói, hắn có dám hai tay dâng cơ nghiệp chính mình vất vả tạo dựng cho kẻ địch hay không đây?

Ta thế mà đã xem nhẹ vị trí của Vân Thiết Sinh trong lòng hắn! Ta cứ tưởng ít nhất hắn cũng sẽ phải do dự một chút. Ai ngờ đâu, hắn không chút chần chờ lập tức ném kiến quốc lệnh cho ta, còn trăm định tiết thiết (*) nói một tiếng: “Được!” (*Beta không nhìn được lên tiếng: Được! Đáng mặt nam nhi Ô v Ô*)

Chú thích:

*trăm định tiết thiết: kiên quyết:v

22. Vô Chùng Phong - Chương 22

Thời khắc kiến quốc lệnh rời khỏi tay Lôi Tàn Thu bay về phía ta, phía đối diện lại truyền tới tiếng gào thét hốt hoảng “Bệ hạ!!!”, lần này còn gắn thêm hai chữ “Không được!” ở đuôi. Tiếng động lớn đột ngột làm tay ta run lên, suýt nữa thì bắt trượt lệnh bài.

Lệnh bài nọ vừa hạ cánh an toàn trong lòng bàn tay ta thì hệ thống nêu lên: “Ngày XX tháng YY năm ZZZZ, Lôi Tàn Thu truyền ngôi cho Yên Trường Không.” Bàn tay đang nắm lệnh bài của ta lại càng run rẩy hơn. Trong ảo cảnh, Hiên Viên đại thần ép buộc ta hàng chục năm còn không thành công. Ấy thế mà hôm nay lại thua trong tay tên Lôi Tàn Thu so với hắn chỉ đáng hàng miệng búng ra sữa này. Tính sai a tính sai...

Ta thấy Lôi Tàn Thu đối xử với Vân Thiết Sinh thật sự không tồi, xem ra giữa hai người này có hiểu lầm gì đó.

“Người có muốn lấy lại lệnh bài, đổi lại viết một bức thư không? Ta thấy giữa hai người có vẻ là có hiểu lầm.” Ta cho Lôi Tàn Thu một cơ hội nữa.

Thật không ngờ, Lôi Tàn Thu lắc đầu: “Không hề có hiểu lầm. Tất cả đều là ta sai.”

Nếu hắn đã nói vậy thì ta cũng không cần lắm chuyện. Buộc kiến quốc lệnh vào chân Tiểu Bạch, ta vỗ nhẹ cánh nó dặn dò: “Đi đi. Tiện thể khen người này vài câu.”

Một lát sau, hệ thống đại thẩm lại điểm danh ta: “Ngày XX tháng YY năm ZZZZ, Yến Trường Không truyền ngôi cho Vân Thiết Sinh.”

“Ta nghe thấy rồi! Hoàng đế của quốc gia chúng ta biến thành Thiết Sinh! Hắn quả nhiên chưa chết!” Lôi Tàn Thu lớn tiếng reo hò, nước mắt cũng cuộn cuộn chảy xuống. Đáng phải xúc động đến thế sao? Đâu phải hắn làm hoàng đế đâu...

Qua một hồi lâu, Tiểu Bạch trở về, chân buộc một bức thư. Lôi Tàn Thu nhanh như chớp tháo xuống, mở ra xem. Ta cũng tò mò thò đầu qua nhìn kè: “Gặp lại không bằng hoài niệm.”

Nhìn cái bản mặt khóc lóc tang thương của thằng cha đứng cạnh, ta tỏ vẻ an ủi vỗ vỗ vai hắn, quay sang hỏi Tiểu Bạch: “Người nói xem, vụ này có cơ hội xoay chuyển tình thế không?”

Tiểu Bạch gật đầu lia lịa: “Theo ta thấy thì người nọ căn bản là mạnh miệng mềm lòng mà thôi.”

“Vậy thì!” Ta hùng hồn lôi bản đồ Vân Thiết Sinh cho ta từ trong túi ra, nhét vào trong tay Lôi Tàn Thu. “Ta chịu trách nhiệm! Người đi tìm hắn đi. Da mặt dày một chút, hạ thấp tư thái một chút, hắn nhất định sẽ tha thứ cho người~”

Lôi Tàn Thu nước mắt tèm lem nhận bản đồ, giọng nghẹn ngào nói: “Cái này ai cần người dạy!” Mắt vội vàng nhìn lướt qua bản đồ, hắn lập tức triển khai thân pháp biến mất khỏi tầm mắt chúng ta.

Phiên bản kiệm lời là thế nào? Chính là thế này đây!! Ngay một lời cảm ơn cũng không nói, cứ thế đi mất! Đạo gần đây sao cứ liên tục gặp mấy nhân vật kiểu này nhỉ?

Xem thời gian, đã gần qua một canh giờ rồi. Ta quay sang nói với Tiểu Bạch: “Đi báo tin tốt cho bọn Cuồng Ca. Bảo họ quốc chủ của quốc gia hệ thống hiện nay là sự phụ của ta, không cần lo lắng đại quân bên này.”

Tiểu Bạch vui mừng hoan hô một tiếng, giương cánh bay lên trời cao. Ta cũng triển khai khinh công thoăn thoắt bay lên đỉnh hạp cốc. Lần cuối nhìn về Bạch Vân quan thấp thoáng xa xa, nơi bè bạn của ta đang an toàn, vui vẻ, ta nở một nụ cười đứng nghĩa. Tiếp sau đó, ta cảm thấy toàn thân đau nhức, chân khí trong cơ thể sục sôi chỉ mong thoát ra ngoài. Cảm giác cuối cùng ta có là trời đất dường như đều bị nhuộm thành một màu đỏ nhức mắt. Trong tâm khảm (*) tựa hồ vang lên một thanh âm quen thuộc đang thét

lên đầu đón: “Không!!!!!!!!!!!!!!”

Vì trường hợp của ta được tính là tự sát nên nhân vật của ta bị hệ thống cắt bỏ hoàn toàn. Ta lại một lần nữa trở về đại sảnh log in. Con rồng nào đó thấy ta thì bày ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, hí hửng nói: “Người mà cũng có ngày hôm nay?”

Này này, ăn nói kiểu gì thế~ Chẳng phải chỉ là mỗi lần log in thì đùa giỡn nó một chút sao? Có cần thù dai thế không?

Ta log out. Cho người một mình đắc ý, một mình tự ki!

Thoát game, ta bắt tay vào xử lý một ít đơn hàng tích tụ thì có điện thoại gọi tới. Ta bắt máy, thì ra là Lam Dịch.

“Người xóa acc!” Câu đầu tiên hần nói chính là như vậy.

“Ừ, là do bất đắc dĩ thôi~” Ta trưng vẻ mặt khổ qua ca thán. “Nỗ lực sáu năm trong game của ta... Mất hết rồi!!! A Dịch~~~ Người nhất định phải an ủi ta~ Ta đến nhà người chơi nha~ Ta muốn ăn đồ ăn người làm, an ủi lực phủ ngũ tạng bị đả kích~~~”

Lam Dịch buồn cười nhìn ta nói: “Ừ.”

Quả nhiên, Lam Dịch vẫn tốt nhất, vừa dịu dàng, vừa săn sóc. Ta vội vội vàng vàng vào trong A Mặc, lập tức nhảy tới cửa nhà Lam Dịch. Ta tự mình nghênh ngang tiêu sái đi vào. Lam Dịch đã sớm quen với sự quấy rầy của ta, thậm chí còn nhập ADN của ta vào hệ thống nhận dạng nhà hần.

Đồ ăn thơm ngon vào đến miệng, tâm tình chán nản của ta biến mất không còn dấu tích. “A Dịch, chúng ta đi du lịch đi!” Ta tạm thời không muốn chơi game, dù sao hiện tại Thanh Phong Ngân Nguyệt đã chuyển nguy thành an. Lam Dịch thích đi đây đi đó, ta lại chuyên môn tới nhà hần cọ cơi. Để đáp lễ, ta cũng nên mang hần đi du lịch vòng quanh một phen. Ta có thể hội viên của Du Sơn Ngoạn Thủy, vừa lúc có thể mang Lam Dịch đến vài nơi hần chưa được thăm thú bao giờ.

Lam Dịch đương nhiên là vô cùng hứng khởi đồng ý.

Đi tít mít tận mấy tháng ta mới trở lại game, tạo một nhân vật mới tên là Bạch Âm Trần. Bề ngoài vẫn tuân theo nguyên tắc nhất quán: Một, khác với diện mạo thực sự một trời một vực. Hai, khuôn mặt bình thường tới độ chỉ cần hòa vào dòng người là đủ tìm không thấy.

Lần này, ta sinh ra ở một thôn nhỏ vùng biên giới phía bắc. Thời tiết nơi này lạnh giá, băng thiên tuyết địa. Vì ở nơi đây, độ ẩm thấp và độ đói khát tăng lên nhanh hơn rất nhiều so với những tân thủ thôn khác do phải chống đỡ với giá lạnh, nên người chơi mới đều muốn mau mau chóng chóng gom đủ lộ phí rời đi.

Nơi này sở hữu không ít da thú và dược liệu trân quý nên ta ở lì trong thôn rất lâu. Cũng vì thế mà Liêu bà bà có sở thích mai mối còn định làm mối con gái bác thợ rèn cho ta.

Ở đó càng lâu ta phát hiện, trong hoàn cảnh sống khắc nghiệt như vậy, điểm thể chất của ta gia tăng cực nhanh, thế nên lại càng không có ý định ly khai. Dù sao thì trong đầu ta có một rổ tri thức, không cần bái sư học nghệ, cứ thế chế đồ là có thể luyện tập độ thuần thực.

Thu qua đông tới, thoát cái đã qua vài năm. Ngày ngày ta đều tiêu điều tự tại, trừ một con chim nọ cứ thích chọc tức ta.

Con chim này hôm đó đột nhiên từ trên trời rơi xuống, chỉ nhỏ bằng một nắm tay, cả người khoác bộ lông đỏ thắm. Ta khi ấy cũng chỉ vì tham vài sợi lông vũ xinh đẹp trên người nó, hình như là nguyên liệu làm vật phẩm trang sức cao cấp nhất, nên mới đi qua nhặt nó về. Ai ngờ nó còn chưa chết, chỉ là bất tỉnh. Sau khi nó tỉnh lại, ta liền thêm một gánh nặng. Con chim chết bầm này không chịu làm bất cứ việc gì, chỉ nằm chờ ăn sẵn. Hơn nữa, nó còn cực kì kén ăn. Mồm mép thì điêu ngoa, đã thế ta nói gì nó cũng không bằng lòng. Tóm lại là một sinh vật làm cho người ta cực kì khó chịu, chỉ muốn bóp chết. Nếu không phải vì nó biết nói tiếng người giống Tiểu Bạch thì ta cũng sẽ không thèm nuôi nó. Không biết sau khi Yến Trường Không chết thì Tiểu Bạch thế nào... Chắc là đã quay về với cha mẹ nó ở Phạt Cổ Sơn đi?

Hôm nay, lúc ta cùng con chim khó chiều kia đang tranh giành miếng thịt nướng cuối cùng trên bàn ăn thì từ trên trời bỗng có một con bạch điều (*) bay xuống. Lông vũ trắng phau, ánh mắt sắc bén, móng vuốt như gọng kìm sắt bám vào hàng rào nhà ta. Hồng Mao (là tên ta đặt cho con chim láo toét kia) vừa nhác thấy bạch điều thì mê đắm tới chảy cả dãi, lật đật dùng hai chân ngắn cùn chạy qua đó, không thèm giành thịt với ta nữa. Ta thừa cơ nhét miếng thịt vào miệng.

“Tiểu Bạch, lâu lắm rồi không gặp~ Ngươi có nhớ ta không?” Té ra Hồng Mao còn quen biết con chim nọ.

Bạch điều khinh miệt liếc qua một cái, ngay cả xua cũng không buồn xua. Ngược lại, nó nhìn chằm chằm ta một hồi, sau đó mở miệng nói: “Ta làm sủng vật của ngươi được không?”

“Vì sao?” Ta kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì ngươi rất giống người kia...” Trong mắt bạch điều lộ ra thần thái hồi tưởng, thậm chí còn dâng lên một màn nước long lanh. “Ta đã đi tìm hấn thật lâu, đại khái đã tầm 7, 8 năm. Nhưng là, ta vẫn... vẫn... không tìm thấy hấn... Cuồng Ca nói... hấn sẽ chuyển thế trở về... Nhưng tới giờ hấn vẫn... chưa... chưa về...”

“Được rồi, được rồi~” Ta đi tới trước hàng rào, ôm lấy bạch điều rồi đặt nó lên vai phải của ta, cái vị trí vốn vẫn luôn là của nó. “Ta không biết ngươi đang tìm ta. Ta đã về rồi. Ngoan, đừng khóc nữa~”

“Ngươi là... Chủ nhân! Ta tìm được ngươi rồi... Ta thật sự tìm được ngươi rồi sao? Ta không phải còn đang mơ đấy chứ?” Tiểu Bạch nghẹn ngào.

Ta giơ tay ngăn trở bạch điều tự làm đau bản thân, nhẹ nhàng vuốt ve cánh của nó giống như hồi trước

vẫn làm. Thời khắc này, mắt của ta cũng trở nên ướt ướt.

*(Beta chậm rãi rút khăn lau mắt: đầu má đầu êm đang vẽ ra 3some Tiểu Bạch – tiểu Yến – Hồng Mao...
đâm đầu vào gối)*

E/N: 1 thau máu chó dội xuống ()

Chú thích:

*trong tâm khảm: đoạn này đại khái là thằng nhỏ Lãng dùng thiên lý truyền âm để gào:v

*bạch điều: con chim màu trắng.

23. Vô Chùng Phong - Chương 23

“Bọn Cường Ca vẫn ổn chứ?” Ta hỏi Tiểu Bạch.

“Rất ổn. Ngày ngày đều lên án người không biết nghĩ, toàn thích một mình chơi trò mất tích.” Mắt ung sắc bén của Tiểu Bạch lườm ta một cái.

-_-|||

“Hiểu rồi! Ta sẽ lập tức khởi hành đi gặp mặt bọn họ, hài lòng chưa? Người ta chỉ do luyện kỹ năng nên có chút tẩu hỏa nhập ma thôi mà~” Ta cười làm lành.

“Hừ.” Đây chính là câu trả lời của Tiểu Bạch.

Thu vén một ít vật phẩm tùy thân, ta ngồi xe ngựa trạm dịch đi tới đô thành của Thanh Phong Ngân Nguyệt – Ngân Nguyệt thành. Vừa bước chân xuống khỏi xe thì ta bắt gặp một đội binh phòng đang tuần thành đi qua. Một người thủ lĩnh trong đó rất kích động nhào tới: “Người là Trường Không đúng không? Ta là Nhất Dạ đây! Người còn nhớ– ”

Ta cười, ngắt lời hắn: “Sao lại không nhớ chứ~ Chúng ta hồi đó cùng nhau vượt qua mê cung Thanh Long, còn cùng nhau phòng thủ hạp cốc. Hiện giờ người thế nào?”

“Cũng thường thôi. Nhưng còn người, thế mà còn có thời gian rảnh tới thăm đô thành nha~ Đã qua 8 năm kể từ sau trận chiến ở hạp cốc nọ mà chúng ta chưa một lần thấy người hiện hồn về. Trông trang bị trên người người toàn hàng xịn nha, mấy năm nay chơi vui lắm đúng không! Tên chết tiệt nhà người dám làm

ta chờ mòn cả mắt còn bản thân thì đứng đĩnh đạc chơi, quá đáng đánh!” Nhất Dạ cười toe toét nói ra lời đe dọa.

“Một đám hỗn láo nhà các người! Từ dạo trước đến tận bây giờ đều chỉ chăm chăm mơ tưởng đồ của ta. Sợ các người quá đi mất. Lần này vác xác về không chừng sẽ bị các người bóc lột sạch sẽ mất.” Ta cười cợt hùa theo ý hấn.

Chúng ta vừa buôn chuyện, vừa đi tới hoàng cung. Dọc đường có không biết bao nhiêu người quen nhập bọn, tới lúc đến nơi thì đã biến thành một biển người mênh mông không thấy bờ. Đám Cuồng Ca nhận được tin báo thì khẩn cấp từ bên trong chạy vội ra cửa cung đón ta.

Ta mang bản mặt cợt nhả mở miệng chào bọn họ.

Không ngờ, Cuồng Ca đột nhiên không hề nể mặt đám mạnh vào mặt ta. Thế rồi, hấn phần nộ nhìn thẳng mắt ta quát ầm lên: “Người đó! Không hề coi ta là anh em!”

Ta bị hấn đâm thì đàn cả người, biểu tình cợt nhả trên mặt cũng biến mất. Một loại cảm xúc không biết tên bỗng nảy sinh trong lòng, ta mất kiểm soát rống lại: “Thằng mất nết! Người coi ta là anh em, giả dụ người ở vào vị trí của ta khi ấy thì sẽ không làm thế sao?”

Cuồng Ca giật mình, đường nhìn chợt trở nên mông lung, không biết thần trí đã chạy đi đằng nào. Ta bước về trước, đặt tay lên nắm lấy vai hấn: “Được rồi, ta chẳng phải đã trở lại rồi hay sao? Ta biết người oán ta năm đó tự chủ trương đánh ngất người rồi một mình đi tìm chết, về sau lại không hề liên hệ với các người, một mình trốn đi hồi phục công lực. Nhưng, ta chẳng phải vẫn luôn là loại người thích tự liếm vết thương hay sao? Người có thể hiểu được ý ta đúng không? Người nhớ lại xem, trước đây người cũng từng là một kẻ thích hưởng thụ sự cô độc mà. Thế nên đừng có trách ta nữa, cũng chỉ là do thói quen cả thôi. Ta cam đoan sau này sẽ không thế nữa!”

“Người... khóc đó hả?” Hai vành mắt hồng hồng như thỏ của Tiễn Đa Đa dí sát mặt ta.

“Ai nói thế! Bụi bay vào mắt ta...” Ta gân cổ cãi.

Mọi người: -_-||| Khinh bỉ người.

Buổi tối, Thanh Phong Ngân Nguyệt tổ chức ăn mừng trên phạm vi toàn quốc. Trong hoàng cung đại yến quần thần (*), cả quân lẫn thần cuồng hoan thâu đêm suốt sáng, no say bết nhè.

Ngày hôm sau, mấy trăm người chúng ta người trước kẻ sau tỉnh dậy trong đại điện. Di chứng say rượu làm cho sắc mặt mỗi người đều tối tăm. Quần áo lộn lộn, trông cực kì lôi thôi lếch thếch. Mọi người nhìn nhau cười sảng khoái.

Ta lén lút lôi Cuồng ca ra một góc thì thâm thậm thụt: “Cho ta tọa độ không gian của nhà người và điện

thoại liên lạc. Chờ một lúc nữa rồi log out, ta có một bất ngờ cho người.”

“Bất ngờ?” Cuồng Ca nghi ngờ liếc ta. “Là gì?”

“Đến lúc đó khắc biết.” Ta tỏ vẻ thần bí.

Cuồng Ca nhìn ta vài lần, ra chiều không tin tưởng rồi lắc đầu nói: “Bất ngờ đến từ người? Không phải là chuyện giật gân (*) là may rồi.”

Miệng thì kêu ca là vậy, nhưng cuối cùng hắn vẫn khai báo tọa độ nhà và số điện thoại cho ta. Giống y hệt thông tin ta điều tra được, xem ra hắn không nói dối.

Ta nghe xong thì nhủ mi: “Cao Kế Xa, CEO tập đoàn Cao thị? Cái thằng cha phong lưu thành tính, tham hoa háo sắc, ti bỉ vô sỉ, âm hiểm giả dối, hai mặt, ăn tươi nuốt sống... *tính lược n tính từ mang tính tiêu cực*... trong truyền thuyết?”

Cuồng Ca -_-||| “Tin vịt! Tất cả đều là tin vịt!! Là do lũ báo lá cải rừng mớ tuyên truyền bậy!!!”

“Rồi rồi~ Mấy lời này người không cần nói với ta, log out đi! Ta tới tìm người.” Ta lắc đầu nói.

Log out, ta gọi cho Cuồng Ca. Trên màn hình xuất hiện một người đàn ông đầy uy nghiêm, khác hẳn so với hình tượng được miêu tả trên những kênh tin tức giải trí, nhưng lại rất giống biểu tình trong game khi hắn nói chuyện với cấp dưới. Đáng tiếc là bộ dáng hắn trong game quốc sắc thiên hương, không hợp với thứ biểu tình đó như khuôn mặt hiện tại.

“Người chính là Tiền Tiến Tiền Tiến?” Miệng không cần thiết phải mở lớn thế, trông còn mất hình tượng hơn ta.

“Khép cái miệng của người lại dùm cái. Ta sẽ qua đó ngay.” Ta nén cười nói.

Đến nhà Cuồng Ca, cửa khoang thuyền vừa mở ra, ta đã thấy Cuồng Ca đứng ở cửa chờ sẵn.

“Nhanh thế! Ta cứ nghĩ sẽ phải chờ lâu thật lâu. Nhà người ở gần đây à?” Cuồng Ca kinh ngạc hỏi.

“Lên đi. Ta mang người đi gặp một người.” Ta chỉ cười, không giải đáp thắc mắc của hắn.

Cuồng Ca không chút do dự, tiêu sái đi vào phi thuyền của ta. Thấy hắn có thể tin tưởng tên bạn game lần đầu gặp mặt này đến thế, trong lòng ta rất vui.

A Mặc mang chúng ta tới cửa phòng thí nghiệm của ta. Ta dẫn Cuồng Ca qua thang máy của phòng thí nghiệm tới trước cửa một căn phòng nhỏ.

Ta bấm chuông cửa. Qua một hồi lâu cửa mới mở ra, trước cửa đứng một người.

Người nọ nhìn Cuồng Ca với sắc mặt rất phức tạp, còn Cuồng Ca cũng ngần ngừ nhìn lại hắn. Tầm mắt hai người đan xen, làm cho người qua đường Giáp là ta đây hoàn toàn bị ngớ lơ.

Í, ta mới là nhân vật chính nha! Ta ho khan một tiếng, đem màn ảnh kéo trở về phía mình.

Người vừa mở cửa phản ứng lại trước tiên: “Vân Vân, người tới rồi. Vị này là?”

Tiêu Quý ngốc nghếch, giờ mới giả vờ không biết thì quá muộn rồi! Huống hồ, cái bản mặt của người giống y như trong game...

Tầm mắt của Cuồng Ca rời khỏi Tiêu Quý để chuyển sang “chiếu cố” ta: “Vân Vân? Tiền Tiến Tiền Tiến, đây là tên của người trong hiện thực hả? Người rất thân với A Quý sao? Gọi nhau thân mật vậy.”

Ta -_-|||, đầu treo đầy hắc tuyến nhìn Cuồng Ca. Đại ca à, vấn đề người đưa ra hoàn toàn không phải trọng điểm, ok?

“Tiểu Quý, đây là Cuồng Ca...” Ta thấy Tiêu Quý đã khôi phục bình tĩnh, đang ra vẻ thờ ơ, đành bổ sung: “Là bạn game của ta...”

“Ồ.” Tiêu Quý lãnh đạm lên tiếng. “Vân Vân, vào trong ngồi đi. Người sao lại rảnh rỗi tới chơi với ta thế?”

Đây là đã biết rõ còn cố hỏi? Không nhìn thấy tên Cuồng Ca nào đó đang đi bên cạnh ta hay sao? Ông đây vốn là vác hấn tới gặp người nha! Khi ta định nhắc chân bước vào thì đã thấy cảnh tên Cuồng Ca kia nhắm mắt theo đuôi bám sát Tiêu Quý. Nhìn đi, hồi hộp tới độ nhịp tay vung, chân bước còn “sao chép” nguyên bản từ người đi trước.

Chú thích:

*đại yển quân thân: mở tiệc lớn tiếp đãi tất cả các vị quan lại, quý tộc lớn nhỏ.

*chuyện giạt gân: thực ra cái câu này là một kiểu chơi chữ đọc chệch âm của tiếng Trung. Trong tiếng Trung thì bất ngờ theo chiều hướng tích cực là “kinh hỉ” còn bất ngờ mang nghĩa tiêu cực là “kinh hách”. Hai từ này thì cùng có chữ “kinh”, mà chữ “hỉ” và chữ “hách” đọc cũng hơi đồng âm một chút nên mới tạo ra sự liên quan:v

24. Vô Chùng Phong - Chương 24

“Cuồng Ca tiên sinh, ngài muốn uống gì? Nhà ta chỉ có mỗi trà, nước trái cây và sữa thôi.” Tiểu Quý bảo người máy pha cho ta một ly nước chanh ta thích nhất, thuận miệng hỏi Cuồng Ca. Ngửi khí của hắn xa cách như thể tên kia chỉ là một kẻ xa lạ mới gặp lần đầu.

“Cái gì cũng được...” Cuồng Ca âm thầm nói. “A Quý, ta là Cuồng Ca đây! Người đừng giả vờ như không biết ta... Người đánh ta cũng được, mắng ta cũng tốt... Nhưng xin người đừng dùng biểu tình xa cách như vậy nói chuyện với ta được không?”

Tiểu Quý sau một hồi trầm mặc mới nói: “Ta không hiểu người đang nói gì. Cuồng ca tiên sinh, ngoại hình của ta hình như rất giống với một người quen sao?”

Nghe xong lời Tiểu Quý nói, thân hình Cuồng Ca chấn động. Sau đó, tầm mắt hắn lần đầu tiên kể từ khi vào đây chuyển từ Tiểu Quý sang người ta: “A Tiên, chuyện này là thế nào?”

“Trước hết ta nên tự giới thiệu một chút nhĩ. Ta tên là Phương Lâm Vân, là giám đốc điều hành của Long Hành Thiên Hạ. Công ty chúng ta từ trước tới nay vẫn dốc sức phát triển sự nghiệp thiết kế game online. Từ ngày thành lập tới nay, chúng ta đã khai phá được rất nhiều loại hình game hấp dẫn đủ mọi lứa tuổi. Trong quá trình này, ta đã tình cờ phát hiện ra: rất nhiều NPC trong game sau khi tiếp xúc với người chơi thì đã tự tiến hóa được trí năng của mình trong vô thức. Từ góc độ tiến hóa của sinh vật, loài người chúng ta vốn cũng tiến hóa từ những sinh vật vô cơ nguyên thủy. Vì vậy, ta cho rằng những NPC có trí tuệ này cũng là một loại sinh mệnh, không có bất kì kẻ nào có quyền cướp đi sự sống của họ. Thế nên, ta đã thêm vào hệ thống của mỗi game một mật lệnh. Tất cả những NPC đã phát triển trí tuệ sau khi chết đi sẽ được hệ thống lưu lại dữ liệu, sau đó để Quý Hồn đưa họ tới sở luân hồi NPC. Sở luân hồi sẽ sửa chữa bề ngoài của những NPC này rồi đưa họ về một vị trí thích hợp trong game để họ tiếp tục tiến hóa dần. Nếu trí tuệ của họ đạt tới trình độ của một sinh vật sống chân chính, có các cung bậc cảm xúc hỉ nộ ái ố, hiểu được cảm tình và những mối ràng buộc quan hệ xã hội, thì số liệu của họ sẽ được gửi về phòng thí nghiệm sự sống mới. Những nhà nghiên cứu ở nơi đó sẽ căn cứ theo yêu cầu của họ mà cấp cho họ bộ gen phù hợp, tạo ra thực thể họ muốn rồi dung hợp sinh diện (*) của họ vào đó. Lúc này, những NPC kia sẽ chính thức được công nhận là tiến hóa thành công.” Ta một hơi tuôn ra một tràng lớn về đủ mọi thứ trên trời dưới đất, không biết Cuồng Ca có kịp tiêu hóa không nữa.

Nhìn nhìn ánh mắt choáng váng của hắn, ta không nuôi nhiều hy vọng.

“Ta hiểu rồi. Ý người muốn nói: A Quý chính là A Quý (*)!” Ai ngờ, tên Cuồng Ca kia tự dưng lại phun ra một câu “trừu tượng” tới mức ta không thể hiểu được như vậy. Nói xong, hắn hai mắt ứa tim hồng nhìn về phía Tiểu Quý: “A Quý, tốt quá rồi! Ta vẫn có thể gặp lại người lần nữa...”

“Vân Vân, sao người có thể...” Tiểu Quý mặt đưa đám nhìn ta, quay ngoắt đi không thèm nhìn Cuồng Ca.

“Tiểu Quý, ta biết người đang nghĩ gì. Người lo bản thân không phải con người thực sự, lo mình chỉ là một viên chức tép riu trong công ty, sợ mình không xứng với CEO của tập đoàn Cao thị danh giá. Nhưng mấy

thứ đó không hề trọng yếu đâu. Hồi người vẫn còn là một NPC hần còn không quan tâm, nói gì hiện tại. Người không biết gần 2 năm nay, tên này không ngừng nghỉ mang tiền tới đập choáng giám đốc bộ phận PR của chúng ta. Hần từng tuyên bố rằng cho dù có táng gia bại sản cũng phải nhờ được công ty chúng ta hỗ trợ khôi phục số liệu của người- ” Ta đến trước mặt Tiêu Quý vỗ vỗ đầu hần.

“Người!! Thảo nào giám đốc PR của các người luôn ra vẻ giải quyết việc chung nói với ta rằng số liệu NPC sau khi bị cắt bỏ thì khó có thể khôi phục lại. Có phải thằng nhãi nhà người núp ở sau màn giặt dây rồi ngồi xem kịch vui không?” Cuồng Ca càng nghe càng thấy mùi mờ ám, dường như bản thân vẫn luôn bị Tiên Tiến Tiên Tiến xỏ mũi dắt đi mà không hay biết. Hần rút cuộc phần nộ nhảy dựng lên túm lấy cổ ta lắc tới lắc lui.

“Người đang làm cái gì?” Tiêu Quý lạnh lùng buông một câu.

Hai bàn tay đang bóp chặt cổ ta bỗng biến mất không tăm tích. Cuồng Ca treo lên vẻ mặt nịnh nọt thừa cơ ngồi xuống bên cạnh Tiêu Quý. “Ta chẳng làm gì hết! Hi hi...”

“Còn một việc này nữa.” Ta từ túi quần móc ra một thẻ nhớ. “Đây là biểu hiện của Cuồng Ca từ sau khi người chết, cả trong game lẫn trong hiện thực. Các người cứ từ từ thưởng thức~ Ta còn có việc, đi trước nha~~” Ta xoay người đi ra khỏi cửa. Tới cửa, ta ngoáy đầu: “Cuồng Ca! Tiểu Quý là do một tay ta sáng tạo ra, không khác gì đứa con đầu lòng của ta. Người tốt nhất nên đối đãi với hần tử tế đó!”

“Xi, việc này còn cần người dạy hay sao? Người lượn mau đi cho nước nó trong, đừng có ở đây làm bóng đèn!” Cuồng Ca sốt ruột xua tay đuổi ta. Đồ mất nết! Ta giơ một ngón giữa về phía hần. Lại thêm một tên qua sông đoạn cầu! Vợ vừa vào tay thì ném bà mối ta đây qua đầu tường! Phần hận đóng sầm cửa, ta phùng phùng đi vào A Mặc: “Về nhà!”

Online, không ngoài số liệu, Cuồng Ca không có mặt. Cũng đúng thôi~ Hiện giờ, hần khẳng định là đang cùng Tiêu Quý tình chàng ý thiếp rồi. Chờ hần nhớ tới việc chơi game hần còn là một tương lai xa rất là xa~

Không ngu gì đối mặt với sự hoảng loạn của các vị đại thần của Thanh Phong Ngân Nguyệt khi phát hiện Cuồng Ca mất tích, ta quyết định đi du sơn ngoạn thủy. Mấy năm nay đều bận bịu thu xếp chuyện của Cuồng Ca nên ta còn chẳng có thời gian khám phá cái thế giới game này. Bởi vì NPC trí năng sẽ không bị công ty cắt bỏ dữ liệu mà chỉ lấy một thân phận khác xuất hiện trong game, nên số lượng NPC trí năng của công ty chúng ta càng ngày càng nhiều. Càng về sau, ta lại càng lười tự tay thiết kế thế giới game, hết thấy đều vứt cho Thiên Không xử lý. Nó là NPC trí năng đầu tiên mà ta phát hiện ra. Nó lúc đầu vốn được giao vị trí hệ thống đại thần nên có thể nói là nó cực kì hiểu biết về sáng tạo thế giới. Hơn nữa, hệ thống nhiệm vụ trong game này ta cũng đều giao hết cho các NPC trí năng còn lại tự thiết kế. Vì thế nên chính bản thân ta cũng không rõ lắm nội dung game này thế nào nữa. Để phòng ngừa những NPC trí năng kia vụng trộm trợ giúp, ta đã dùng ADN giả khi đăng ký tài khoản. Vì vậy, kì thật, quá trình chơi game của ta cũng không khác gì một người chơi bình thường.

Tuy nhiên, trong vụ sinh vật thể hóa NPC trí năng thì Tiêu Quý là người đầu tiên. Cả dự án đều là công lao mồ hôi nước mắt của ta. Aizzz... Chỉ vì tên vô ơn nào đó mà ta đã phải tổn thất không biết bao nhiêu tiền tài và tế bào não đó! Đương nhiên, công sức ta bỏ ra nhất định sẽ phải bóc lột từ sính lễ của thằng cha kia để bù đắp trở về.

Hiện nay, công nghệ này còn đang trong thời gian hoàn thiện, chủ yếu là để tìm cách giảm phí tổn xuống mức thấp nhất, vì vẫn còn rất nhiều NPC trí năng không đủ điều kiện kinh tế để thực hiện loại giải phẫu đắt đỏ như vậy.

NPC trí năng phải làm việc không công? Dĩ nhiên là ta có phát tiền lương cho bọn họ nha~ Bất kể là loại sinh vật gì, chỉ cần là nhân viên của ta thì đều được phát lương, thưởng đầy đủ. Ta cũng đâu phải cái dạng ông chủ tệ bạc nha~

Ừ thì cũng có một vài trường hợp cá biệt đủ khả năng tài chính để thực hiện giải phẫu, ví như Thiên Không chẳng hạn. Cơ mà đứa nhỏ này... cho tới bây giờ vẫn chưa chọn được diện mạo như ý nên vẫn chưa thể tiến hành hợp thành giên cho nó.

Mang theo Tiểu Bạch cùng Hồng Mao ra khỏi hoàng cung, ta nhàn nhã đi dạo trên phố, thi thoảng lại cùng một người quen chào hỏi một tiếng. Trước mắt hiện ra một tửu lâu trông rất quen thuộc, tên là ‘Nhất Túy’. Dục vọng ăn cơm không trả tiền lại dâng lên, ta quyết định đánh chén một bữa no đủ ở chỗ Lam Nhất Dao đã, rồi mới lại “xách balô lên và đi”.

Vừa bước vào, tiểu nhị lập tức đơn đả tới tiếp đón: “Khách quan, ngài muốn dùng món gì?”

-_-||| Giờ ta mới nhớ ra, ta đã trọng sinh, nhân vật hiện tại còn chưa gặp mặt Lam Nhất Dao: “Ông chủ nhà các người có đây không?”

“Ông chủ hiện không ở, xin hỏi ngài cần tìm hần có việc gì?” Tiểu nhị khách sao hỏi han.

Cũng đúng. Chi nhánh của Nhất Túy Lâu nhan nhản khắp nơi, Lam Nhất Dao sao có thể ngồi lì trong một quán cả một ngày được?

“Thế thì thôi vậy.” Không phải Nhất Dao tự mình xuống bếp thì đồ ăn mấy người đó làm còn chẳng bằng đồ ta tự làm. Ta đang chuẩn bị xoay người đi ra khỏi tửu lâu thì đằng sau chợt vang lên một giọng nói nghe quen quen.

“Chờ một chút...”

Chú thích:

*sinh điện: dòng điện sinh học. Theo lý thuyết thì nếu dùng một dòng sinh điện đủ mạnh sẽ có thể đánh thức các tế bào não đã chết, làm chúng hoạt động trở lại -> người sống lại. Dĩ nhiên, mấy thứ như này cũng mới chỉ dừng ở tầm lý thuyết và phim sci-fi:]]

**A Quý chính là A Quý: ý anh zai thiếu năng là “A Quý” đang đứng trước mặt ổng chính là “A Quý” ổng gặp và từng quen biết trong game.

25. Vô Chừng Phong - Chương 25

Ta tất nhiên sẽ không dừng lại rồi. Ngược lại, ta thì triển khinh công, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Kết quả là ta thiếu chút nữa thì đập mặt vào một bức tường thịt. Phan lại, nhảy về phía sau, ngẩng đầu: “Người có để yên không thì bảo! Ta đã chết đi sống lại tới 2 lần rồi đó nha! Người có cần nhỏ nhen đến mức này không? Đây chính là Thanh Phong Ngân Nguyệt đó, cẩn thận ta gọi người tới đánh người!”

“Thực xin lỗi...” Tường thịt nói.

“Khụ... Nếu đã thế thì quên đi. Ta không so đo với người. Tạm biệt, không hẹn gặp lại.” Ta khoát tay, lách qua tường thịt chuẩn bị tiếp tục đi. Nếu hắn đã nhận thức được phần sai của mình nhiều hơn thì ta đây an tâm rồi. Tên này cũng không phải thiện nam tín nữ gì cho cam. Nếu hắn khẳng khẳng tìm ta gây chuyện thì ta cũng không thể khinh thường. Chơi game mà không thể tùy tâm sở dục kiểu đó thì chẳng vui gì cả.

Cánh tay đột nhiên bị người kéo lại, ta không kiên nhẫn quay đầu, nhướn mày: “Có việc?”

“Ta biết ta đã sai rồi, người đừng như vậy...” Tường thịt u ám thấp giọng nói. Thần thái này, ngữ khí này sao trông quen thế nhỉ? Hình như mới này trong hiện thực, ta còn nhìn thấy những biểu hiện này trên mặt Cuồng Ca nha...

“Người không sai.” Ta đứng đắn nói. “Ở vào vị trí của người thì quả thật là người chẳng làm gì sai cả.” Ta gỡ tay mình khỏi tay hắn, tiếp tục hướng về phía trước mà đi.

Cái bóng lù lù dưới chân cho thấy người-nào-đó vẫn đang theo đuôi ta, bám nãy giờ cũng đã qua vài con phố rồi.

Rốt cuộc, ta thở dài dừng bước trước một quán trà, xoay người hướng về phía cái bóng kia. “Người tóm lại là có chuyện gì? Chúng ta lên lầu nói chuyện, nói xong thì người đừng đi theo ta nữa.”

Cái bóng gì cũng không nói, dẫn đầu đi vào quán trà.

Đặt một phòng ở lầu hai (*Editor: nghe như đặt phòng khách sạn *cười đen tối**), cả hai đặt mông ngồi xuống. Ta đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xem dòng người nhốn nháo đi lại trên đường, nâng chén trà nhấp một ngụm, hỏi: “Nói đi. Đạp Lãng, người muốn gì?”

“Ta muốn mời người cùng ta làm một nhiệm vụ.” Đạp Lãng trả lời.

Gân xanh trên trán ta nẩy lên. Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà hắn còn dám đòi hỏi này kia, quả

nhiên da mặt vẫn dày như trước.

“Thiên lý truyền âm?” Ta nhướn mày, thản nhiên nói.

“Ừ.” Đạp Lãng gật đầu lia lịa.

“Được thôi~” Ta bình thản đáp ứng.

Đạp Lãng ngáy người nhìn ta 2, 3 giây rồi mới hồi phục tinh thần: “Người vừa nói... được? Thật ư? Người tha thứ cho ta?”

“Ta không hề trách người nha~” Ta cười mỉm chi. “Ta không phải đã nói rồi sao. Xét về vị trí của người khi ấy thì người chẳng làm gì sai cả.”

“Nhưng... khi đó ta không tin tưởng người...” Đạp Lãng ngượng ngừng nói.

“Không có gì~ Dù sao giao tình giữa hai chúng ta cũng không sâu tới mức đó. Chuyện như vậy xảy ra, người hẳn là nên tin tưởng thủ hạ cùng thê tử của mình mới đúng.” Ta buồn cười nói.

“Còn chưa thân thiết đến mức đó? Người có ý gì?” Sắc mặt Đạp Lãng hơi trắng bệch.

“Kính nhờ, thời gian chúng ta chân chính ở chung một chỗ cũng chỉ cùng lắm là 100 ngày. Ta sao có thể yêu cầu người tin tưởng ta được chứ?” Ta giải thích.

“Nhưng... lúc đó người đồng ý cùng ta làm ‘Thiên lý truyền âm’, ta đã nghĩ chúng ta là bạn tốt...” Trên mặt Đạp Lãng lộ ra một loại thần sắc sặc sịt mờ, làm cho đáy lòng ta bỗng dưng nổi lên cảm giác khó chịu. Đường như không chỉ có khó chịu, nó giống như là bị một cây kim làm từ băng giá đâm vào, đau đớn, tê dại, lại lạnh giá.

Có lẽ, ta hẳn là nên nói cho hắn biết, kỳ thật, ta cũng từng phi thường tiếc nuối đoạn hữu nghị giữa chúng ta, mà những thứ có thể làm ta tiếc nuối thì cực kì ít ỏi. Nhưng mà, không biết vì cái gì, lời nói đến đâu môi lại biến thành: “Ta luôn luôn không cự tuyệt lòng tốt của người khác.”

Nghe ta nói hết, sắc mặt Đạp Lãng càng trắng bệch, ánh mắt lộ ra một loại tuyệt vọng mà nhiều năm trở về trước ta cũng từng nhìn thấy trong gương. Lời nói của hắn cũng trở nên lộn xộn. “Nếu... Nếu người khác rủ người đi làm ‘Thiên lý truyền âm’, người cũng sẽ đồng ý ngay như... như thế sao?”

“Dĩ nhiên là thế rồi~ Bạn bè thì càng nhiều càng tốt mà.” Ta nhếch miệng nói, đột nhiên không còn cảm thấy đau lòng nữa. Tuy vậy, ta cũng biết, hắn thật sự đã làm ta rung động. Thật ra, trái tim của ta đã bị giấu ở một nơi mà ngay đến ta cũng tìm không ra. Nhưng ta biết, chỉ cần ta đau khổ thì trên mặt sẽ hiện ra một nụ cười so với khóc còn tuyệt vọng hơn.

“Ha ha! Người nói đúng lắm...” Đạp Lãng phụ họa. Ta vốn nghĩ sẽ không thấy thêm bất cứ biểu tình nào đáng sợ hơn biểu cảm vừa rồi trên mặt hắn. Nhìn thấy hắn như thế này lại làm cho ta cảm thấy người này thật ra đang đau tới run rẩy, nhưng lại cố quật cường chống đỡ.

Ai đã làm cho hắn biến thành bộ dạng này? Là ta sao? Vì sao? Ta không hiểu... *(Editor: Lần đầu tiên thấy thằng nhỏ này lộ ra dấu hiệu thiếu năng *khinh miệt -ing*)*

Trong vô thức, hai móng vuốt của ta đã áp lên mặt hắn. “Ta đùa thôi. Vô liêm sỉ như người sao lại có thể tự coi thường bản thân như vậy chứ! Nói cho người biết, ngoài Cuồng Ca, Tiễn Đa Đa, Lam Nhất Dao cùng một đàn NPC này nọ thì trong danh sách hảo hữu của nhân vật Yển Trường Không trước kia cũng chỉ có thêm mỗi người là người chơi thôi đó. Cuồng Ca, Tiễn Đa Đa và Lam Nhất Dao đều là bạn bè mấy chục năm của ta trong những game khác, chỉ duy có người mới gặp mặt có vài lần mà đã thành bạn...” Càng nói về sau càng lí nhí. Haizzz... Sao ta tự nhiên lại phải nói với hắn mấy thứ đó chứ, mất mặt quá đi!

“Vừa nãy là do không thoải mái trong lòng nên mới trêu chọc người thôi. Dù cho có biết tình cảm của người là chân thành, nhưng lão tử nhìn thấy người liền mất hứng đó, ý kiến gì?” Ta oán hận nói.

“Không có gì, không ý kiến! Người vui là được.” Đạp Lãng cười đến đuôi mày, khoe mắt cong cong.

“Hừ!” Ta dùng âm mũi khinh bỉ hắn.

[Một lát sau]

“Sao sắc mặt người vẫn xám xịt thế?”

“Ha ha... Không sao đâu, là do trời quá nóng thôi.”

“Thật không đấy?” Ta nheo mắt xem xét. “Tẩu hỏa nhập ma rồi. Đạo này có phải rất hay đau sốc hông đúng không?”

“Ha ha...”

“Phập.” Ta lấy một cây ngân châm từ trong bao quần áo ra, tùy tay cắm vào huyệt đạo của hắn, vừa lòng nhìn cơ mặt Đạp Lãng co giật một chút. “Tuy là hơi đau một chút, nhưng có thể giúp người khai thông chân khí nên người cố chịu một chút đi~”

“Đâu phải ‘hơi đau một chút’, rõ ràng là- ” Cục kì đau.

“Hả? Ta trị thương cho người, người còn dám ý kiến ý cò?”

“Không có! Hoàn toàn không có!”

Làm ‘Thiên lý truyền âm’ lần thứ hai thoải mái, nhẹ nhàng hơn lần đầu tiên rất nhiều. Ta nắm tay Đạp Lăng, niệm pháp quyết do Hiên Viên đại thần dạy lần trước, trực tiếp đi tới nơi bọn họ ở. Do thường xuyên tụ tập uống trà, buôn dưa nên mọi người đều là bạn bè thân thiết. Trường Mộng (bạch y tiên nhân) làm phép một cái, chúng ta liền đạt được bản lĩnh thiên lý truyền âm, không cần qua nhiều thủ tục lằng nhằng như trước.

“Người có dự định gì về sau không?” Từ tiên phủ đi ra, Đạp Lăng hỏi ta.

“Du sơn ngoạn thủy, trên đường thuận tiện tìm kiếm nhiệm vụ ẩn, bản đồ ẩn, môn phái ẩn gì đó.” Ta thuận miệng kể.

“Thế à? Ta cũng định như thế đó~ Chúng ta cùng đi đi~” Đạp Lăng kinh hỉ reo lên, như thể hẳn thật sự thích làm mấy chuyện đó vậy.

“Không đúng! Người chẳng phải rất thích quản lý bang phái sao?” Khóe miệng giật liên hồi, ta buông lời vạch trần hắn.

“Quản lý bang phái? Cái thứ chuyện vừa mệt nhọc, vừa không lợi lộc gì này có vẻ chỉ dành cho mấy nhân vật ngựa non háu đá làm thôi. Ta hiện giờ đã không còn chút hứng thú nào.” Đạp Lăng bĩu môi. “Chức bang chủ của Đạp Sóng Mà Đi ta đã bỏ lâu rồi.”

“Ta hiểu rồi.” Ta quay sang cười tủm tỉm với hắn. “Vậy chúng ta cùng đi.”

26. Vô Chùng Phong - Chương 26

Thời gian trôi qua như mặt hồ tĩnh lặng, chúng ta đã chinh phục qua ngọn núi cao nhất, thám hiểm qua đáy biển sâu nhất, trải nghiệm cao nguyên lạnh giá nhất cùng sa mạc nóng bỏng nhất, thưởng thức dòng suối nhỏ yên ả nhất, cũng đã vượt qua con sông hung dữ nhất. Một ngày nọ, khi ta đang nằm ườn giữa một biển hoa vô danh đánh một giấc trưa thì một con bồ câu vỗ cánh bay tới, đánh thức ta dậy bằng những cú mổ vào đầu đau điếng.

Ta tháo tờ giấy buộc trên chân nó xuống xem: “Lão tử sắp kết hôn, mau lết xác về đây!”

Ngôn ngữ ngắn gọn, thô lỗ, khỏi cần nói cũng biết tác giả là Cuồng Ca.

Ngoan ngoãn bò về Ngân Nguyệt thành, khắp nơi đã giăng đèn kết hoa rực rỡ muôn màu.

Tiêu Quý vẫn mang khuôn mặt cũ, bỏ nhào vào trong ngực ta: “Vân Vân~ Ta nhớ người chết đi được~”

Cuồng Ca vẽ mặt tái xanh tái tử nhìn ta, nhin rồi lại nhin. Rốt cuộc vẫn nhin không thấu, nhào tới đẩy ta ra, ôm Tiêu Quý vào trong lòng. “Tên kia, người biết điều chút đê. Vợ bạn không thể động, có biết không hả?”

Là do hấn chủ động nhào tới được không cha nội?

Đám người Liễu Phi đi tới, ánh mắt nhìn ta hơi khác so với ngày thường. “Lão bản?”

“Các người đều biết rồi? Tiểu Quý miệng quá rộng, game này thật sự là không còn cách nào chơi nổi nữa... Bảo Thiên Không thiết kế game mới đi!” Ta buồn bực nói.

“Vâng. Vừa biết được người là ông chủ, ta còn ngại không dám tìm người tính sổ vụ mất tích. Tuy người vẫn ác liệt vậy, nhưng ta cũng tán thành việc tạo game mới! Đến lúc đó dù có nhận ra người, ta cũng sẽ vờ như không biết. Thế là có thể quay người như quay đê, học theo Thiên Không lên mặt với đời “Trong game, bản nhân chính là đại thần” rồi~” Tống Cách gạt đầu như gà mổ thóc nói.

-_-||| Tuy rằng ta rất ủng hộ việc đổi game mới, nhưng mời người làm ơn dừng dừng cái loại lý do này có được hay không? Còn Thiên Không! Thảo nào, ta đã nghĩ làm nhiệm vụ quốc chủ không thể tồn tại từng ấy thời gian được mà. Ta ghi sổ người rồi đó!!

Cuồng hoan một tháng rỗng, hao tổn hằng hà sa số tài nguyên trong game, hôn lễ của Cuồng Ca cùng Tiêu Quý mới chính thức được tính là hoàn thành. Đương nhiên, cái đôi uyên uyên kia vừa tuyên thệ xong thì đã đưa nhau bỏ trốn mất dạng luôn rồi. Hoạt động chúc mừng dai dẳng sau đó đều do các NPC tiến hành. Thiên Không đã tuyên bố việc game này chính thức ngừng hoạt động cho công chúng. Những NPC kia tiệc tùng chúc mừng hôn lễ của Cuồng Ca và Tiêu Quý, mặt khác cũng là để ăn mừng kết thúc của game này, mọi người lại đổi sang những thân phận hoàn toàn mới.

Sau hôn lễ, Đạp Lăng log out có việc, thẳng đến lúc Hoàng Hôn chấm dứt vẫn chưa trở về.

Game mới gọi là ‘Thương Mang’, là một game ma pháp. Ta tạo một pháp sư. Chu du một mình lại cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó. Ta không khỏi cười khổ, từ lúc nào ta lại không thích tịch tịch tịch thế nhỉ? Vì thế, ta tham gia một tiểu đội lính đánh thuê, cùng họ lang thang khắp trên toàn đại lục. Ta tuy vẫn cùng đội hữu cười cười nói nói, nhưng trong lòng vẫn như có một khoảng trống vắng, dù thế nào cũng không thể lấp đầy.

Ngày nọ cùng đội hữu đi làm nhiệm vụ đi qua ngọn núi cao nhất game. Ta nhìn lên đỉnh núi hiểm trở cao chót vót tới tận trời xanh, đột nhiên nhớ lại ở Hoàng Hôn từng có một ngọn núi còn cao hơn cả ngọn núi trước mặt. Khi đó, có hai thằng ngốc ý vào khinh công tốt, mất sức chín trâu hai hổ bay lên tới đỉnh núi. Kết quả là lên tới nơi thì trời đã sáng bảnh mắt, lỗ mắt díp xem mặt trời mọc.

Ta vì thế mà lệ rơi đầy mặt, cáo biệt đội hữu còn đang không hiểu có chuyện gì xảy ra, thoát game.

Vừa log out thì nghe người máy báo có cuộc gọi lỡ, ta gọi lại mới biết thì ra là Cuồng Ca.

Hắn báo cho ta biết, hắn và Tiêu Quý định tổ chức cả lễ cưới trong hiện thực nữa. Lúc trước là do thời gian quá gấp gáp, chưa kịp chuẩn bị xong, và lại bạn bè của Tiêu Quý đều ở trong game nên mới tổ chức trong game trước.

Ta ổn định cảm xúc một chút, mở kho dữ liệu, nhập vào thông tin muốn tìm. Thật lâu sau, hệ thống mới lên tiếng nhắc nhở ta: “ADN giả, không tìm thấy người này.”

Nhập lại một lần nữa: “ADN giả, không tìm thấy người này.”

“ADN giả, không tìm thấy người này.”

“ADN giả, không tìm thấy người này.”

Cầm lên mũ điều khiển bên cạnh, ông đây tự mình động thủ! Ta không tin không tìm nổi người!

Đến tận ngày cưới của Cuồng Ca và Tiêu Quý, ta vẫn không tìm được một chút tung tích nào. Như thể người nọ đã thực sự tiêu tan thành không khí, như thể toàn bộ kí ức của ta về Hoàng Hôn đều do ta tưởng tượng ra vậy...

Mỗi một tháo mũ, ta sửa sang lại bộ dáng bên ngoài một chút, cố làm cho bản thân trông không quá tiêu tụy.

Cười lên A Mặc, ta đi tới khách sạn nơi Cuồng Ca cử hành hôn lễ. Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, địa điểm tổ chức hôn lễ của bọn họ lần này chính là chi nhánh chính của Nhất Phẩm Trai do Lam Dịch quản lý. Đại sảnh tập nập người, tên Cuồng Ca kia có thể nói đã mời tất cả những người có thể mời, lại còn mời đài truyền hình có tiếng nhất toàn liên bang tới ghi lại toàn bộ quá trình nữa chứ. Cứ làm như hắn sợ toàn bộ người trên thế giới không biết hắn sắp kết hôn ấy.

Thân là người giám hộ của Tiêu Quý, ta phụ trách dắt hắn dẫn trên thảm đỏ tiến vào lễ đường.

Trong khúc nhạc hôn lễ du dương, ta đặt tay Tiêu Quý vào trong lòng bàn tay Cuồng Ca đang được bà thông gia nắm.

“Tiêu Quý, người nhất định phải hạnh phúc đó!” Ta trong lúc bước xuống khỏi lễ đài liền buông lời chúc phúc.

“Vân Vân, cảm ơn người!” Tiêu Quý ôm chầm lấy ta, nghẹn ngào nói. Ta lia mắt qua thì thấy mặt Cuồng Ca đen còn hơn đáy nồi. Vì sính lễ của hắn làm ta phi thường hài lòng, ta sẽ không tiếp tục tra tấn mó dầy thần kinh có vẻ sắp đứt phừm phứt của hắn.

Ta rút lui khỏi vòng tay Tiêu Quý. Cha sứ bắt đầu chủ trì nghi thức hôn lễ. Ta mỉm cười nhẹ nhàng nhìn đôi chim câu hạnh phúc, chia sẻ niềm vui với họ.

“Xin chào...” Bên tai truyền đến một giọng thăm hỏi tuy hơi lưỡng lự nhưng ân cần.

Ta quay đầu, là một người trông hơi quen... “Người là?”

“Ta là Tô Lại Hồng đây, người không nhớ ta sao? Lần trước người đã cứu ta...” Người kia vội vã nói.

Ta từng cứu giúp rất nhiều người, người là tên nào trong số đó nha? Trong lòng thì nói vậy nhưng trên mặt ta vẫn hiện lên nụ cười mỉm: “Ồ... Xin chào~”

“Người không nhớ.” Đây là câu khẳng định. Mặt Tô Lại Hồng lộ ra nỗi thất vọng nồng đậm. “Vài năm trước, ở hành tinh Lục Mộng, người đi du lịch, tình cờ gặp ta đang bị đuổi giết liền cứu ta. Người còn có cái phi thuyền có thể hyperjump ngay lập tức.”

Tô Lại Hồng tuân một tràng lộn xộn nhắc nhở ta, có vẻ rất kích động. May mà trí nhớ ta khá tốt, nghe hẩn nhắc thì ta nhớ ra luôn. Thật là một người tốt nha~ Hiện tại, mấy kẻ vong ân bội nghĩa, qua sông đoạn cầu nhan nhản khắp nơi. Một người chất phác như hẩn cũng thật hiếm gặp.

Ta cười cười nói: “Chỉ là một chút việc nhỏ, người không cần quá chú ý thế đâu.”

“Không phải việc này! Ta... Người... Ta muốn hỏi là, người có từng chơi game Hoàng Hôn không?” Tô Lại Hồng lắp bắp hỏi ta, thoát nhìn rất hồi hộp.

“Chơi chứ~ Hoàng Hôn rất thú vị. 80% dân số liên bang đều rủ nhau chơi, ta sao có thể không chơi~ Tiếc là game này đã ngừng hoạt động... Game hay như vậy, đáng tiếc thật!” Ta thở dài. Vốn định vừa nói vừa ra vẻ tiếc hận, nhưng trong lòng đột nhiên nổi lên một thoáng hối hận. Trước mắt ta bỗng hiện ra khuôn mặt trong game của Đạp Lãng, làm cho lời nói của ta không tránh khỏi mang theo một tia ảm đạm. Có lẽ ta thực sự không nên buông bỏ cái game kia khinh suất như vậy, cũng không nên nóng vội nhảy luôn vào game mới Thiên Không vừa thiết kế. Ít nhất đáng lẽ ta nên đợi Đạp Lãng trở về game, nói lời tạm biệt với hẩn và nói với hẩn rằng game này vì có hẩn nên ta mới có thể chơi vui như vậy...

Ta nào có biết ADN Đạp Lãng dùng là giả chứ! Hại ta ở trong hiện thực tìm thế nào cũng không thấy hẩn.

Có lẽ ta nên đăng quảng cáo trên bảng tin của liên bang với nội dung: “Cần tìm một người chơi game Hoàng Hôn tên là Đạp Lãng.” Ta tự kỉ nghĩ ngợi mông lung. Cho tới bây giờ đều là người khác tìm tới ta. Đây là lần đầu tiên ta nảy ra ý muốn tìm một người.

(Beta vừa sửa vừa cầm khăn thấm dầu gió chấm chấm nước mắt: Lãng nhi, con bị hắt hủi TT A TT ta quá đau lòng cho con TT A TT)

27. Vô Chùng Phong - Chương 27

“Người làm sao thế?” Bên tai vang lên một thanh âm sốt sắng hỏi han cùng bàn tay một ai đó đặt lên bả vai ta.

Ta lấy lại tinh thần, hiện ra trước mắt là vẻ mặt lo lắng của Tô Lại Hồng. Ta nhếch khóe miệng, miễn cưỡng bày ra vẻ mặt tươi cười. “À, không có gì. Chỉ là đột nhiên nhớ lại vài chuyện cũ...”

Xoay người, ta đi về phía ban công bên ngoài. Giờ ta chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để tự kỉ.

Từng có một người ở trước mặt ta lộ ra biểu tình tuyệt vọng đến cùng cực. Khi đó, ta không hiểu. Hiện tại, ta đã hiểu. và có lẽ khi đó, ta cũng đã hiểu rồi nhưng không muốn thừa nhận mà thôi...

Thành thật mà nói, lần đầu tiên gặp mặt đã thêm hấn vào danh sách bạn tốt. Người này... đối với ta mà nói có lẽ cũng có chút đặc biệt đi?

Cảm thấy đằng sau lưng có kẻ lẻo đẻo bám theo, ta thầm rửa một câu ‘không có mắt’. Rõ là, ngay cả một điểm tự kỉ cũng không có. Nếu không phải đây là hôn lễ của Tiêu Quý thì ta đã sớm trốn về. Ta theo bản năng tăng tốc.

“Chờ một chút...” Tô Lại Hồng rút cuộc vẫn bắt kịp, với tay kéo ta lại.

“Có việc?” Ta quay đầu, nhướn mày.

“Ta cũng từng chơi Hoàng Hôn.” Tô Lại Hồng ngừng lại một chút, ổn định lại cảm xúc rồi mới nói tiếp: “Trong game, ta gọi là Đạp Lãng. Người có từng nghe... nghe nói qua chưa?”

Cả thân hình ta lập tức cứng đờ, ta cảm thấy chính mình đang run rẩy. “Bang chủ của Đạp Sóng Mà Đi... Đạp Lãng đó?”

“Đúng.” Làn môi mỏng của Đạp Lãng kiên định phun ra chữ này.

Trong khoảnh khắc này, tưởng chừng như trái tim ta đã ngừng đập luôn rồi.

“Ta, ta biết! Ta trước kia, gọi là Yến Trường Không, sau đó, là Bạch Ám Trần... Người, người còn nhớ ta không?” Ta cảm thấy bản thân phun ra được từng ấy chữ đã là thực cố gắng.

“Nhớ rõ...” Ta bị cuốn vào một cái ôm, bên tai còn truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Được một lúc, ta để ý thấy những người xung quanh đều đang nhìn chúng ta chăm chăm. Ta có chút ngượng ngùng kéo Đạp Lãng khỏi người mình. “Hình tượng, chú ý hình tượng!”

“Hi hi~” Đạp Lãng chỉ cười ngây ngô, vòng tay lại siết chặt hơn một chút.

Ta chỉ đành đầu treo hắc tuyến kéo hần vào một góc tối ngoài ban công.

Vài giây trầm mặc, chúng ta bỗng đồng thời mở miệng: “Sao ngươi lại dùng ADN giả?”

“Ha ha...”

“Hơ hơ...”

“Ta là tổng giám đốc của Long Hành Thiên Hạ. Để phòng ngừa các nhân viên NPC trong game ngấm giúp đỡ, làm cho tay ta biến thành móng lợn kim cương (*) nên ta mới dùng ADN giả.”

“Ta là Tô Lại Hồng, cho nên lý do ta dùng ADN giả chắc ngươi hiểu được nhỉ?”

“Ta không biết... Tô Lại Hồng thì sao?”

“Ngươi nhất định không thường xem tin tức kinh tế – tài chính.”

“Ai bảo thế!”

“Thế sao ngươi lại không biết tên ta được?”

“Ngươi nổi tiếng lắm à?”

“Đó là đương nhiên~ Tin tức kinh tế – tài chính hầu như đều nhắc tới tên ta nha~”

“Thế cơ à? Vậy thì chắc tin về ngươi không có liên quan gì đến cuộc sống phóng túng rồi.”

“Uhm... Được rồi... Quả thật là không liên quan.”

“Thế nên lý do ngươi dùng ADN giả vẫn phải nói rõ cho ta.”

“Không thành vấn đề...”

“Đạp Lãng!”

“Ừ?”

“Đạp Lãng~”

“Ừ.”

“Đạp Lãng, Đạp Lãng, Đạp Lãng, Đạp Lãng...”

“Hề hề~”

“Đạp Lãng, hình như ta chưa từng nói ta thích người nha~”

“Chưa từng.”

“Đạp Lãng, ta thích người!”

“Ta cũng thế. Ta thích người, Trường Không! Hơn nữa còn hơn cả thích, ta yêu người!”

“Ha ha... Ta cũng vậy. Chúng ta kết hôn đi~”

“Ừ.”

_____ HOÀN _____

28. Vô Chùng Phong - Chương 28: Phiên Ngoại : Chuyện Thăng Con Ghẻ 01

Cả đời ta chưa bao giờ tức giận đến như vậy, đó là thật.

Từ trước đến nay vốn chỉ có ta làm người ta tức anh ách, chứ chưa có kẻ nào có đủ can đảm trêu đùa ta.

Nguyên nhân sâu xa của sự việc có lẽ phải nói từ trận chiến chớp nhoáng giữa bang của ta và bang Hoành Tảo.

Hoành Tảo là bang phái lớn thứ tư trong Tung Hoành. Cựu bang chủ phụ nhân, chú ý từ “cựu”, của bọn họ – Băng Nhi là đệ nhất mỹ nhân của Tung Hoành.

Dĩ nhiên, Băng Nhi hiện giờ vẫn là mỹ nữ đứng đầu Tung Hoành, chỉ là nàng đã trở thành vợ ta, cũng là bang chủ phụ nhân của Phong Hành bang – bang phái lớn nhất Tung Hoành.

Bởi lẽ đó là sở thích của ta. Ta thích đứng ở vị trí cao nhất, uống loại rượu mạnh nhất, ăn những món ngon nhất, mặc những bộ trang phục sang trọng nhất, ở trong căn nhà lớn nhất, cưỡi trên loại phi thuyền nhanh nhất, cưỡi người phụ nữ đẹp nhất. Bất kể là trong game hay ngoài đời đều vậy.

Chính vì thế mà Hoành Tảo cùng Phong Hành không đội trời chung.

Đối với kẻ địch, ta cho tới bây giờ chưa từng nương tay.

Chiến tranh nhanh chóng kết thúc. Chúng ta đã đánh một trận phục kích tuyệt đẹp. Ta mỉm cười đứng ở vị trí tối cao trên chiến trường, cúi nhìn xuống Vô Ảnh – bang chủ Hoành Tảo hiện đã ngã xuống dưới chân ta. Hắn đã không còn có khả năng gượng dậy nữa, chỉ có thể phí sức ngẩng đầu dùng ánh mắt oán độc trừng ta. Ánh mắt hắn xâu xé thân thể ta, mà ánh mắt ta cũng đồng thời lăng trì lòng tự tôn của hắn.

Gã thành viên cuối cùng của Hoành Tảo ngã xuống, nụ cười trên môi ta càng thêm thoải mái.

Nhưng ta đã coi thường Vô Ảnh rồi. Hắn quả là một kẻ biết nhẫn nhục, không hề giống miêu tả trong những tư liệu ta điều tra được.

Ngay tại thời điểm ta đắc ý nhất, dao của hắn đâm xuyên trái tim ta. Ta không biết làm thế nào hắn cỏi bỏ được ma pháp trời buộc cao cấp trên người, chỉ biết sau nhất đâm đó, ta bị hệ thống đưa thẳng về sảnh tạo nhân vật.

Chênh lệch quá lớn làm ta nhất thời có chút mờ mịt. Ta từng sốt mất một lúc lâu mới vực tỉnh dưới sự thúc giục của con rồng nhỏ, đành bảo nó tạo cho ta một nhân vật mới giống y hệt nhân vật cũ.

Lâu lắm rồi cảm xúc của ta không dao động kịch liệt đến vậy. Vô Ảnh, coi như người ngoan độc, ta sẽ nhớ cái mặt người!

Được truyền tống đến tân thủ thôn, ta liên hệ với thủ hạ ở nơi này, hỏi bọn họ tổng thể sự tình.

“Bang chủ, chúng ta trúng kế rồi! Hoành Tảo đặt mai phục.”

Ta im lặng. Vô Ảnh, người quả thật là một thiên tài.

Trở về trụ sở bang phái, Bằng Nhi ra đón ta, khóc lóc kể lể rằng có người giả mạo ta sàm sỡ nàng, tên là Tiền Tiến Tiền Tiến.

Phái người đi điều tra thì mới biết được, tên Tiền Tiến Tiền Tiến này là một tử linh pháp sư, còn là một thợ thủ công cấp cao, thi thoảng cũng làm thợ săn tiền thưởng.

Gần đây, hắn tiếp nhận ủy thác của Vô Ảnh, dùng toàn bộ tài sản của bang Hoành Tảo đổi lấy sự trả thù khủng khiếp nhất đối với Phong Hành, ta, và cả Bằng Nhi.

Chính vì thế nên mới có kế hoạch mai phục lồng mai phục, mới có nhát dao kia của Vô Ảnh, mới có hành vi dùng thi thể ta luyện con rồi rồi dùng con rồi này dạy cho ta cùng Bằng Nhi một bài học.

Hóa ra không phải do Vô Ảnh trở nên thông minh đột xuất. Hóa ra tất cả đều do cái tên Tiền Tiến Tiền Tiến siêu đáng khinh, siêu hám của kia giở trò quỷ.

Thì ra là thế.

Một khi đã điều tra rõ ràng hết thấy chân tướng sự việc, ta mang người tới bao vây nhà của Tiền Tiến Tiền Tiến ở vùng ngoại ô kinh thành. Nghe nói 2 ngày trước hắn về nhà, cho tới giờ vẫn chưa ra ngoài.

Căn nhà rất đơn sơ, nhưng vẫn có sự bảo hộ của hệ thống nên chúng ta không thể xông vào, chỉ có thể đứng chờ bên ngoài. May mà người này hám của, keo kiệt tới cùng cực, y hết như tên của hắn. Hắn có thể coi là có của ăn của để, còn vừa mới bòn rút được một món cực béo bở từ bang Hoành Tảo. Ấy thế mà ngay cả cái sân cũng tiếc tiền không mua, càng tiện cho ta!

Ta kiên nhẫn chờ đợi để được nhìn thấy hắn không chút phòng bị bước ra, để chiêm ngưỡng thần sắc bối rối của hắn trong giây phút bị chúng ta bủa vây bắt gọn!

Hắn nghĩ là có thể trốn sau màn, rằng cuộc giao dịch kia ngoài hắn và Vô Ảnh thì không còn ai biết tới, rằng bản thân sẽ tránh được một kiếp hay sao?

Có vẻ hắn không nhận thức được rằng trên đời này chẳng có chuyện gì là tuyệt đối, cũng không tồn tại bức tường nào kín gió cả. Lòng người từ trước tới nay vẫn đều treo giá. Có những kẻ hôm qua là kẻ thù nhưng hôm nay đã có thể biến thành bạn bè rồi.

Hắn ra rồi!

“Các vị, nhường đường tí nào~ Ta chỉ đi ngang qua~” Biểu tình siêu vô tội, tưởng như chỉ là một kẻ qua đường Giáp.

Sau đó, hắn lợi dụng khi thủ hạ của ta ngây ngẩn vì biểu tình và lời nói của hắn mà đẩy ra lưỡi kiếm k

trên cổ, vào nhà, đóng cửa.

Ta nhìn chăm chăm cánh cửa tuy rõ ràng là cũ nát cực độ, lại chắc chắn không thể công phá kia, chỉ có thể mắng thăm mấy tên cấp dưới kia hai chữ “Thùng cơm!”

Khoảng thời gian 3 tháng sau đó chính là ác mộng đời ta. Ta chưa bao giờ cảm thấy mình sai lầm như thế, khốn khổ như thế, #\$\$#@\$\$ như thế...

Tóm lại là chưa bao giờ tức giận tới mức này. Thật đó!

Cuối cùng, ta đã bắt được một cơ hội dồn hấn vào chỗ chết. Ta không thể không một lần nữa cảm thán: Lòng người luôn luôn có cái giá của nó. Tuy phí một chút tiền tài nhưng rất đáng giá.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy tên kia trong lúc bị hào quang tinh lọc lại như không có cảm giác đau mà mở to mắt mỉm cười, ta lại chợt thấy mình giống như một thằng ngốc, còn là loại ngu nhất.

29. Vô Chùng Phong - Chương 29: Phiên Ngoại : Chuyện Thằng Con Ghẻ 2

Nhờ phúc của Tiên Tiến Tiên Tiến, ta không kịp tham gia đợt Closed Beta của Hoàng Hôn, game mới phát hành của công ty Long Hành Thiên Hạ.

Vốn là khách VIP của Long Hành Thiên Hạ, ta có đặc quyền tham gia CB.

May là trước đợt Open Beta thì ta kịp tiêu diệt “con gián” luôn bám bính lấy ta không tha kia.

Luống cuống chân tay thoát khỏi Tung Hoành, ta nhanh chóng bắt tay vào xử lý những công việc cấp thiết.

Trên màn hình TV đang phát sóng buổi phỏng vấn trực tiếp với ta. Thực ra, người ngồi đối diện MC trong màn ảnh là thể thân của ta.

Xét thân phận của ta thì việc dùng thể thân thay mặt mình xuất hiện trong trường hợp công cộng là không thể không có, ai ai cũng biết nhưng không buồn nói ra.

Nguyên nhân thứ nhất là vì an toàn, mà thứ hai là do không có thời gian.

Thế ta vì sao lại có thời gian rảnh ngồi chơi game? Vì game do Long Hành Thiên Hạ khai phá thú vị hơn nhiều so với việc phải ngồi hàng giờ trong trường quay, bị MC soi mói những vấn đề riêng tư.

Khi ta xử lý xong những công tác cấp thiết thì OB cũng cùng lúc bắt đầu.

Ta vội vã đăng nhập game, tạo một nhân vật gọi là Đạp Lãng, ngoại hình dĩ nhiên là anh tuấn, tiêu sái như mọi lần.

Người chơi mới chạy loạn khắp tân thủ thôn.

Ta dĩ nhiên sẽ không chen chúc cùng một chỗ tranh giành cái nguồn tài nguyên nghèo nàn trong thôn với đám người chơi gà mờ đó. Thế là ta vượt qua ruộng đồng, xuyên qua rừng cây, đi qua cả Nam Sơn để tới địa vực vắng vẻ, hoang tàn của dã lang.

Chém, chém, rồi lại chém.

Lại nhờ phước tên Tiền Tiến Tiền Tiến nào đó, ta, vì không kịp tham gia đợt CB, lại không thích xem giới thiệu sơ lược của công ty game (ta đã chơi qua rất nhiều game của Long Hành Thiên Hạ, hệ thống quy luật cơ bản của mấy game đó đều tựa tựa như nhau), không hề biết rằng ở Hoàng Hôn, khi lượng máu giảm xuống dưới 1/3 sẽ hôn mê. Cũng không biết miệng vết thương không chữa trị sẽ khép lại chậm hơn nhiều đến thế.

Vậy nên sau khi thân mật nếm trải một móng vuốt sắc ngọt của dã lang làm thanh máu đầy ặc biến thành “màng” máu mỏng mảnh, đầu ta lập tức trở nên vắng vất.

Cố gắng chống đỡ từng trận mê muội ập tới, ta gấp gáp uống hết một lọ huyết được thì thấy đỡ choáng váng hơn một chút. Nhưng chỉ vừa tranh thủ giải quyết cơn dã lang trước mắt mà tình trạng mê muội đã lại quay trở về. Vì thế, ta phát hiện ra sự thật “huy hoàng” về miệng vết thương không được chữa trị kịp thời sẽ không nhanh chóng lành lại được.

Khẩn cấp trốn khỏi khu vực dã lang, trên đường còn bị dã lang cào thêm vài phát, may là đều chỉ cào rách quần áo, không gây thương tích. Trên đường đi, miệng vết thương của ta không ngừng đổ máu, huyết được trong bao quần áo cũng đã gần cạn kiệt. Đến lúc lết được về tới ngoại ô phía nam của Nam Sơn thì ta hầu như đã không trụ nổi nữa.

Ta thầm ca thán trong lòng: Đạp Lãng à, người thật sự là oan muốn chết mà...

Sau đó, ta cảm thấy hai chân nhũn ra, cả thân người té ngã sóng soài trên mặt đất.

Ở đằng xa có một người chơi đang ngồi nghỉ trên tảng đá ven đường. Hắn nhìn thấy ta ngã xuống, còn ta nhìn thấy sự tham lam lóe lên trong mắt hắn.

Thuận theo tự nhiên, ta nhắm lại đôi mắt mệt mỏi. Thằng nhãi nhà người, đại gia Đạp Lãng hiện giờ tâm trạng cực kì không tốt. Nếu người dám tới đây cướp của thì ông đây sẽ liều chết dạy dỗ người một bài! Tuy rằng trạng thái của ta không ổn chút nào, nhưng để đối phó với mấy tên vừa-nhìn-đã-thấy-yếu như người

thì vẫn dư dả!

Hắn thực sự mò tới. Ta nghe được tiếng chân hắn dừng ở cạnh đầu ta.

Ta hơi hé mắt, đủ để thấy một bóng người mờ ảo đang ngồi xổm xuống.

Một ngón tay thon dài xuất hiện dưới mũi ta.

Xem ra hắn đã biết về quy định mới của hệ thống, nếu không sẽ không cẩn thận tới vậy.

Tiền Tiến Tiền Tiến chết tiệt!!! Chính là vì nguời nên hôm nay ta mới gặp nạn thế này! Lại còn sắp bị một tên đàn độn cướp sạch sẽ!!

Đáng ngạc nhiên là thằng ngu này, à không, người chơi này không hề nhân lúc cháy nhà đi hôi của. Ngược lại, hắn còn quăng bỏ mấy khối quặng sắt trong túi ra, rồi công ta trên lưng đi về thôn.

Game mới mở không bao lâu mà hắn đã có thể một thân một mình khai thác được nhiều quặng như vậy. Xem ra người này cũng không ngu ngốc như ta nghĩ.

Từng chơi rất nhiều game, ta gặp qua rất nhiều người qua game mà lộ ra một khía cạnh về bản thân mà trong hiện thực họ không dám công khai, thực hiện những dự vọng mà trong hiện thực họ không dám thực hiện. Trong những dự vọng đó thì phổ biến nhất vẫn là lòng tham.

Rất hiếm khi gặp được một người tốt thế này – đây là ý tưởng cuối cùng của ta trước khi gục trên lưng hắn bất tỉnh nhân sự. *(Editor: Nếu ông mà biết anh nhà nghĩ gì trong lúc sà m số cái xác ông thì chắc một kiếm chém chết quá $\neg_ \neg$)*

Khi tỉnh lại, ta thấy bản thân đã nằm trong được điểm của tân thủ thôn rồi.

Ta mở mắt vừa kịp nhìn thấy người nọ mang vẻ mặt xót xa đặt một thỏi bạc vào tay NPC được sư. Khuôn mặt quá đối bình thường, ấy thế mà khi làm ra biểu tình xót của lại rất đáng yêu.

Không muốn thấy thêm cái biểu tình vụn vặt trên mặt hắn, ta thầm nghĩ: Chỉ một ngân tệ chứ mấy, ta trả người là được chứ gì!

Thế nhưng, hắn thì không thèm liếc mắt nhìn ta lấy một cái, cứ thế xoay người ra khỏi được điểm, như thể vừa cứu vớt chó hoang, mèo nhỏ vậy.

Chẳng lẽ bộ dạng ta nhìn qua không giống một cao thủ sao? Nhìn xuống bộ “thời trang Cái Bang” trên người... Được rồi, ta thừa nhận, bộ dạng hiện tại của ta có hơi chật vật một chút.

“Người! Chờ một chút!” Qua khoe mắt thấy được hấn chuẩn bị bước ra khỏi cửa đến nơi, ta theo bản năng gọi giật lại. Người có cơ hội cho ta báo ân quá ít, cho nên, mỗi một ân nhân của ta đều được thưởng rất dày.

Tuy nhiên, ta sốt sắng lớn tiếng giữ hấn lại như vậy phần lớn là do giận dỗi mà thôi. Chưa từng có ai ngó lơ ta như vậy.

Hấn xoay người lại, rất thiếu kiên nhẫn hỏi ta: “Có việc?” Biểu tình kia giống như thể ta là phiền toái mà hấn chỉ muốn khẩn cấp dứt bỏ. (*Editor: *rung chuông* Hoàn~ toàn~ chính~ xác~:v*)

“Ồm... Cảm ơn người đã cứu ta.” Trong lòng ta không hiểu sao lại bùng lên cảm giác phẫn nộ, dẫn tới lời nói cũng mang theo chút cứng nhắc, hoàn toàn không thấy sự cường thế ngày thường.

Hấn nở nụ cười, cười đến thực ấm áp, khoe mắt cong cong: “Không có gì.”

Toàn bộ tức giận trong lòng ta bị xóa sạch bởi nụ cười đó.

“Người tên là gì? Chúng ta kết bạn đi! Ta gọi là Đạp Lãng.” Thấy hấn lại định xoay người đi mất, ta không kịp suy nghĩ xoắn ra một tràng dài.

Đây là lần đầu tiên ta chủ động kết bạn với một người, mà người đó không phải là mỹ nữ.

“Được thôi. Ta là Yến Trường Không.” Hấn thế mà lại đồng ý, sau đó lại chực chờ tẩu thoát.

“Chờ đã, người định đi đâu?” Hấn vì có gì lại làm như e sợ trốn không kịp như vậy nhỉ? Làm ta trông giống như cái loại vô liêm sỉ chuyên quần lấy cao thủ đòi tiền, đòi trang bị, đòi người ta mang đi luyện cấp >_<;

“Đi thu mua quặng sắt. Ta muốn làm nhiệm vụ học nghề rèn.” Hấn không buồn quay đầu mà vẫy vẫy tay. Ta giờ mới nhớ tới mấy khối quặng sắt bị vứt trên mặt đất lúc trước, giờ này nếu không phải đã bị hệ thống quét mất thì hấn cũng đã bị người khác nhặt mất rồi. Thì ra người đó là người chơi sinh hoạt. Ta thì luôn đi theo con đường võ nghệ. Xem ra chúng ta không cùng đường rồi... Trong lòng bỗng có chút thất vọng, ta theo phản xạ “Ồ” một tiếng.

“Chờ đã.” NPC đại phu đứng bên cạnh đột ngột lên tiếng giữ hấn lại. Ta giật mình nghĩ: Nhiệm vụ ần?

Sau một trận hoa mắt đã thấy người vừa đi mất đứng trước mặt vị NPC đại phu kia, ý cười dâng lên tới tận chân mày khoe mắt. “Nếu cần ta giúp đỡ việc gì, xin ngài cứ nói~” Cùng sự lãnh đạm vừa nãy cứ như thể hai người khác nhau. Hấn quả nhiên nghĩ ta là loại người vô sỉ quần lấy cao thủ đòi tiền, đòi trang bị, đòi dẫn đi luyện cấp đây mà. Nhìn theo hấn nhiệt tình nắm tay đại phu, trong lòng ta ghen lại một cục hờn dỗi thật lớn, không nhỏ ra thì không thể thoải mái.

Nhưng, hai kẻ đang hào hứng trò chuyện kia đã hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của ta, đang cười cười nói nói tiêu sái đi về hướng hậu viện. Tới lúc ta từ buồn khổ và đã kích hồi phục mới phát hiện, thối bạc nắm trong tay định trả hân cuối cùng vẫn chưa hề được cho đi.

30. Vô Chùng Phong - Chương 30: Phiên Ngoại : Chuyện Thăng Con Ghê 3

Nỗ lực thăng cấp, tạo bang phái, phát triển nó, đưa nó lên thành đại bang đứng đầu toàn hệ thống.

Cái gọi là bang phái vốn chính là người chọc vào một người bang ta, chúng ta tụ tập kéo tới hội đồng người. *(Beta cảm thán: nghe trẻ trâu nhưng mà... cmn đúng vch =))*

Thối bạc ngày ấy còn chưa kịp cho đi, ta cũng không thả vào túi tiền mà ném trong bao quần áo. Khi rảnh rồi, ta thường thích đặt nó trong lòng bàn tay vân vân xoa nắn. Chỉ là một thối bạc, xúc cảm lạnh lẽo lại không dịu mát như ngọc thạch, nhưng ta lại nghịch không biết chán. Ta cũng không biết hành động này là do nhớ kỷ ân tình của người kia, hay còn vì lý do gì khác nữa.

Bang phái cần thăng cấp, ta quyết định đi đánh kiến bang lệnh cao cấp.

Việc đầu tiên là tra xét địch tình. Ta mang theo mười mấy thủ hạ, chậm rãi tiến vào địa vực Trường Hận sơn. Nơi này chính là hang ổ của nhóm sơn tặc đứng đầu hệ thống. Một kẻ chỉ thích sự hoàn mỹ như ta, dù là lựa chọn địch nhân cũng phải chọn kẻ mạnh nhất.

Vận khí hôm nay có vẻ tốt vô cùng. Chúng ta vừa tiến nhập Trường Hận sơn không lâu thì liền bắt gặp một con Boss sơn tặc đơn lẻ, thế là cả đám cùng ào ào xông lên.

Không lâu sau, có một người chơi đi ngang nơi này. Hắn thấy chúng ta đang đối chiến với boss thì dừng chân. Trong lòng ta đột nhiên có chút căng thẳng, một mặt phải đánh boss, mặt khác còn phải đề phòng người nọ đánh lén.

Trong game, khi xuất hiện hoạt động đánh boss thì nào có mấy ai còn giữ được lý trí tỉnh táo.

Người nọ nhàn nhã đốt lửa trại, ung dung xiên thỏ đặt trên đồng lửa hơi nướng.

Không thể không thừa nhận, thịt thỏ hơi nướng thơm ngào ngạt. Hương khí theo gió thổi qua, ta bắt gặp con boss trước mặt âm thầm nuốt nước miếng đánh ực.

Nói thật, con boss này làm ta cũng thấy thèm lây.

Mùi thơm nức mũi càng ngày càng nồng đậm, khiến cho ta đã gần như không thể phân biệt nổi rốt cuộc

giữa con boss trước mặt cùng con thỏ kia, sức quyến rũ của thứ nào mạnh hơn nữa. Ta đánh mắt nhìn đám thủ hạ dưới trướng mình, cũng đang bày ra vẻ mặt khắc khoải không yên.

Ánh mắt của chúng ta, tính cả boss, đều không thể tự chủ mà liếc về hướng người chơi kia. A, con thỏ sắp bị hấn gặm sạch rồi.

Nhìn xuống cảm giác tiếc nuối, ta thừa dịp boss phân tâm, dùng kiếm đâm một nhát trúng nhược điểm của hấn.

Lượng máu của boss nháy mắt thấy đáy.

Ta mừng rỡ ra mặt.

Nhưng, boss phần nộ trừng mắt ta, sau đó cuồng hóa.

Liếc qua số lượng hồng, lam được đã không nhiều lắm trong túi cá nhân, ta bắt đầu dẽ.

Có vài tên thủ hạ chỉ trong nháy mắt đã bị đánh tới mức thanh máu mỏng tang, đồng loạt ngã xuống.

Ta vốn cho rằng chúng ta lần này chết chắc rồi. Với quy mô bang ta hiện giờ, quả nhiên vẫn chưa thể hạ gục sơn trại đứng đầu hệ thống.

“Lều cho thuê, 1 vàng một đêm, muốn ở mau tới~~~~” Người chơi nọ ở đằng xa gân cổ gào thét. Không biết từ lúc nào, hấn đã dựng lên một cái lều dã ngoại. Đây là khu an toàn do hệ thống quy định, không thể đánh phá.

Không cần chờ hấn rao lần thứ hai, chúng ta mang theo chiến hữu bị thương chạy như bay về hướng đó. Cái lều rách nát kia trong mắt chúng ta lúc đó tỏa sáng lấp lánh biết bao. Võ công của ta cao nhất, lại là lão đại nên có trách nhiệm ở lại cản phía sau. Chỉ mới bị một chiêu của boss quét qua mà huyết lượng của ta đã giảm xuống một khoảng lớn, còn mang hiệu quả trúng độc. Trên tay con boss cuồng hóa này thế mà có độc!

Lúc vọt vào trong lều, ta mới nhìn rõ khuôn mặt người chơi nọ. Hóa ra là hấn, cái người tên Yến Trường Không đã cứu mạng ta hồi trước! Ta bắt quá mới chỉ gặp mặt hấn đúng một lần duy nhất, thế mà sau 2 năm, ta lại có thể liếc mắt liền nhận ra hấn. Thì ra ấn tượng về hấn trong ta đã khắc sâu tới vậy.

Ngồi trong lều đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy hấn vào, ta nghĩ: Lẽ nào người nọ bị boss chụp chết rồi? Ta bắt chấp sự ngăn cản của thủ hạ, mặc kệ cả miệng vết thương mới chữa trị nửa chừng, cầm kiếm lao đảo chạy ra khỏi lều.

Người nọ vẫn đứng trước cửa lều, đang trong thế giằng co với con boss trước mặt. Boss đã thoát khỏi trạng

thái cuồng hóa, trở về tình trạng thanh máu cạn đáy, có lẽ vì thế nên nó mới không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng ta nghĩ, một khi Yến Trường Không xoay người chạy về lều lúc này, nhất định sẽ bị boss cho một kích trí mạng. Hắn chỉ là một người chơi sinh hoạt, chỉ một cái tát yêu của boss cũng đủ đưa hắn về miền cực lạc. Chắc đó là lý do hắn không dám lập tức quay người chạy về.

Thấy ta đi ra, boss lập tức ném một viên đạn được vào miệng, thanh máu nháy mắt trở lại đầy ắp. Lòng ta lạnh dần.

“Có việc?” Bên tai lại truyền đến thanh âm mang một chút không kiên nhẫn quen thuộc.

Ta nắm chặt bảo kiếm, ánh mắt gắt gao bám trên người con boss ở đối diện. Nếu nó đột ngột phát động công kích, ta ít nhất có thể thay Yến Trường Không đỡ một chiêu, cho hắn cơ hội chạy về lều. “Người không sao chứ?”

Sau một lúc lâu vẫn không nhận được câu trả lời, hay hắn bị dọa choáng rồi? Dù trong lòng ta có thể hiểu được điều này không quá có khả năng nhưng vẫn nhắc lại câu hỏi lần nữa.

“Ta không sao.” Hắn lạnh nhạt đáp, sau lại nhét vào tay ta một viên thuốc giải độc, kẻ đó thẳng tay ném ta vào trong lều.

Sự tình có chút quỷ dị. Biểu hiện của hắn làm cho ta cảm thấy có lẽ còn có chuyện gì đó ta không biết. Sự xuất hiện của hắn tại đây có lẽ không phải do trùng hợp, có khi nào là đang làm nhiệm vụ chăng? Bằng không, vì sao chúng ta vừa vào núi đã gặp boss? Không biết ta có vô tình phá hỏng nhiệm vụ của hắn không...

Một hồi lâu sau, hắn đi vào, phía sau là boss sơn tặc kia.

Boss ngoan ngoãn theo hắn vào lều, quả nhiên là nhiệm vụ.

“Trường Không, người nhận nhiệm vụ của NPC này ư?” Ta lo lắng mở miệng hỏi, chỉ mong bản thân không phá hư nhiệm vụ của hắn.

Đầu tiên, trên mặt hắn ngoại trừ lộ ra biểu tình kinh ngạc, còn giống như nghĩ không ra vì sao ta lại biết hắn. Sau đó, ta liền nhìn thấy hắn cau mày nhớ lại, nghĩ rồi lại nghĩ.

Rất cuộc, vào thời điểm ta tưởng như sắp bùng nổ, hắn lộ ra biểu tình bình tĩnh đại ngộ, liếc nhìn thủ hạ của ta, thần bí nở nụ cười: “Có thể coi là vậy.”

“Thế nhiệm vụ của người có liên quan gì tới kiến bang lệnh không? Người đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác đâu. Chỉ là chúng ta đến đây đánh kiến bang lệnh. Nếu xung đột với nhiệm vụ của người thì chúng ta sẽ tới sơn trại khác...” Ta sốt ruột muốn biết nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành chưa.

“Có liên quan.” Nghe hắn trả lời trăm nghìn thiệt nhưng trong giọng nói cũng không có sắc thái uể oải, ta nghĩ nhiệm vụ của hắn không thất bại, liền thở dài nhẹ nhõm.

Thôn trang gần nhất cũng chỉ cách nơi này vài canh giờ, nhưng xuất phát từ một loại tâm lý âm u mà đến chính ta cũng không thể nói rõ, ta cố ý muốn cắm trại qua đêm. Cả nhóm người chúng ta phải tốn tận mười mấy vàng để thanh toán phí qua đêm.

Mười mấy người đàn ông trưởng thành cùng chen chúc trong một cái lều bé tí thì thật sự chẳng có gì thoải mái. Tuy thế, mấy người bọn ta đều là kẻ biết võ, còn có thể miễn cưỡng ngồi thiền. Hắn lại chỉ là một người chơi sinh hoạt, không có cách nào ngoài cách tựa vào cột chống ở góc lều ngủ tạm. Ta ngồi xuống bên cạnh hắn, cả đêm vụng trộm ngắm nhìn biểu tình khó chịu tới nguyền rủa nguyền rủa lợi của hắn mà tâm hoa nộ phóng. (*)

Tối tận lúc trời gần sáng, hắn mới mơ màng ngủ được một chút, đầu nghiêng qua dựa vào trên vai ta. Ta không né tránh, hắn được một tác muốn tiến thêm một thước lặn lặn cọt cọt vào trong lòng ta, điều chỉnh một tư thế thoải mái. Khóe miệng của ta lại không chịu khống chế nhếch lên.

Sáng hôm sau, hắn tỉnh lại trong lòng ta, không những không nói được một câu cảm kích, còn bày vẽ mặt chán ghét nhanh nhanh chóng chóng thu lều, khăn gói đuổi người.

Ta ầm ục, rồi tức giận. Thế nhưng, khi nhìn người kia nhe răng trợn mắt xoa bóp thắt lưng mỗi nhừ, lại liếc qua gã sơn-tặc-lực-lưỡng-nào-đó bên cạnh hắn, cơ thể ta lại tự động di chuyển tới trước mặt hắn, dặn đi dặn lại: “Có việc gì nhớ gửi thư báo cho ta.”

Ta cứ ngỡ người kia đã hiểu được ý tứ của mình, nhưng từ đó về sau, ta chờ suốt 2 năm cũng chưa từng thu được một phong thư nào của hắn từ trạm dịch. Ta từng nhịn không được phát cho hắn một phong thư, mời hắn đến tổng bộ chơi. Ấy vậy mà, ngay cả hồi âm hắn cũng chẳng buồn viết cho ta.

Bỗng nhiên cảm thấy bản thân có chút đáng thương.

Chú thích:

*tâm hoa nộ phóng: nghĩ ngợi lung tung. Ở đây có 2 cách hiểu. 1 là nhìn bạn nhỏ khó chịu thì anh khoái chí. 2 là nhìn bạn nhỏ quá đáng yêu nên anh quần quéo:v

31. Vô Chùng Phong - Chương 31: Phiên Ngoại : Chuyện Thăng Con Ghẻ 4

Ta kết hôn. Vị hôn thê vẫn như cũ là đệ nhất mỹ nữ trong game. Nàng tên là Vân Mộng.

Người cũng như tên. Nàng mờ ảo như một đám mây, lại giống một giấc mộng không thể chạm tới.

Nửa năm trước, hệ thống đã đổi mới một lần, gia tăng tính năng dùng bồ câu đưa tin.

Ta liền gửi cho mỗi người trong danh sách hảo hữu một con bồ câu.

Trong phần đông bồ câu chỉ có một con duy nhất là do ta tự tay nuôi nấng, chính là con bồ câu gửi cho Yến Trường Không. Ngay cả bồ câu dùng để trao đổi qua lại cùng Vân Mộng cũng là nàng tặng cho ta.

Bồ câu của ta cuối cùng vào ngày cử hành hôn lễ thì bay trở về. Ta vội vàng lia mắt nhìn chân nó, thế mà lại không có gì?

Giờ khắc này, ta có điểm không tin nổi vào mắt mình.

Vì thế, ta lập tức đi tới trước cửa hội trường, ánh mắt đảo qua đám người tới lui tấp nập trên đường cái.

Hắn mang bộ dáng cà lơ phất phơ đi từ cuối phố tới. Thông thả bước tới trước cửa tửu lâu nhưng lại làm như không thấy ta đang đứng đó, người kia chỉ chăm chăm nhìn đám ngựa quý được cột dưới tàng cây đến chảy cả nước miếng.

Ta dở khóc dở cười, đoạn bước tới, vươn tay định vỗ vai hắn.

Ấy thế mà người nọ lại thoát cái di chuyển cước bộ, linh hoạt tránh thoát, không hề giống phản ứng của một người chơi sinh hoạt thông thường.

“Chúc mừng, chúc mừng~” Lần này, hắn nhận ra ta ngay, cười tủm tỉm nói xong vài lời khách sáo. Không biết vì cái gì, trong lòng ta lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Ta không thể hiểu nổi chính mình bị làm sao nữa. Hắn không nhận ra ta thì ta mất hứng. Đến lúc hắn nhận ra ta rồi, ta vẫn thấy khó chịu.

“Hơn 2 năm không gặp, người bạn bị chuyện gì thế?” Ta sốt sắng muốn biết hắn đã làm những gì trong 2 năm qua, như thể đã chuyển từ một người chơi sinh hoạt thành cao thủ võ lâm vậy.

“Chỉ là vài việc vặt vãnh thôi.” Hắn trả lời qua loa cho có, ánh mắt lại liếc nhìn cửa tửu lâu, tựa như rất không thích sự tiếp đón của ta. Trên vầng trán nọ dường như nổi rõ dòng chữ: “Ta vốn tới để ăn chùa”.

“Ồm.” Ta lên tiếng, trong lòng có chút mất hứng nhưng vẫn khách sáo nói: “Mời vào.”

Khuôn mặt tươi cười của hắn lập tức bừng sáng. Hắn khấn trương đi vòng qua ta, thẳng tiến bên trong.

Ta tò mò đi theo hắn, thấy người nọ đi thẳng tới một bàn gần nhất, nhón một miếng điểm tâm bỏ vào miệng. Quả nhiên, mục đích chính của hắn là tới ăn chùa.

Bỗng nhiên, trên miệng hắn vẽ ra nét cười hoài niệm, trong ánh mắt thoáng hiện cô đơn. Nhìn vào đôi mắt mông lung của hắn, trái tim ta như thắt lại một chút. Người nọ đang nhớ về ai?

“Người thích điểm tâm ở nơi này thế hả?” Bỗng bật đánh gãy dòng suy tư của hắn, ta không muốn nhìn thấy hắn lộ ra biểu tình như vậy khi tưởng niệm tới bất kì kẻ nào.

Hắn hồi thần, lại cười đến có chút chua xót: “Cũng không hẳn là như vậy. Chỉ là đột nhiên nhớ tới một vị cố nhân.”

Ta chưa từng thấy biểu tình như vậy hiện ra trên mặt hắn. Người nọ vẫn luôn là một bộ dáng hờ hợt, không quan tâm bất kì ai, giống như chẳng có kẻ nào có thể làm hắn để mắt. Cũng chính vì thế, vào giờ phút này, ta chẳng thể thốt ra một lời nào.

Hắn lại đi vòng qua ta, xông thẳng vào phòng bếp ở phía sau.

Ta lẳng lặng đứng nơi bậc cửa nhìn người nọ ngơ ngác đứng trước một thanh niên đang tựa góc tường phơi nắng một cách lười biếng. Sau đó, hắn chìa tay ra: “Xin chào, ta gọi là Hạ Vũ.”

Thanh niên kia nghe xong lời hắn nói thì bỗng thay đổi sắc mặt, nhảy dựng lên ôm lấy hắn cười cợt hi hi ha ha.

Ta chợt hiểu ra. Người trẻ tuổi kia mới là bạn của hắn, cũng chính là người vừa rồi làm cho hắn hoài niệm sâu sắc. Còn ta, vốn chỉ là một người qua đường Giáp nhìn có chút quen mắt mà thôi.

Bước chân ngơ ngẩn trở về đại đường, ta máy móc tiếp đãi tân khách tới chúc mừng.

Có người đưa cho ta một chén rượu, ta thuận tay tiếp nhận rồi nốc cạn.

Lại có người kính rượu, ai đến ta cũng không hề cự tuyệt.

Không biết đã uống bao nhiêu, ta đột nhiên cảm thấy bụng âm ỉ đau.

Dò xét một chút, thanh máu thì đang tụt xuống với tốc độ chóng mặt, còn tầm mắt càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Tinh thần hoảng hốt, tai ta ù đi, không còn nghe ra ai với ai. Lần này xem ra lành ít dữ nhiều.

Trong lòng ta chợt dâng lên thôi thúc muốn nhìn thấy Yến Trường Không. Người nọ hiện đang ở ngay trong sân sau của tử lâu. Nếu ta chết, khuôn mặt cùng cái tên có chút quen thuộc này có lẽ cũng sẽ bị xóa bỏ khỏi kí ức của hắn. Về sau gặp lại, hắn khẳng định lại không nhận ra ta cho coi.

Trong đầu vừa toát ra ý niệm này, tinh thần ta như được chấn hưng một chút.

Những người xung quanh tháo bỏ nhân bì diện cụ, thật nhiều người quen đều biến thành kẻ địch.

Ta miễn cưỡng thúc đẩy chân khí, đón đỡ những đòn tấn công của vài sát thủ đang áp sát, phi thân qua cửa sổ lầu hai nhảy ra ngoài. Ta thấy hắn rồi! Người nọ đang đứng cạnh thanh niên lúc này ở giữa sân, khuôn mặt hiện lên vẻ sững sốt.

Lòng đau xót, chút chân khí còn sót lại cuối cùng cũng tiêu tán, ta rơi xuống bên chân hắn. Nhắc khéo miệng vẽ lên nụ cười mang theo tia tuyệt vọng, thân mình vô lực của ta đổ rạp xuống mặt đất.

Trong cơn hỗn loạn, người nào đó công ta lên lưng. Tuy mí mắt nặng nề tới không thể hé ra, ta vẫn cảm nhận được, là hắn. Một viên đan được bị nhét vào trong miệng, xúc cảm mềm mại này, là bàn tay thon dài trắng nõn của hắn. Ta hạnh phúc rơi vào hôn mê.

Tỉnh lại thì phát hiện hắn đang ghé vào trước ngực ta mà ngủ. Ta liền cứ như vậy đùa nghịch với hàng mi của hắn, đợi hắn thức dậy.

Hắn tỉnh dậy, vô tình nhét vào tay ta một tấm nhân bì diện cụ. “Đi thông thả~ Không tiễn!”

Ta phát cáu lên được, chào cũng không thêm, dùng dùng chạy ra khỏi phòng hắn.

B/N: má..... sao con M thể hả con ơi TT A TT M thể này là vì bị mù đi ghê hành cho quen xác rồi phải không phải không TT A TT *cẩn khăn*

32. Vô Chùng Phong - Chương 32: Phiên Ngoại : Chuyện Thăng Con Ghẻ 5

Ta trở về, điều tra một chút sự kiện ám sát hôm trước. Đứng sau màn là oan gia đối đầu của bang ta, cũng là đại bang đứng thứ hai Hoàng Hôn – bang Ngân Nguyệt. Bang chủ nhà bọn họ là một tên khốn kiếp không hơn không kém, tên gọi Cuồng Ca.

Cái tên này ta vốn rất quen thuộc. Bang chủ bang phái lớn thứ nhì Tung Hoành cũng kêu tên này. Tên Cuồng Ca này thực ra cũng rất có năng lực. Bang của hắn chỉ xếp vị trí thứ hai có lẽ cũng chỉ vì thời điểm hắn vào game muộn hơn ta quá nhiều, mọi việc đều đành chậm hơn ta một bước.

Xét những biểu hiện của hắn từ lúc bước chân vào Hoàng Hôn, tuy người này hiện mang một khuôn mặt nam nữ khó phân, khác xa dung mạo trong Tung Hoành ngày đó, nhưng ta dám khẳng định chính là cùng một người.

Ta hẹn hắn đến Nhất Túy Lâu giải quyết sự kiện trùng độc.

Tiến trình đàm phán không thuận lợi chút nào, chủ yếu là do tên kia không hề có thành ý hòa giải.

Vì vậy, đàm phán thất bại.

Thời điểm hắn phẩy tay áo bỏ đi còn bốn cột nói với ta: Ta sợ dĩ có thể bắt được Tiền Tiến Tiền Tiến là do bản thân tên kia ham hai ngàn vạn Tung Hoành tệ tiền treo thưởng mà thôi. Hắn còn nói: nếu không phải vì thế thì ta ngay cả một sợi tóc của Tiền Tiến Tiền Tiến cũng không tìm nổi; mà những kẻ phục kích ta lần đó vốn chính là thủ hạ của hắn tại Tung Hoành.

Cuồng Ca cũng là vì quan hệ với Tiền Tiến Tiền Tiến mới muốn cùng ta thế bất lưỡng lập.

Thế nên, bang phái của hắn lấy tên “Ngân Nguyệt” – chính là tên khu vực của chúng ta khi còn ở Tung Hoành; còn tên hắn thì tiếp tục lấy là Cuồng Ca.

Ta tức giận phái người theo dõi chặt chẽ Cuồng Ca. Nghe ngữ khí của hắn thì dường như hắn cùng Tiền Tiến Tiền Tiến vô cùng quen thân. Tên kia nếu chơi game này thì sớm muộn gì cũng tới hội tụ với Cuồng Ca. Tới lúc đó, ta sẽ tính toán cả thù mới hận cũ với bọn hắn.

Ngoài ra, ta còn tìm người theo sát nhất cử nhất động của phú hào đứng đầu Hoàng Hôn – Tiền Đa Đa. Người hồi trước ở Tung Hoành bán thông tin về Tiền Tiến Tiền Tiến cho ta cũng tên là Tiền Đa Đa. Nghe nói hai người bọn họ hồi đó trùng hợp cùng có chữ “tiền” trong tên nên thân nhau như anh em ruột thịt, thế mà kết quả là Tiền Đa Đa mặt không đổi sắc bán rẻ anh em lấy hai ngàn vạn Tung Hoành tệ. Giờ đây, số vốn lập nghiệp của tên Tiền Đa Đa trong Hoàng Hôn lại vừa vụn từng ấy.

Ta khó có thể tin tên Tiền Đa Đa này cùng tên Tiền Đa Đa ngày đó không có chút quan hệ gì.

Ta tự mình hạ sát lệnh. Chỉ cần có người chơi nào có vẻ chính là Tiền Tiến Tiền Tiến kia cùng hai kẻ này tiếp xúc thì lập tức giết không tha!

Theo dõi là một hoạt động diễn ra trường kì. Thành ra, kẻ chờ đợi là ta đây nhàn tới mọc nấm luôn.

Một ngày nọ, ta bắt gặp một thủ hạ cùng vợ hắn hồn nhiên nắm tay nắm chân ngọt ngọt ngào ngào đi ngang qua, trong lòng bỗng cảm thấy có chút cô đơn.

Ta cũng là kẻ đã có vợ, có sao còn cảm thấy cô đơn?

“Vợ này, chúng ta đi làm “Thiên lý truyền âm” nhé?” Thủ hạ của ta thì thầm bên tai vợ hần, lại bị ta nội lực cường hãn nghe được.

“Rất phiền phức, tốn tiền, lại còn nguy hiểm nữa...” Vợ hần tỏ ra chần chừ.

“Không thành vấn đề~ Em xem chồng em là ai chứ? Là phân đà đà chủ của bang phái lớn nhất Hoàng Hôn đó nha...”

Vì thế, trợ thủ đắc lực của ta, tiêu hết cả gia sản của bản thân, còn thiếu người ta một khoản nợ không nhỏ, mang một thân đầy thương tích trở về.

Nhìn hần và vợ tuy cách xa nhau cả ngàn dặm mà vẫn có thể trò chuyện thân mật, không cần viết thư phiền toái như trước, lại có thể lập tức biết được tình trạng của đối phương, trong lòng ta chợt nảy sinh một chút ghen tị.

Không tự chủ được gọi hần tới hỏi thăm tiến trình nhiệm vụ, cảm nhận được ánh mắt hần ám muội liếc qua ta cùng Vân Mộng đang đứng bên cạnh, ta bỗng thấy hơi mất hứng. Ai nói ta muốn cùng Vân Mộng làm nhiệm vụ chứ? Đã vậy, ta càng muốn tìm một kẻ không quen biết cùng làm! *(Editor: *khinh bỉ -ing* nguy hiểm, tất cả chỉ là nguy hiểm!! Anh đừng có lấy thuộc hạ ra làm bình phong cho hành động của mình nhá =3=)*

Rút một khoản tiền trong ngân hàng tư nhân để làm nhiệm vụ, ta mặc vào bộ trang bị tốt nhất của mình. Nghe nói trong khu rừng rậm kia tràn đầy mãnh thú, cũng nên bảo vệ hần cho tốt. Sửa soạn hoàn tất, ta không chút do dự thẳng hướng cửa tiệm của Yến Trường Không mà đi.

Giữa đường, ta lại nhớ tới đề mục của vị tiên thứ hai, vì vậy liền tạt vào Suy Thần miếu một chuyến.

Có điểm bất an mời hần cùng đi.

Hần miễn cưỡng đáp ứng, sau rốt cũng không đổi ý.

Vì thế, ta thật vui vẻ.

Nhiệm vụ đã gần kết thúc, ta lại cảm thấy mình vẫn có chút không hiểu nổi hần. Người này giống như thật tham lam, lại dường như không hoàn toàn là như vậy.

Thời điểm hần cầm thực hạp xuất hiện trước mặt, ta ngỡ ngàng cảm thấy như mình chưa từng hạnh phúc tới nhường này. Chúng ta thì ra tâm linh tương thông đến vậy đấy.

Ảo cảnh kết thúc, thái độ của hần đối với ta dường như có chút bất đồng. Hần mang ta luyện cấp, phân một nửa quyền hạn quản lý cửa hàng cho ta, bắt ta ngâm rượu thuốc, còn cùng ta nói nhảm.

Có lẽ ta ở trong lòng hần cũng có chút đặc biệt nhỉ? Chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng liền dâng lên trận trận ngọt ngào. (Editor: haizzz... *Hội chứng hoang tưởng của thanh niên thiếu thốn tình thương là đây:-<*)

Nhưng, chỉ 100 ngày sau, người nọ lại đột ngột khôi phục bộ dạng lãnh đạm, khẩn cấp muốn đuổi ta đi.

Ta vì hành động của hần mới nhớ đến, trong quá trình làm Thiên lý truyền âm, ta hình như có tổn thất một ít đồ đạc này nọ. Tất cả những gì hần làm chẳng lẽ chỉ để bồi thường cho ta hay sao?

Lòng ta chùng xuống, lạnh ngắt.

Một ngày một đêm vui đầu vào kiến thiết bang phái, ta không kiêng nể gì liên tục tìm Cuồng Ca gây sự. Chính ta cũng nhận thức được bản thân đang giận cá chém thớt mà thôi.

Ngay khi Cuồng Ca bị ta quấy rối muốn phát điên, định tìm ta quyết một trận sống chết, ta nhận được một bọc hàng kí gửi.

Là do Yến Trường Không gửi tới! Đây là lần đầu tiên hần chủ động liên hệ với ta.

Ta xé bỏ giấy gói bên ngoài. Bên trong hộp là một bộ trang bị hoàn chỉnh gồm: một thanh trường kiếm, một bộ giáp, một trường bào, một áo choàng, hai nhẫn, hai vòng tay, một vòng cổ, một phụ kiện trang sức. Chỉnh thể bộ trang bị màu lam nhạt, bề mặt lóng lánh tựa như có thủy quang lưu động. Cả bộ trang bị đều là vật phẩm cấp bậc thần khí, thuộc tính hạng nhất, lại không hề xung khắc với công phu của ta.

Ta cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua bộ y phục nào xinh đẹp tới vậy. Mỗi kiện trang bị đều lấy tên Đạp Lăng, người chế tạo là Yến Trường Không.

Ta đi hỏi thăm thợ thủ công cao cấp trong bang. Họ đều nói rằng muốn làm một bộ quần áo cỡ này, cho dù là thợ cấp Thánh, cũng phải tốn mất một, hai năm.

Ta ôm quần áo chạy một mạch tới cửa hàng của Yến Trường Không. Dọc đường đi, ta không thể không chế được cơ mặt của chính mình, không ngừng cười ngây ngô sung sướng. Ta hình như có chạy qua vài bang chúng bang Ngân Nguyệt thì phải... Có lẽ không bao lâu nữa, trên diễn đàn sẽ xuất hiện một bài đăng lấy tên 'Bang chủ bang Đạp Sóng Mà Đi cười ngu chạy như điên giữa đường cái'. Nhưng vào lúc này, ta cũng chẳng quan tâm được nhiều tới vậy.

Đến cửa hàng, NPC tiểu nhị của hần nói hần vừa mới chợ mắt. Vì làm bộ trang bị này, hần đã ngày đêm giam mình trong thư phòng suốt bốn tháng vừa qua.

Ta đi vào phòng hần. Người nọ ngủ thật thoải mái, chỉ là khuôn mặt cực kì tiêu tụy. Ta nhìn không được vươn tay nhéo nhéo hai bầu má gầy không được vài lạng thịt của hần. Ấy vậy mà hần lại không hề hay biết, xem ra thật sự mệt chết đi.

E/N: Túm cái váy thì chương này như một bài miêu tả về tâm trạng đang yêu của 1 thiếu nữ hường phần =v=||| Từ vô thức bám dính, mùi mờ ghen tị, kiếm có tiếp cận, đơn phương tức tối, rồi ảo tưởng (*khụ khụ* hoang tưởng *khụ khụ*) tới lời đùa nhỏ tội nghiệp nào đó ra PSM chỉ vì bị đuổi cổ:v Tất cả những cung bậc thăng trầm cảm xúc phá hỏng hình tượng của anh hiện ra liên tiếp và thuần thực, làm người ta xem chút nữa tưởng mình đọc nhầm ngôn tình =|||||||||]

33. Vô Chùng Phong - Chương 33: Phiên Ngoại : Chuyện Thăng Con Ghẻ 6

Bàn tay ta từ má hấn chuyển qua cổ, rồi chuyển qua...

Chờ khi tỉnh táo lại thì tay ta đã đặt ở nơi không nên chạm.

Tiếng cười vang nhẹ. Thì ra là thế! Ta đã yêu hấn mất rồi.

Tình yêu thì ra là như thế đấy. Nó đến lặng yên không một tiếng động.

Thứ tình cảm này bắt đầu từ khi nào? Đến bản thân ta cũng không biết nữa.

Lần đầu trong đời, ta rung động. Có chút ngây thơ, có chút luống cuống chẳng biết làm sao, nhưng càng nhiều hạnh phúc tràn đầy. Tưởng như chỉ cần được nhìn thấy người nọ, được sánh bước bên cạnh hấn, được hô hấp trong cùng một bầu không khí đã là một niềm hạnh phúc lớn lao.

Xung quanh không người, NPC tiểu nhị của hấn đều đang ở trước quầy trông cửa hàng. Ta vụng trộm hôn lên hai má hấn. Chưa đủ, hôn lên hai bờ mi đang đóng chặt. Vẫn chưa đủ, đặt một nụ hôn trên đôi môi khép hờ. Thế nào vẫn thấy không đủ, tiếp tục nhẹ nhàng hôn...

Sao hấn vẫn chưa tỉnh nhỉ?

Ngủ mê một ba ngày trời hấn mới mơ mơ màng màng thức giấc, đến mí mắt cũng không thèm nhấc lên theo bản năng đi hướng phòng bếp.

Ta bưng bát cháo nóng hổi tới sát miệng hấn, người nọ tự giác mở miệng uống vài hớp. Vừa mở mắt, hấn liền đi vài vòng quanh ta, không biết là đang ngắm bộ trang phục mình chính tay làm ra hay đang ngắm ta. Ta thì đương nhiên mong là hấn đang ngắm mình rồi. (*Editor: 2 chữ thôi: HOANG TUỞNG:v*)

Lúc ta còn chưa kịp chuẩn bị xong tâm lý để bày tỏ thì hấn lại gào ầm lên: “Xong đời rồi!! Lâu lắm rồi không log out, công việc chắc chồng chất như núi rồi!!!”. Sau đó, hấn biến mất ngay trước mắt ta.

Cũng nhờ thế ta mới nhớ ra: ta dường như cũng đã lâu lắm rồi không log out xử lý sự vụ trong công ty.

Thoát game, ào ào xử lý những việc cần kíp, ta lại sốt sắng đăng nhập lại. Người kia còn chưa trở về. Cảm thấy thật nhàm chán, ta lại hạ tuyến, vừa lúc nhận được thông báo giới thiệu một tinh cầu du lịch mới của công ty Du Sơn Ngoạn Thủy.

Đi giải sầu một chút cũng không tệ, dù sao thì Trường Không cũng chưa log in.

Hành tung của ta không rõ vì sao lại bị tiết lộ ra ngoài.

Thiếu chút nữa thì toi mạng trên cái tinh cầu kia.

Thời khắc cái chết gần kề, trong đầu ta bỗng nhiên hiện ra hình ảnh của Trường Không trong game. Vì thế, tinh thần của ta đột ngột được chấn hưng. Vượt xa khả năng của một người bình thường, ta thế mà có thể dùng một phi thuyền ngấm cảnh với tính năng cực kém để tránh thoát tập kích của hàng loạt máy bay chiến đấu chuyên nghiệp. Sau lại, ta được 2 thanh niên cứu. Một người trong đó làm cho ta ấn tượng thật sâu, không phải vì bề ngoài anh tuấn bất phàm của hắn, mà bởi vì khí chất của hắn có chút tương tự với Trường Không của ta. (*Editor: người còn chưa rước được về đã bắt đầu tuyên bố quyền sở hữu. Còn chưa chắc người ta có đồng ý không kìa *nhìn trời**)

Phi thuyền của bọn họ có những tính năng thật hiếm thấy, còn có khả năng bắt chấp mọi hoàn cảnh lập tức tiến hành hyper-jump. Đến ta còn chưa sở hữu được cái nào như vậy. AI của phi thuyền đó còn dám khinh bỉ ta! Trở về nhất định phải đuổi việc chuyên viên thiết kế phi thuyền của xí nghiệp cơ khí liên doanh kia! Tất cả là do hắn nên ta mới bị xem thường thế này!!

Nhưng dù thế nào thì rốt cuộc cũng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Tra tìm nội gián, rồi chinh đồn toàn bộ sản nghiệp dưới tay làm ta tổn một lượng thời gian không nhỏ. Khi có cơ hội về game thì đã là 2 tháng sau đó.

Ta thề là nếu biết trong game 2 tháng này xảy ra nhiều việc động trời đến vậy thì ta thà để kệ cho cái công ty liên doanh đó phá sản còn hơn.

Ta vừa onl đã bị một đám bồ câu phô thiên cái địa bao phủ.

Tin tức viết trên đó càng làm ta phát điên.

Yến Trường Không chính là Tiền Tiến Tiền Tiến.

Đạp Sóng Mà Đi chỉ trong một năm này bị hắn liên thủ với Cuồng Ca đánh sập.

Mà Ngân Nguyệt hiện tại đã chuẩn bị kiến quốc.

Bọn họ đang trong giai đoạn chiến tranh cùng với quốc gia của hệ thống.

Ta vứt bỏ bộ quần áo hắc làm cho mình, mặc vào một thân trang phục tối đen như mực, rồi chết lặng nhìn hàng loạt phân tích chiến báo. Ấy vậy mà lại tìm ra một lỗ hổng đủ để làm cho quốc gia hệ thống chịu thiệt thòi lớn.

Ta vào cung tìm sư phụ.

Sư phụ của ta vốn chính là hoàng đế của quốc gia hệ thống – Lôi Tàn Thu.

Theo lời kể của một NPC đại quan trong triều, sư phụ từng là một minh quân. Nhưng thời điểm ta gặp hắc thì đã biến thành một con ma men đắm mình trong men rượu rồi. Năm đó, ta chỉ dùng một vò Trần Nguyên Hồng 50 năm đã chiếm được thân phận đồ đệ hắc. Sau đó, hắc bảo ta đi Hiên Viên thần miếu tiếp nhận thí luyện thiên tử.

Ta vượt qua thí luyện, được sắc phong làm hoàng thái tử. Chỉ cần ta ngồi vững vị trí này trong game 10 năm là có thể chính thức trở thành hoàng đế của quốc gia hệ thống.

Hiện tại đã qua 4 năm rồi.

Sư phụ vẫn vậy, suy sụp trong hơi rượu, chỉ lè nhả lè nhè bảo ta tự lo liệu lấy.

Ta cũng chẳng hi vọng gì vào hắc, phát binh tập kích phục binh Ngân Nguyệt.

Binh đoàn của Ngân Nguyệt tan tác.

Để cứu vớt xu hướng suy tàn, bọn họ nhất định phải lùi về Bạch Vân quan cố thủ. Ta thế nào lại để cho bọn chúng có cơ hội này? Đối với địch nhân... đúng thế, là địch nhân, ta luôn luôn tàn nhẫn.

Người nọ, tại đầu kia khe núi sâu hun hút, liếc nhìn ta một cái, khóe miệng theo đó gợi lên một nụ cười ta chưa từng gặp qua.

Nụ cười ấy như tan nát cõi lòng, lại như cùng đường tuyệt vọng.

Ta ngây dại.

Trong lúc đó, NPC võ tướng La Thiên Hồi đã ra lệnh cho kị binh tiến lên.

Người nọ lại nở nụ cười, lần này âm lãnh mà tàn khốc. Trong khoảnh khắc này, ta đột nhiên cảm thấy hắc

thật xa lạ.

Hắn rút ra trường kiếm bên hông.

Ta lần đầu tiên thấy hắn động võ, thế mà lại cường hãn đến vậy, thị huyết đến vậy, đáng sợ đến vậy.

Nam nhân ngày trước cười tới ánh mắt cong cong, dù là đối đãi với NPC hay người thường đều thật ôn nhu, cùng kẻ lạnh lùng, vô tình như băng tuyết trước mặt là cùng một người sao?

Hắn thực sự rất lợi hại, không chỉ là về thân thủ mà còn về khí thế. Ngay cả những người đóng vai bên cạnh hắn cũng đều mang theo thần thái xơ xác, tiêu điều. Chỉ có vồn vện 500 người, lại có khả năng ngăn trở vô số binh sĩ tiến vào hẻm núi.

Trước khí thế mãnh liệt của người nọ, ta hoàn toàn mất đi khả năng tự hỏi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn càng nhiều thì thể ngã xuống bên người hắn, nhìn thấy sắc máu đỏ tươi càng ngày càng đậm trên người hắn.

Thủ hạ cuối cùng của hắn ngã xuống.

Hắn lại cười thành tiếng.

Tiếng cười sang sảng, lại trong trẻo. Biểu tình trên mặt hắn thật kiêu ngạo, thật đắc ý, chẳng hề giống một kẻ giết người không chớp mắt.

Sau đó, hắn chém ra một đường kiếm kinh thiên động địa. Kiếm phong mang theo đầy trời liệt hỏa mà vọt qua khe sâu. Nhất thời, không ít binh sĩ lập tức biến thành tro tàn.

Chiêu thức của ta cũng có thể mang theo băng tuyết, nhưng để so với liệt hỏa dày đặc như hắn thì ta còn phải luyện thêm mười mấy năm nữa. Thì ra người nọ đã cường hãn tới vậy rồi.

Dư âm kiếm phong vừa qua đi, sư phụ ta đột nhiên từ trong đại quân vọt ra. Hắn trà trộn vào từ lúc nào, đến ta cũng chẳng hay biết nữa. Xem ra, hắn còn chưa say tới hồ đồ, vẫn thấy lo lắng mà theo tới.

Biến cố tiếp theo làm ta có chút nhụt chí, nhưng lại thấy thoải mái nhiều hơn. Ta tạm thời không cần phải cùng hắn xung đột chính diện. ‘Vì mất đi hậu thuẫn từ quốc gia hệ thống, ta không có thực lực đối đầu với Ngân Nguyệt.’ – đây là lý do ta tự tìm cho bản thân.

Sư phụ vì một người tên là Vân Thiết Sinh mà không tiếc từ bỏ kiến quốc lệnh.

Ta chợt cảm thấy chính mình hình như đã sai rồi. Rốt cuộc là ta đang chơi game hay game đang chơi ta?

Cuối cùng, ngay khi ta nghĩ tất cả đã đến hồi kết...

Người nọ phi thân lên đỉnh núi cao cao, ánh mắt dõi về Bạch Vân quan phía xa xa. Ta lúc này mới phát hiện ra, trừ bỏ lần chạm mắt tưởng như vô tình trước đại chiến, hắn chưa từng lại một lần nữa liếc qua ta. Tiếp đó, thân ảnh hồng sắc ấy cứ thế hóa thành huyết vụ ngay trước mắt ta.

Cái gọi là đau triệt tâm phế, cái gọi là thương tâm muốn chết, cái gọi là tâm như tro tàn, hoặc lại như cái gọi là sống không bằng chết...

Tất cả những cung bậc đó, cho tới nhiều năm về sau, ta đều đã hiểu được.

34. Vô Chùng Phong - Chương 34: Phiên Ngoại : Chuyện Thăng Con Ghẻ 7

Về tới tổng đà bang, ta chỉ cảm thấy mệt chết đi.

Phía bên Ngân Nguyệt vẫn chưa có bất cứ động tĩnh gì. Bọn họ cũng không hề nhân cơ hội tấn công tổng bộ của chúng ta. Đường như, vì sự biến mất của người nọ, bầu không khí khắp Ngân Nguyệt đều trở nên trầm lặng.

Vẫn tiếp tục nhờ người theo dõi đám Cuồng Ca, ta thiết nghĩ, nếu hắn chuyển sinh, có lẽ sẽ liên lạc với bọn họ.

Về phần ta, phải tốn một khoảng thời gian khá dài, ta mới điều tra được mọi việc, tiền căn hậu quả rõ ràng.

Ta nhủ thầm: Người nọ chắc sẽ chẳng muốn gặp lại ta nữa rồi.

Tuy vậy, ta vẫn mãnh liệt khát cầu được gặp lại hắn dù chỉ một lần.

Cho dù chỉ để nói một lời xin lỗi cũng tốt.

Nhưng là... Một năm rồi lại một năm, người nọ vẫn chưa từng xuất hiện.

Sau lại, ta li hôn với Vân Mộng, để lại Đạp Sóng Mà Đi cho nàng, một thân một mình chuyển vào ở trong cửa hàng cũ của Trường Không ở kinh thành. Vì ta có một nửa quyền hạn của cửa hàng, nên khi Ngân Nguyệt bị phán thành phản tặc, hệ thống không thu hồi cửa hàng này, mà trực tiếp chuyển về dưới danh nghĩa của ta.

Ta đóng cửa cửa hàng, cực lực nâng niu từng món đồ hắn còn chưa kịp bán đi hoặc mới hoàn thành một

nửa. Có đôi khi nhớ hần quá, ta liền mang những thứ đó ra ngắm nghía, tưởng tượng lại bộ dáng hần ngồi làm việc chăm chú giữa một đồng tài liệu, y như hồi hần còn ở bên ta. Chỉ cần ta mở miệng huyền thuyên, người nọ lại trừng mắt một cái, chê ta quấy nhiễu công việc của hần.

Một ngày nọ, khi đang nằm phơi nắng trên chiếc ghế dài mà hần hay nằm trước kia, một con bồ câu đột nhiên đậu trên tay ta. “Lão đại, Yến Trường Không xuất hiện rồi! Ở thành Ngân Nguyệt!”

Ghế dựa dưới mông ta chớp mắt bị đè gãy. Ta đau lòng nhìn thoáng qua thảm trạng của cái ghế kia: thật sự là quá bất cẩn rồi...

Ta cấp tốc ngồi xe ngựa trạm dịch tới thành Ngân Nguyệt.

Bộ dáng của hần thay đổi, nhưng vẫn cứ làm ta thấy chói lóa.

Mọi người vây quanh, ngăn cách ta và người nọ. Hần cũng chưa từng phát hiện trong đám người, ánh mắt ta nhìn thân ảnh hần tham lam và khát vọng tới chừng nào.

Hần không hề keo kiệt phân phát nụ cười cho những kẻ vây quanh, nhưng lại thủy chung không chịu đem đầu mày khóe mắt cong cong ấy hướng về trên người ta.

Đến hoàng cung, thăng nhãi Cuồng Ca kia ỷ vào được dung túng mà dám động thủ với hần. Ta phần nộ xiết chặt nắm tay, lại không thể làm gì khác ngoài đứng nhìn. Nhóm người đó là đoàn thể mà ta vĩnh viễn không thể chen vào.

Ta trú tại một khu nhà cách hoàng cung không xa. Mỗi ngày, ta đều đứng trên nóc nhà nhìn về phía cổng hoàng cung xa xa, hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh của người nọ, dù chỉ là đuôi tóc hay một góc áo thôi cũng được.

Có lẽ là trời cao đã nghe thấy lời khẩn cầu của ta rồi, người nọ một mình xuất cung.

Mỗi động tác của hần đều lén lút, rón rén, có chút buồn cười nhưng lại làm cho ta thấy muốn khóc.

Hần đi về hướng Nhất Túy Lâu. Ta đoán rằng hần muốn tới đó ăn cơm, liền đi trước một bước.

Người nọ vẫn như xưa, thích ăn chực.

Thế nhưng NPC tiểu nhị ở Nhất Túy Lâu lại không nhận ra hần, nên hần lập tức tối sầm mặt đi ra ngoài. Từng động tác, từng biểu tình đều quen thuộc tới làm cho lòng ta chua xót như vậy đấy.

“Chờ đã...” Ta lên tiếng.

Hắn bỏ chạy.

Hắn không muốn gặp ta.

Khi ta tỉnh táo lại thì thân người đã chắn trước mặt hắn rồi.

“Này, người có để yên không thì bảo! Ta đã chết tới 2 lần rồi đó! Ở đâu ra loại người nhỏ mọn như người chứ? Đừng quên, đây chính là Thanh Phong Ngân Nguyệt! Cẩn thận ta gọi người tới đánh người à nha!” Hắn vẫn tiêu sái như trước, chẳng như ta, tự biến bản thân thành cái bộ dạng chật vật thế này.

“Xin lỗi...” Ta dồn hết dũng khí vào câu nói, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng nghe hắn trách cứ.

Hắn lại bình thản nói, lời nói không mang theo dù chỉ một chút oán hận: “Khụ... Nếu thế thì quên đi. Ta sẽ không làm khó người. Mong là chúng ta không phải gặp lại nhau.”

Không cần phải gặp lại...

Vân đạm phong khinh, thì ra đây là cách ứng xử của hắn dành cho ta. Giây phút này, ta thà rằng hắn hận ta. Vì như vậy, ít nhất thì ta còn có một chỗ đứng trong lòng hắn, dù chỉ là một khoảng nho nhỏ.

Ta nắm tay hắn.

“Có việc?” Giọng điệu quen thuộc, thản nhiên không mang chút kiên nhẫn nào cho người được hỏi.

“Ta biết ta sai rồi. Người đừng thế...” Ta cất tiếng nhận sai, nỗi đau cào xé tim gan.

“Người không sai. Đứng ở vị trí của người mà nói, người không hề làm sai điều gì.” Hắn vô tâm vô phé trả lời.

Nói xong, hắn đi vòng qua ta, chỉ lưu lại cho ta một bóng lưng, tựa như rất nhiều, rất nhiều lần trước đó.

‘Không thể để hắn đi như thế!’ – từ đáy lòng đã máu tươi đầm đìa, một thanh âm vang vọng.

Ta cứ thế bám sau lưng hắn thật lâu, thật lâu.

Rốt cuộc, hắn dừng bước: “Tóm lại thì người có chuyện gì? Chúng ta lên kia nói chuyện, sau đó người đừng bám theo ta nữa.”

Ta có vấn đề gì nhỉ?

Có lẽ là có, cũng có thể là không... Nhưng chỉ cần hấn đi đâu ta liền theo tới đó. Vì thế, khi hấn bước vào một quán trà, ta cũng vô thức đi theo.

Chúng ta ngồi mặt đối mặt, nhưng ánh mắt của hấn lại không hề nhìn thẳng vào ta. Hấn tao nhã nhấp một ngụm trà, bờ môi mỏng manh tạo thành một độ cong nhẹ gợi ta nhớ tới đã từng thừa dịp hấn ngủ mà trộm một nụ hôn.

“Nói đi, Đạp Lãng. Người muốn gì?”

Khi tên của ta theo trong miệng hấn phát ra, ta chấn động một chút rồi nói theo bản năng: “Ta muốn mời người cùng ta làm một nhiệm vụ.”

“Thiên lý truyền âm?”

Người nọ vẫn thông minh như thế.

“Được thôi.”

Ta vốn nghĩ hấn sẽ cự tuyệt, nên trong nháy mắt không thể tin nổi mình vừa nghe thấy cái gì. “Người... Người nói... ‘được’? Thật sao? Người tha thứ cho ta rồi?”

“Ta vốn chưa từng trách người.” Hấn cười đến vô cùng thoải mái. “Ta đã nói rồi. Đứng ở vị trí của người mà nói, người không hề làm sai điều gì.”

“Chuyện thực ra cũng chẳng nghiêm trọng là mấy. Chúng ta dù gì cũng đâu đã thân thiết tới mức ấy. Có chuyện như vậy xảy ra, người hấn là nên tin tưởng thủ hạ và thê tử hơn thôi~”

“Vả lại, chúng ta quen biết mới hơn 100 ngày, ta đâu thể yêu cầu người phải tin tưởng ta chứ.”

“Đó là tất nhiên~ Bạn bè thì càng nhiều càng tốt chứ~”

Hấn nói ra những lời này thật nhẹ nhàng, thật ôn hòa. Nhưng hấn nào có biết, từng câu từng chữ từ hấn như từng nhát dao cứa vào tim ta.

Hoàn toàn mất đi cảm giác, ta không thể ý thức được mình nói với hấn những gì nữa.

Bất chợt, xúc cảm ấm áp lan ra. Một đôi bàn tay áp vào hai má ta, kéo thần trí ta trở về. Ta mê mang

nhìn hần, không hiểu hần còn muốn nói gì. Những lời hần nói ra, có lẽ chỉ là vô tâm tùy tiện, nhưng ta lại khó có thể chấp nhận.

“Đùa với người thôi, tên vô liêm sỉ này! Sao cứ tự xem nhẹ tầm quan trọng của bản thân thế hả? Nói cho người biết, ngoại trừ Cuồng Ca, Tiễn Đa Đa, Lam Nhất Dao với một lô một lốc NPC này nọ, trong danh sách bạn bè của Yến Trường Không từ đầu đến cuối cũng chỉ có người là người chơi thôi đó. Bọn Cuồng Ca, Tiễn Đa Đa với Lam Nhất Dao đều là bạn hữu lâu năm của ta trong mấy trò chơi cũ, giao tình tính ra cũng phải tới vài chục năm trong game. Có mỗi người cái tên này, mới gặp có vài lần liền thêm bạn...” Nói càng về sau, hai gò má hần chậm chậm ửng đỏ lên. Ta thề, đây là biểu tình đẹp nhất ta từng thấy từ trước tới nay.

35. Vô Chùng Phong - Chương 35: Phiên Ngoại : Chuyện Thăng Con Ghẻ 8

Thời gian trôi qua tĩnh lặng như mặt nước hồ thu. Chúng ta đã trèo lên ngọn núi cao nhất, lặn xuống đại dương sâu nhất, đi qua băng nguyên lạnh giá nhất, vượt qua sa mạc nóng cháy nhất, xem qua dòng suối nhỏ yên ả nhất, cũng thấy được dòng sông dữ dội nhất... Bỗng một ngày nọ, khi hần đang nằm trong một biển hoa không tên ngủ trưa, ta thì nằm bên cạnh tham lam ngắm nhìn thủy nhan của hần, một con bồ câu bay tới dừng mỏ nhọn gõ nhẹ lên đầu đánh thức hần dậy.

Cuồng Ca sắp kết hôn.

Đối tượng là nam.

Nam nhân của hần bổ nhào vào trong lòng Trường Không làm nũng. “Vân Vân, ta nhớ người lắm!”

Ta nổi cáu. Chỉ có ta được ôm Trường Không!!

Cuồng Ca đang đứng nhìn một bên đương nhiên chạy tới kéo người của hần về.

Ta bỗng thấy bản thân thật khờ. Tuy vài năm này rất hạnh phúc, nhưng ta lại quên mất: chỉ có kết hôn mới có thể đem người ta chặt chẽ cột lại bên mình.

Hôn lễ tổ chức rất long trọng. Trường Không dùng ánh mắt thật dịu dàng, trù mền làm cho ta thật đỏ kị nhìn chăm chú vào nam nhân của Cuồng Ca: “Đứa nhỏ này là do ta một tay nuôi lớn, cuối cùng cũng được hạnh phúc rồi. Bọn họ trong hiện thực cũng là tình lữ, nhưng tên Cuồng Ca kia muốn rước hần về cũng đâu có dễ~ *lầm bầm* ... sính lẽ... *lầm bầm*”

Thì ra mấy người này trong hiện thực cũng là chỗ thân quen! Lòng đố kị của ta lại bị kích phát.

Còn có, cái gì gọi là ‘một tay nuôi lớn’?? Người già lắm sao?

Liên bang đã phát triển đến cái thời đại này rồi, muốn sống lâu vô hạn cũng chẳng có gì là khó khăn nữa. Chỉ cần muốn thì một người có thể sống trẻ trung vĩnh viễn.

Ta nôn nóng tới chịu không nổi, chỉ muốn log out ngay lập tức. Ta muốn đi tìm Trường Không trong hiện thực, làm cho hắn vĩnh viễn biến thành người của ta.

Vì thế, ta tìm bừa một cái lý do liền log out. Ta cũng không thể nói với hắn rằng mục đích ta log out là để giải tán bộ sưu tập mỹ nữ ngày trước lập nên rồi ly hôn với vợ đi?

Rời khỏi game, ta lập tức triệu tập luật sư đại diện của mình.

Ta còn chưa nói được gì thì hắn đã cướp lời nói trước: “Lão bản, Cao Kế Xa, em vợ kiêm em rể của ngài, đệ đơn ly hôn với em gái ngài.”

Cao Kế Xa là CEO của tập đoàn Cao thị, một trong mười tập đoàn đứng đầu liên bang. Tên này vốn là một thằng cha phong lưu thành tính, tham hoa háo sắc, ti bỉ vô sỉ, âm hiểm giả dối, hai mặt, ăn tươi nuốt sống... *(Editor: haizzz... nhìn đi, một lần thì không nói, đây đã là lần thứ bao nhiêu mà sau tên ổng bị gán cả 1 tràng dài tính từ tiêu cực rồi?:v Làm người thì nên tích đức a:v)*

Hắn kết hôn với em gái ta vốn cũng chỉ để xúc tiến hợp tác giữa 2 nhà Cao thị với Tô thị mà thôi, cũng không khác gì cuộc hôn nhân giữa ta và chị gái hắn.

Liên minh nhiều thế hệ giữa Cao thị và Tô thị, đến hôm nay phải kết thúc rồi sao?

“... Ngài xem, chúng ta nên phản ứng như thế nào...” Luật sư đại diện vẫn còn đang say sưa thao thao bất tuyệt.

“Cái này thì dễ thôi~ Ta liền ly hôn với chị gái hắn là được~” Ta rất thiếu trách nhiệm phán.

Luật sư đại diện -___-|||. Diên rồi, tất cả mọi người đều diên thật rồi...

Thật vất vả mới đuổi được hết toàn bộ đám nữ nhân kia đi khỏi, ta vô cùng cao hứng chuẩn bị log in cầu hôn.

Thế mà lại phát hiện Hoàng Hôn đã ngừng hoạt động.

Không vấn đề gì, thuê hacker cao tay xâm nhập hệ thống dữ liệu của Long Hành Thiên Hạ tra ADN của người nọ là được.

Thật không ngờ, tường lửa của công ty này thế mà lại cực kì nghiêm mật. Rơi vào đường cùng, ta đành

nhờ người nhờ vả giám đốc bộ phận PR của Long Hành Thiên Hạ can thiệp giúp, chỉ hy vọng có thể tra ra tư liệu về người nọ.

Ta bị tên giám đốc PR kia lọt hố một khoản không hề nhỏ xong thì nhận lại được một bộ tư liệu ADN.

Kết quả: ADN giả.

Long Hành Thiên Hạ lại khai phá một game mới, gọi là Thương Mang, nhưng là ta hoàn toàn chẳng dậy nổi hứng thú tới chơi. Trường Không của ta, người đang ở đâu???

Ta thậm chí thuê thám tử tư đi sục sạo khắp nơi, còn phát một cái thông báo tìm người cực kì ấu trĩ trên bảng tin liên bang: “Tìm gấp một người chơi tên ‘Yến Trường Không’ trong game Hoàng Hôn.”

Vẫn là bất vô âm tín.

Cao Kế Xa muốn kết hôn, thiệp mời được gửi tới trên tay ta.

Tuy rằng ta và hần đều đã ly hôn, sự hợp tác giữa Cao thị và Tô thị vẫn không bị gián đoạn.

Vậy nên, hôn lễ này ta vẫn phải có mặt, dù rằng ta cực độ thống hận cái nghi thức này. Loại nghi thức này làm cho ta nghĩ tới mảnh tình như gió thoảng qua ngày trước. Lần gặp mặt cuối cùng của ta và người nọ ấy thế mà lại là tại lễ cưới của người khác.

Đối tượng của Cao Kế Xa là nam. Thế nhưng hần vẫn tổ chức một lễ cưới thật long trọng, đình đám, cứ như e sợ người trong thiên hạ không biết.

Chú rể mới được thân nhân dẫn bước đi hết thảm đỏ.

Ánh mắt Cao Kế Xa chưa từng rời đi nam nhân của hần, miệng thì ngoác ra cười như một thằng ngu.

Ta cảm thấy hần thật hạnh phúc, ít nhất là hạnh phúc hơn ta.

Nếu ta có thể cùng Trường Không kết hôn, ta nghĩ ta sẽ cười trông còn ngu hơn hần.

Nam nhân của hần đi qua cạnh chỗ ta ngồi. Khi ta xem rõ được mặt hần thì cảm thấy thật kinh ngạc. Khuôn mặt người này giống y hệt người cùng Cuồng Ca kết hôn trong game!

“Đứa nhỏ này là do ta một tay nuôi lớn, cuối cùng cũng được hạnh phúc rồi. Bọn họ trong hiện thực cũng là tình lữ, nhưng tên Cuồng Ca kia muốn rước hần về cũng đâu có dễ~ *lầm bầm* ... sính lẽ... *lầm bầm*”

Bên tai tựa hồ văng vẳng thanh âm ra vẻ hám tiền của người nào đó.

Tim ta đập thật nhanh. Ta sẽ không may mắn như vậy nhỉ? Có thể gặp lại hấn trong 13567 triệu người toàn liên bang...

Thấy cặp chồng chồng nào đó chuẩn bị đứng lên bực tuyên thệ, ta liền tiến lại gần, định chờ bọn họ hoàn thành nghi thức thì tìm gặp cái người dường-như-là-người-của-Cuồng-Ca kia, hỏi xem hấn có quen Trường Không hay không.

“Vân Vân, cảm ơn người!” Nam nhân của Cao Kế Xa ôm người đàn ông vừa dẫn hấn vào lễ đường, đoạn nói lời cảm kích.

Ta vừa nghe được cái gì? ‘Vân Vân’?

“Vân Vân, ta nhớ người lắm!” Ta vẫn nhớ rõ, trong game, người của Cuồng Ca từng gọi Trường Không như thế.

Ta nhìn chăm chăm người đàn ông bị gọi là ‘Vân Vân’ kia. Ta từng gặp hấn! Vài năm trước, hấn từng cứu ta một mạng, còn có một phi thuyền rất cá tính.

Rồi ta chợt nhớ ra, hồi đó ta rõ ràng liền quên hỏi tên hấn. Ta quả là ngu như heo!! (*B/N: đúng!! Đại ngu!!*)

Khẩn cấp tiến tới gần, thế mà khi tới trước mặt hấn rồi, ta lại có chút chần chừ. Ta vẫn luôn mang tiếng xấu. Cao Kế Xa từ bé đều cùng ta lớn lên, vốn hấn cũng chẳng lạ gì...

Cuối cùng, ta vẫn mở miệng: “Xin chào...”

“Người là...?” Hấn không nhớ ra ta... Ta thất vọng! Tâm tình ta không tốt! Ta nhịn không nổi!!

“Ta là Tô Lại Hồng. Người không nhớ ta sao? Lần trước người đã cứu ta một mạng.”

“À, xin chào.” Hấn tỏ vẻ thân thiện chào lại. Nhưng ta biết, hấn chắc chắn còn chưa nhớ ra ta là ai.

“Người không nhớ.” Câu này là câu khẳng định. Trên mặt ta giờ phút này chắc đã lộ ra thất vọng nồng đậm. “Vài năm trước, trên Lục Mộng tinh, người đi du lịch tình cờ gặp ta bị đuổi giết. Người đã cứu ta. Người còn có một cái phi thuyền có thể bắt chấp hoàn cảnh tiến hành hyper jump.”

Hấn nghĩ, rồi nghĩ, rồi lại nghĩ, rốt cuộc nhớ ra: “Chỉ là một việc cỏn con, người cũng không cần để ý nhiều làm gì.”

Trên trán ta, gân xanh hần đã nổi lên rõ mồn một rồi. Hần sao cứ cố tình xem nhẹ ta nhiều lần như vậy? Ta nhất định phải làm hần shock chết!! Tiếc là, vì đang tức giận nên ta nói chuyện cũng không được lưu loát. “Không phải... Ta... Người... Ta muốn hỏi là người... Người có chơi game Hoàng Hôn không?”

“Đương nhiên rồi~ Hoàng Hôn rất vui mà. 80% dân số liên bang đều chơi, sao ta lại không chơi được! Tiếc là game này ngừng hoạt động mất rồi. Thật đáng tiếc, game hay vậy mà...” Ngữ điệu của hần mang theo thất vọng và ảm đạm, tựa như đang tưởng nhớ cái gì đó.

Ta có thể tự mình đa tình mà đoán rằng hần đang nhớ về ta không?!?

“Người sao thế?”

“À, không có gì. Chỉ là đột nhiên nhớ tới một vài chuyện cũ...” Hần cười mà như đang khóc. Sau đó, hần dường như muốn bỏ ta mà đi, sao có thể!!!

“Chờ một chút!”

“Có việc?” Lại là câu nói thiếu kiên nhẫn đó, lại là vẻ mặt xa cách đó. Gương mặt xa lạ, biểu tình quen thuộc. Thanh âm xa lạ nhưng ngữ khí lại thật thân quen.

“Ta cũng từng chơi Hoàng Hôn.” Ta cố ý ngừng một chút để quan sát phản ứng của hần. “Ta trong game gọi là Đạp Lãng. Người có từng nghe... nghe qua lần nào chưa?”

“Bang chủ Đạp Sóng Mà Đi... Người là Đạp Lãng kia?” Hần đột nhiên phát run, là vì ta ư?

“Ta biết... Ta biết người đó! Ta trước... tên là Yến Trường Không. Sau lại... gọi là Bạch Ám Trần. Người... còn nhớ ta không?” Hần gắng gượng nói ra một ý hoàn chính.

Quả nhiên là hần! Ta mãn nguyện ôm hần vào lòng, thật lâu trước kia ta đã muốn làm như vậy.

_____ HOÀN _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duoc-su-vo-chung-phong>